

Verslag van de
152ste halfjaarlijkse conferentie van
De Kerk van Jezus Christus van
de Heiligen der Laatste Dagen
op 2 en 3 oktober 1982

DE STER

April 1983 · 83ste jaargang · Nummer 4

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Eindredacteur: M. Russell Ballard.

Hoofdredacteur: Larry A. Hiller, **Adjunct-redacteur:** David Mitchell,

Stafmedewerkster: Bonnie Saunders, **Vormgeving:** Roger Gylling.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

Verslag van de 152ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 2 en 3 oktober 1982

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Ashton, Marvin J.	131	McConkie, Bruce R.	58
Backmann, Robert L.	70	Monson, Thomas S.	34
Benson, Erza Taft.	123	Nicholas, Michael.	68
Brown, Victor L.	163	Packer, Boyd K.	108
Clarke, J. Richard.	22	Perry, L. Tom.	52
Cuthbert, Derek A.	114	Petersen, Mark E.	28
Faust, James E.	179	Peterson, H. Burke.	78
Featherstone, Vaughn J.	147	Pinegar, Rex D.	43
Fyans, J. Thomas.	128	Pingel, C. Frederick.	64
Haight, David H.	16	Reeve, Rex C.	48
Hinckley, Gordon B.	9,83,157	Richards, Franklin D.	39
Hunter, Howard W.	119	Romney, Marion G.	102,104,186
Jarman, Dean.	175	Smith, Barbara B.	169
Kimball, Spencer W.	5	Tanner, N. Eldon.	161
Lee, George P.	152	Wells, Robert E.	143
Maxwell, Neal A.	137		

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 408 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1983 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering, 2 oktober 1982

De Heer verwacht rechtvaardigheid. <i>President Spencer W. Kimball</i>	5
Waar dit werk om draait. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	9
Heb allen lief. <i>Ouderling David B. Haight</i>	16
„Mijn ziel verheugt zich in de Schriften”. <i>Bisschop J. Richard Clarke</i>	22
Zij die geloven en werken. <i>Ouderling Mark E. Petersen</i>	28

Zaterdagmiddagvergadering, 2 oktober 1982

Steuverlening aan kerkelijke ambtenaren. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	33
„Ren, jongen, ren!”. <i>Ouderling Thomas S. Monson</i>	34
De lofzangen der heiligen. <i>Ouderling Franklin D. Richards</i>	39
Geloof – De kracht van het leven. <i>Ouderling Rex D. Pinegar</i>	43
Opzien tot God. <i>Ouderling Rex C. Reeve</i>	48
„Want een bisschop moet onberispelijk zijn”. <i>Ouderling L. Tom Perry</i>	52
De zeven taken van Christus. <i>Ouderling Bruce R. McConkie</i>	58

Priesterschapsvergadering, 2 oktober 1982

Het activeren van jongemannen. <i>C. Frederick Pingel</i>	64
Wat wij aan activeren doen. <i>Michael Nicholas</i>	68
De Aäronische priesterschap nieuw leven inblazen. <i>Ouderling Robert L. Backman</i>	70
„Bereid het hart van uw zoon voor”. <i>Ouderling H. Burke Peterson</i>	78
Het priesterschap van Aäron. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	83
De macht van het priesterschap. <i>President Marion G. Romney</i>	102

Zondagmorgenvergadering, 3 oktober 1982

Dankbaarheid en dankzegging. <i>President Marion G. Romney</i>	104
De Schriften. <i>Ouderling Boyd K. Packer</i>	108
De betekenis van volwassenheid. <i>Ouderling Derek A. Cuthbert</i>	114
God toegeedaan zijn. <i>Ouderling Howard W. Hunter</i>	119
De grondbeginselen van duurzame banden in het gezin. <i>President Ezra Taft Benson</i> ..	123
De Parel van Grote Waarde. <i>Ouderling J. Thomas Fyans</i>	128

Zondagmiddagvergadering, 3 oktober 1982

Zuivere godsdienst. <i>Ouderling Marvin J. Ashton</i>	131
„Weest goedsmoeds”. <i>Ouderling Neal A. Maxwell</i>	137
Wees een vriend, een dienstknecht, een zoon van de Heiland. <i>Ouderling Robert E. Wells</i>	143
„Hoe flauw het licht ook brandt”. <i>Ouderling Vaughn J. Featherstone</i>	147
„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb”. <i>Ouderling George P. Lee</i> ..	152
Een liefdevolle en vriendschappelijke hand toesteken. <i>President Gordon B. Hinckley</i> ..	157
Laten wij de ons gegeven raad opvolgen. <i>President N. Eldon Tanner</i>	161

Welzijnsvergadering, 2 oktober 1982

Ons voorbereiden op de dag van morgen. <i>Bisschop Victor L. Brown</i>	163
Toepassing van welzijnsbeginselen thuis: een sleutel tot veel gezinsproblemen. <i>Zuster Barbara B. Smith</i>	169
De zegeningen van werkprojecten in gezinsverband. <i>Dean Jarman</i>	175
De zegeningen die wij ontvangen ten gevolge van het onder ogen zien van economische tegenslag. <i>Ouderling James E. Faust</i>	179
De celestiale aard van het vertrouwen op zichzelf. <i>President Marion G. Romney</i>	186

Verslag van de 152ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 2 en 3 oktober 1982 in de Tabernakel te Salt Lake City

„Broeders en zusters,” zo schreef president Spencer W. Kimball in zijn openingstoespraak van de oktoberconferentie, „het is nu de tijd om het evangelie steeds verder en naar steeds meer mensen uit te dragen. Wij moeten ons meer bewust worden van onze plicht om de boodschap door te geven en minder aan ons eigen gerief denken. Odrachten van de Heer komen zelden gelegen. De tijd is aangebroken dat offervaardigheid een nog grotere nadruk krijgt in de kerk . . . Er is een toenemende behoefte aan meer zendelingen nu de termijn die in het zendingsveld wordt doorgebracht is verkort.”

Met deze klaroenstoot riep de profeet van de Heer de kerkleden op „niet te wankelen of te versagen in het goeddoen. Wij moeten grotere stappen nemen.”

De oproep van president Kimball richtte zich ook op de toestand in de wereld: „In deze hachelijke, maar uitermate belangrijke tijd, schijnt over de wereld een algemene staat van goddeloosheid te komen. Toch kunnen wij, te midden van alle beroering om ons heen, vrede in ons hart hebben . . . De kerkleiders verweren zich zonder aflatens tegen

datgene wat in de ogen des Heren niet te tolereren is: tegen vertroebeling van geest, lichaam en milieu, tegen platvloersheid, diefstal, leugen, bedrog, misplaatste trots, godslastering en dronkenschap, tegen ontucht, overspel, homoseksualiteit, abortus en elk ander misbruik van het goddelijke scheppingsvermogen, tegen moord en alles wat daaraan verwant is, tegen alles wat ontrendend en zondig is.”

Aldus werd de 152ste halfjaarlijkse conferentie geopend. De diverse vergaderingen werden geleid door president Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium en door president Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium.

De conferentie omvatte zes vergaderingen – vier daarvan werden er 's zaterdags gehouden en twee 's zondags. De zaterdagse vergaderingen waren een welzijnsvergadering die in de vroege morgen plaatsvond, een ochtend- en een middagvergadering en 's avonds een priesterschapsvergadering. 's Zondags werd er 's morgens en 's middags vergaderd. Met uitzondering van ouderling LeGrand Richards, die nog herstel-

lende was van een ziekte, waren alle algemene autoriteiten aanwezig.

Tijdens de vergaderingen werd er melding gemaakt van twee belangrijke ontwikkelingen, de eerste kwam van ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen en tevens lid van het Scriptures Publication Committee of the Twelve. In zijn toespraak over de onlangs verschenen versies van de HLD-schriftuur zei hij: „U dient te weten . . . dat de broeders onlangs hebben besloten aan het Boek van Mormon een subtitel toe te voegen, namelijk 'Een getuige van Jezus Christus'." Voorts memoreerde hij dat „de onderlinge verwijzingen in de vier standaardwerken de meest volledige verzameling van schriftuurlijke informatie herbergen over de zending en de leringen van de Heer Jezus Christus die ooit in de geschiedenis is samengebracht”.

De tweede belangrijke ontwikkeling was dat nu 404 ringen in de Verenigde Staten op een satelliet gerichte schotelantenne gebruikten. Dit betekent, dat nu

zo'n 250.000 kerkleden in staat waren om via de televisie rechtstreeks getuige te zijn van het conferentiegebeuren. Bij de voorgaande conferentie in april 1982 waren er nog maar 90 schotelantennes geïnstalleerd.

Daarnaast werd de conferentie in zijn geheel of gedeeltelijk in de Verenigde Staten uitgezonden door 85 commerciële zenders, zo'n 1.300 kabelstations en meer dan 55 radiozenders. In Canada werd de conferentie geheel of gedeeltelijk overgenomen door zo'n 55 televisiestations. Ongeveer 1.770 kerkgebouwen hadden een rechtstreekse lijnverbinding met de priesterschapsvergadering. Deze kerkgebouwen stonden in de Verenigde Staten en Canada (1.646), Nieuw-Zeeland en Australië (114), in Korea en de Filipijnen (10).

Onmiddellijk na afloop van de conferentie werden er videobanden samengesteld in het Deens, Duits, Fins, Frans, Italiaans, Nederlands, Noors, Portugees, Spaans en Zweeds. – De redactie

Aanvullende informatie: In de welzijnszorgvergadering werden de gebeden uitgesproken door de ouderlingen Carlos E. Asay en Paul H. Dunn; in de zaterdagmorgenvergadering door de ouderlingen M. Russell Ballard en Richard G. Scott; in de zaterdagmiddagvergadering door de ouderlingen Dean L. Larsen en Yoshihiko Kikuchi; in de priesterschapsvergadering door de ouderlingen G. Homer Durham en Teddy E. Brewerton; in de zondagmorgenvergadering door de ouderlingen Marion D. Hanks en Jack H. Goaslind jr.; en in de zondagmiddagvergadering door de ouderlingen A. Theodore Tuttle en Angel Abrea. Ouderling LeGrand Richards was door ziekte verhinderd de conferentie bij te wonen.

Foto's in dit nummer: Public Communications Photo Services – Eldon K. Linschoten (eerste fotograaf), Jed A. Clark en Michael M. McConkie.

De Heer verwacht rechtvaardigheid

President Spencer W. Kimball
(Voorgelezen door zijn privé-secretaris, D. Arthur Haycock)

Mijn geliefde broeders en zusters, ik ben intens dankbaar dat ik weer met u mag vergaderen in een algemene conferentie van des Heren kerk. Ik kijk steeds weer naar deze conferenties uit, ik put er kracht uit, en ik verlang er naar om raadgevingen en instructies te ontvangen, die ons onder inspiratie van de Heer worden gegeven. Ik heb ondervonden, dat wanneer ik aandachtig luister en alles wat er wordt gezegd ter harte neem, mijn leven verrijkt en mijn ziel gevoed wordt met het brood des levens.

Ons mooie Tabelnakelkoor heeft zojuist voor ons gezongen en draagt zoveel bij aan de geest en vreugde van onze conferentievergaderingen. Het koor heeft overigens weer een mijlpaal bereikt: onlangs hebben zij het vijftigjarig bestaan gevierd van „Music and the Spoken Word” – het radioprogramma dat in de vrije wereld het langst en zonder enige onderbreking werd uitgezonden. Al luisterend naar de prachtige

melodieën van het koor en het orgel, word ik getroost door de verzekering dat er ook in de hemel prachtige muziek zal zijn. Sommige mensen zeggen dat er in dat andere oord geen muziek zal zijn: maar wie weet horen sommige geluiden die hier door moeten gaan voor muziek daar thuis!

De afgelopen zes maanden zijn door zuster Kimball en mij niet bepaald actief doorgebracht. Zoals u wel weet, zijn ons enige beperkingen opgelegd door een kwaal die ouderdom heet. Ik meen nu wat beter te begrijpen wat volharden tot het einde toe betekent. Het is moeilijk en frustrerend om niet alles te kunnen doen wat men zou willen doen. Niettemin doe ik nog van alles. Welhaast iedere dag voeg ik mij bij mijn broeders voor de verschillende vergaderingen in het kantoorgebouw van de kerk, en iedere donderdag vergader ik in de tempel met het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf.

Wij hebben ook van een aantal bijzondere activiteiten genoten. Zuster Kimball en ik woonden deze zomer het dansfestival van de Salt-Lakevallei bij. We hebben deelgenomen aan de Pioniersparade en waren ook aanwezig op de rodeo. Afgelopen zaterdag hebben we ons bij de 65.000 bezoekers van het onlangs uitgebreide BYU-stadion te Provo gevoegd voor de voetbalwedstrijd tussen de Brigham Young University en de luchtmacht.

Ik ben dankbaar voor mijn bekwame en toegewijde raadgevers, president Tanner, president Romney en president Hinckley. Als ik denk aan de geweldige loyaliteit en liefde die deze mannen mij iedere dag opnieuw betonen, komen er beelden van de ouder wordende Mozes in mij op. Er was oorlog tussen de Israëlieten en de Amalekieten. „En wanneer Mozes zijn hand ophief, had Israël de overhand, maar wanneer hij zijn hand liet zakken, had Amalek de overhand.

Toen de handen van Mozes zwaar werden, namen zij een steen, legden die onder hem neer, zodat hij daarop kon gaan zitten; en Aäron en Chur (de man van zijn zuster Mirjam) ondersteunden zijn handen, de een aan de ene en de ander aan de andere zijde, zodat zijn handen onbeweeglijk bleven tot zonson-

Mozes heeft stellig geen grotere steun ontvangen dan die welke ik van mijn dierbare broeders ontvang. Ook ben ik dankbaar voor president Benson, de leden van het Quorum der Twaalf en voor de andere algemene autoriteiten, die allen zo ijverig arbeiden in des Heren wijngaard. Wat mij wel erg spijt, is dat mijn dierbare vriend, ouderling LeGrand Richards vanochtend niet bij ons is. Vanaf 1938 heeft hij alle conferenties op dit podium gezeten.

Er is grote dankbaarheid in mijn hart voor de groei van de kerk over de gehele wereld, voor de haast vijftig nieuwe ringen die zijn goedgekeurd of georganiseerd sinds de vorige algemene conferentie in april en voor het feit dat er met de bouw is aangevangen van vijf nieuwe tempels. Dit zijn allemaal belangrijke tekenen van de groei van het koninkrijk. Ik hoop en bid veel voor zowel de geestelijke groei van 's Heren kerk als die van het ledental.

„In deze hachelijke, maar uitermate belangrijke tijd, schijnt er over de wereld een algemene toestand van goddeloosheid te komen.”

Broeders en zusters, in deze hachelijke, maar uitermate belangrijke tijd, schijnt over de wereld een algemene toestand van goddeloosheid te komen. Toch kunnen wij, te midden van alle beroering om ons heen, vrede in ons hart hebben. Wij zijn rijkelijk gezegend en hebben zoveel om dankbaar voor te zijn. Bij het overdenken van deze zaken, schieten mij de volgende woorden van de Heer te binnen: „Van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden.” (Lucas 12:48.) In ruil voor de gaven van het leven, waarvan Hij ons zo rijkelijk voorziet, verwacht Hij van ons rechtvaardigheid en gehoorzaamheid aan zijn geboden. Ogenschijnlijk tiert de onge-

rechtigheid welig aan alle kanten en profiteert de tegenstander ten volle van de hem resterende tijd, terwijl hij nog de bovenhand heeft. De kerkleiders verwerpen zich steeds tegen datgene wat in de ogen des Heren niet te tolereren is: tegen vertroebeling van geest en lichaam en milieu, tegen platvloersheid, diefstal, liegen, bedriegen, misplaatste trots, godslastering en dronkenschap, tegen ontucht, overspel, homoseksualiteit en abortus, en elk ander misbruik van het goddelijke scheppingsvermogen, tegen moord en alles wat daaraan verwant is, tegen alles wat ontierend en zondig is.

Als heiligen der laatste dagen moeten wij immer waakzaam zijn. De manier waarop ieder individu en ieder gezin zich kan beschermen tegen de aanslagen van de satan en zich kan voorbereiden op de grote dag des Heren, is zich stevig vast te houden aan de ijzeren roede, méér geloof uit te oefenen, zich te bekeren van zonden en tekortkomingen, en ijverig bezig te zijn met het werk van Gods koninkrijk op aarde, hetgeen De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is. Voor alle kinderen van onze Vader is dit de enige weg tot werkelijk geluk. Wij nodigen alle mannen en vrouwen van goede wil, waar ook ter wereld, uit om deel te nemen aan dit goddelijke en verlossende werk der laatste dagen.

Laten wij ons gezin eren en genieten van ons gelukkig gezinsleven. Aangaande dit chapter wil ik u graag nog wat raad geven ten aanzien van de veiligheid en het welzijn van uw geliefden. Er doet zich een toenemend kwaad voor in ons land: de ontvoering van kinderen. Ons hart gaat vol liefde, medeleven en deernis uit naar allen die aldus van hun dierbare kleintjes zijn beroofd. Ik smeek

de vaders en moeders van Zion over hun kinderen te waken. Leer ze op hun hoede te zijn voor het groeiende gevaar van goddeloze mensen die boze plannen koesteren. Bid voor het welzijn van uw kinderen. De duivel is niet dood en slaapt evenmin.

De Heiland had kleine kinderen lief. Hij sprak vaak over ze en riep ze, net als lammetjes, aan zijn zijde, en zegende ze. Hij zei ook: „Maar een ieder, die één dezer kleinen, die in Mij geloven, tot zonde verleidt, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee.” (Matteüs 18:6.)

Ik roep allen op die, om welke reden dan ook, een klein kind uit de armen van zijn moeder hebben gerukt, zich te bekeren en aan mijn smeekbede gehoor te geven. Ik bid dat de tranen en smekingen van de getroffen familie hun hart zullen verzachten, zodat zij ertoe zullen worden gebracht om deze kleintjes terug te laten keren tot de schoot van hun diepbedroefde familie.

Broeders en zusters, het is nu de tijd om het evangelie steeds verder en naar steeds meer mensen uit te dragen. Wij moeten ons meer bewust worden van onze plicht om de boodschap door te geven, en minder aan ons eigen gemak denken. Opdrachten van de Heer komen ons zelden gelegen. De tijd is aangebroken dat offervaardigheid een nog grotere nadruk moet krijgen in de kerk. Wij moeten onze toewijding vergroten, opdat wij in staat zijn het werk te doen dat de Heer uit onze handen verwacht. Er is een toenemende behoefte aan meer zendingen nu de termijn die in het zendingsveld wordt doorgebracht is verkort. Het moeten echter wel zendingen zijn die een verlangen in hun hart hebben

om dit werk te doen en die thuis en in de verschillende hulporganisaties van de kerk zorgvuldig zijn getraind en voorbereid. Aangemoedigd door hun ouders, behoren jongemannen zich reeds vroeg te gaan voorbereiden door middel van de geest van spaarzaamheid, van de geest van het bestuderen van en bidden over het evangelie, van de geest van het bijwonen van de seminarie- en instituutlessen. En van overwegend belang is hun voorbereiding door ervoor te zorgen dat zij rein en waardig blijven. De laatste woorden van de Meester aan zijn apostelen vlak voor zijn hemelvaart luiden: „Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping.

Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden.” (Marcus 16:15–6.)

Wij mogen niet wankelen of versagen bij ons goedgevoelen. Wij moeten grotere stappen nemen. Niet alleen ons eigen eeuwig welzijn staat op 't spel, maar ook dat van talloze broers en zusters die op dit moment geen lid zijn van de ware kerk. Ik word altijd nog gegrepen door de woorden die profeet Joseph Smith in een brief op 6 september 1842 vanuit Nauvoo naar de kerk schreef: „... Zullen wij in zulk een groot werk niet voorwaarts gaan? Gaat voorwaarts... Moed... en voort, voort ter overwinning!” (Leer en Verbonden 128:22.)

Welnu, lieve broeders en zusters, er zijn mensen in deze wereld die beweren dat wij geen christelijke kerk zijn, maar een sekte die niet onze Heiland, Jezus Christus, maar Joseph Smith, aanbidt. Wat zitten zij er ver naast! Wat een ketterij! De Heer heeft gezegd: „Want aldus zal Mijn kerk in de laatste dagen

worden genoemd, namelijk 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen'.” (Leer en Verbonden 115:4.)

Onze hoop is hier en nu op Christus gevestigd. Hij is voor onze zonden gestorven. Door Hem en door zijn evangelie worden onze zonden in de wateren des doops weggewassen; worden zonde en ongerechtigheid als door vuur uit onze ziel gebrand; we worden gereinigd, we hebben een zuiver geweten, en we krijgen die vrede des harten, die ons verstand te boven gaat.

Wij *geloven*, en het is ons getuigenis, dat wij de wereld verkondigen, dat „Er... geen andere naam (zal) worden gegeven, noch enige andere wijze, noch enig ander middel, waardoor de zaligheid tot de mensenkinderen kan komen, dan alleen in en door de naam van Christus, de Almachtige Here”. (Mosiah 3:17.)

Wij *weten*, en het is ons getuigenis, dat wij de wereld verkondigen, dat om behouden te worden, de mensen moeten „geloven, dat zaligheid was, is en zal komen in en door het zoenbloed van Christus, de Almachtige Here”. (Mosiah 3:18.)

„En wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profetieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.” (2 Nephi 25:26.)

In de afgelopen anderhalve eeuw, vanaf de herstelling van het evangelie, te beginnen met de profeet Joseph Smith, hebben de profeten van God uit deze laatste dagen hun stem in alle duidelijkheid, en met gezag, en in alle waarheid verheven, om te getuigen van de godde-

lijkheid van dit grote werk van de laatste dagen en van de verlossende macht van het evangelie van Jezus Christus.

Aan de getuigenissen van deze geweldige mannen voeg ik de mijne toe. Ik weet dat Jezus Christus de Zoon is van de levende God en dat Hij werd gekruisigd voor de zonden van de wereld. Hij is mijn vriend, mijn Heiland, mijn Heer en mijn God. Ik bid met geheel mijn hart dat de heiligen zijn geboden zullen

onderhouden, zijn Geest bij zich zullen hebben, en een eeuwig erfdeel bij Hem in de celestiale heerlijkheid zullen verwerken.

Laat ons aan het begin van deze conferentie de zegen en goddelijke goedkeuring van de Heer afsmeaken. Ik bid de Heer u allen te zegenen; en als zijn dienstknecht laat ik mijn zegen bij u achter. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Waar dit werk om draait

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, ik weet zeker dat ik namens u allen spreek wanneer ik mijn waardering kenbaar maak aan president Kimball voor de boodschap die zojuist werd voorgelezen door zijn bekwame en toegewijde secretaris, D. Arthur Haycock.

President Kimball, wij danken u voor uw raad, en in het bijzonder voor uw getuigenis van God, onze Eeuwige Vader, en van zijn geliefde Zoon, onze Heiland en Verlosser. Wij voegen ons getuigenis aan het uwe toe, dat ook wij

weten dat God leeft en dat Hij de Heerser is van het heelal, onze Vader in de hemel; dat Jezus Christus, zijn Eniggeborene in het vlees, geboren werd te Betlehem in Judea als de beloofde Messias; dat Hij de Man van de wonderen was, de enige volmaakte Man die op de aarde heeft geleefd; dat Hij werd gekruisigd en zijn leven gaf als een zoenoffer voor de zonden van alle mensen; dat Hij door deze grote verzoeningsdaad de Verlosser van het gehele mensdom werd; dat Hij op de derde dag opstond uit het

graf en aldus de „eersteling van hen, die ontslapen zijn” werd (1 Korintiërs 15:20); dat Hij door velen in en om Jeruzalem werd gezien, en ook op dit westelijk halfmond, en dat dezen getuigen van hetgeen zij hadden gezien en gevoeld en door de verrezen Heer werden onderricht. Door de macht van de Heilige Geest, die tot ons heeft getuigd, zijn wij in staat van deze grote, allesovertreffende waarheden te getuigen, en doen dat ook. En wij voegen daar ons getuigenis aan toe, dat deze, „de bedeling van de volheid der tijden” (Leer en Verbonden 112:30), waarvan in de Schriften wordt gesproken, werd ingeleid door een heerlijke verschijning van de Vader en de Zoon, waardoor allen die willen zoeken en leren gezegend worden.

President Kimball, wij verzekeren u dat de gebeden van de leden van de kerk over de gehele wereld te uwen behoeve tot onze Vader in de hemel opstijgen. Wederom zingen wij de prachtige lofzang van Evan Stephens, die hij schreef ter gelegenheid van de negentigste verjaardag van Wilford Woodruff:

*We even pray for thee, our Prophet dear,
That God wil give to thee comfort and
cheer;*

*As the advancing years furrow thy brow,
Still may the light within shine bright as
now.*

(Hymns, nr. 386.)

Nu wij het over gebeden hebben, wil ik graag mijn dank uitbrengen aan de leden van de kerk over de gehele wereld, voor de gebeden die zij opzenden ten behoeve van alle algemene autoriteiten. Wij zijn ons bewust van de grote en heilige verantwoordelijkheid die op onze schouders rust. Wij zijn ons eveneens bewust van onze ontoereikendheid en van de behoefte aan goddelijke hulp bij

het voortzetten van het grote werk dat moet worden verricht wil deze zaak haar beloofde bestemming bereiken.

Wij danken u voor het geloof en de toewijding die u aan de dag heeft gelegd, voor uw onschatbaar dienstbetoon aan anderen, voor de deugdzaamheid van uw leven, voor de goedheid van uw gezinnen, en voor uw persoonlijke onkreukbaarheid. Natuurlijk zijn er ook die ondermaats zijn, maar ook bij velen van hen bestaat er een verlangen en worden krachten ingespannen. Moge de zegen des Heren op allen rusten die ernaar streven te wandelen naar zijn leer.

Ik wil u nu graag voorlezen uit een brief die onlangs op mijn bureau verscheen. Ter bescherming van de anonimiteit heb ik de namen veranderd, en daarnaast heb ik het geheel enigszins ingekort:

„Geachte president Hinckley,

Toen ik u onlangs in de lift van het ziekenhuis tegenkwam, kreeg ik het verlangen u te schrijven en u het een en ander te vertellen over mijn leven.

Toen ik een jaar of zestien, zeventien was, gaf ik helemaal niets om de kerk en wilde er niets mee te maken hebben. Maar een bisschop die zich zorgen om mij maakte kwam me opzoeken en vroeg me om hulp bij het maken van de decors voor een roadshow. Natuurlijk weigerde ik.

Er ging een dag of tien voorbij, waarna de bisschop weer langskwam om mij te vragen de decors te maken, en weer zei ik nee. Maar hij hield vol door uiteen te zetten dat hij ook anderen om hun hulp had gevraagd, maar dat deze mensen hem hadden verteld er niet toe in staat te zijn. Hij liet me weten dat ze mij nodig hadden. Tenslotte bezweek ik en begon ik aan mijn taak.

Toen ik ermee klaar was, zei ik: 'Hier zijn uw decors.' En daarmee vond ik het welletjes. De bisschop, echter, drong erop aan dat ze me hard nodig hadden als toneelknecht om voor de decors te zorgen, te zorgen dat ze op de juiste manier werden opgezet en dat ze zorgvuldig van de ene wijk naar de andere werden vervoerd. Uiteindelijk bezweek ik weer voor zijn argumenten.

Die bisschop hield mij een hele poos aan het werk, en het duurde niet lang voordat ik volledig bij de activiteiten betrokken was en er plezier in had. Na enige tijd verhuisde deze bisschop en kregen we een nieuwe, die evenwel de inspanningen van zijn voorganger voortzette en mij achter de voden bleef zitten.

„Ons werk is het verlossen,
verheffen en behouden van
hen die hulp nodig hebben.”

Bisschop Smith had mij gevraagd op zending te gaan, maar ik kon daarover niet tot een besluit komen. Nu kwam bisschop Sorensen met hetzelfde voorstel en tenslotte besloot ik te gaan.

De volgende stap was dat de bisschop en ik mijn ouders op de hoogte stelden van mijn voornemen. Zij vertelden de bisschop echter dat ze er geen geld voor hadden. Vader zei de bisschop, dat als ik echt wilde gaan, ik zou moeten werken en sparen om m'n eigen zending te betalen.

Zoals u weet, waren mijn ogen niet al te best, en als ik ergens heen moest,

moest ik worden gebracht. Toen ik zestien werd was mijn grootste wens om achter het stuur te mogen zitten en m'n vader nam me mee naar verschillende oogspecialisten, maar we kregen altijd hetzelfde te horen. Het gezichtsvermogen van m'n rechteroog was 20/80 en van het linkeroog 20/50, en daarnaast was er nog een astigmatisme. Voldoende geld verdienen voor een zending was dus geen eenvoudige opgave. Ik werkte zes à acht maanden op de tekenafdeling van een warenhuis om wat geld bij mekaar te krijgen. Tenslotte vond de bisschop dat het toch tijd werd dat ik ging, en er werd weer met mijn ouders gesproken. Ik had duizend dollar gespaard en de bisschop zei tegen mijn vader dat het ouderlingenquorum de rest bij zou passen. Pa zweeg een poos en zei toen dat als iemand zijn zoon ging onderhouden, hij dat was. Ik vulde de formulieren in en ontving mijn zendingsoproep in mei 1961.

Ik ging naar Japan en genoot er van de mensen en van de zendingservaringen die mij te beurt vielen. Mijn collega's en ik hadden het voorrecht verschillende mensen te mogen dopen. Toen ik weer thuis was, ging ik weer op de tekenafdeling werken. In die periode kwam ik in mijn lunchpauze regelmatig een jongedame op straat tegen, die kennelijk ook in die buurt werkte. Ik wist dat ik haar al eens ergens had ontmoet, maar waar precies wilde mij niet te binnen schieten.

Niet zo lang daarna kwam een van mijn zendingscollega's weer thuis en na een poosje begonnen we samen op te trekken. Vanwege mijn ogen zorgde hij natuurlijk altijd voor het vervoer. Op een avond belde hij en zei dat hij zin had om met z'n vieren naar een feestje te gaan en dat hij al een meisje had gevraagd. Ik begon dus als een razende

te bellen om ook een meisje te vinden. Die avond zijn we inderdaad naar het feestje gegaan, en raad eens wie mijn vriend bij zich had? Jawel, zuster Marilyn Jones, die ook op zending was geweest in Japan en die ik, herinnerde ik mij nu pas, vluchtig eens ontmoet had. Zij was het meisje dat ik maandenlang op straat was tegengekomen, maar niet had herkend.

Vlak daarop ging ik twee weken naar Californië met mijn familie, en ontdekte bij mijn thuiskomst dat mijn zendingsvriend zijn kennismaking met het meisje dat ik mee naar het feest had genomen, had voortgezet. Ik vond dat dit wel om een tegenmaatregel vroeg, dus belde ik Marilyn op voor een afspraak. U dient zich te realiseren dat dit geen eenvoudige zaak is wanneer je niet zelf autorijdt. Mijn jongere zusje reed dus en we

werden door nog acht jonge mensen vergezeld naar een honkbalwedstrijd. Dit zou voor menige jongedame voldoende zijn geweest om nooit meer met mij uit te willen gaan, maar ik waagde nog een poging toen mijn familie het plan maakte om bessen te gaan plukken in de canyon.

Eindelijk was het zover dat we met z'n tweetjes uit zouden gaan. M'n vader moest mij naar Marilyn's huis brengen om haar op te halen, waarna wij eerst hem weer naar huis moesten brengen, alvorens naar onze eigen bestemming te rijden. Aan het eind van de avond reden we eerst naar mijn huis toe om m'n vader weer op te halen, die ons naar Marilyn's huis bracht en ons beide tenslotte naar huis reed. Bij onze volgende afspraak vroeg ik haar ten huwelijk en kreeg nee te horen. Ik bleef haar uitvragen, bleef haar ten huwelijk vragen en ontving tenslotte het antwoord 'misschien'. Dat vond ik een stap in de goede richting, dus hield ik vol. Zes maanden nadat wij vaste verkering hadden werd ons huwelijk door u voltrokken in de Salt Lake tempel.

President Hinckley, op dat moment meende ik van dat meisje te houden, maar nu, zeventien jaar later, merk ik dat ik meer van haar hou dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Onderdehand hebben we vijf geweldige kinderen.

Ik heb vele functies in de kerk bekleed: koorleider, Aäronisch priesterschapsadviseur, alles in het ouderlingenquorum, assistent-wijkadministrateur, quorum-president zeventigen, uitvoerend secretaris, en nu ben ik raadgever in de bisschop.

Ik werk nog altijd op de tekenafdeling van het warenhuis. Ongeveer dertien jaar geleden hebben we een eigen huisje

gekocht, maar naarmate mijn gezin groeide, werd ons huis kleiner. Er moest iets gebeuren, dus begon ik bij te bouwen tot mijn huis twee keer zo groot was. Ik ben hier drie jaar geleden aan begonnen en ben er nog steeds mee bezig. Het werk verdient prima.

Maar nu het meest verbluffende nieuws. Afgelopen juni twee jaar geleden heb ik een nieuwe oogspecialist geraadpleegd, die mijn ogen onderzocht en vroeg hoe ik er voor stond wat m'n rijbewijs betreft. Ik vertelde hem dat ik helemaal geen rijbewijs had, waarop hij zei dat mijn gezichtsvermogen waarschijnlijk toch wel voldoende was.

Ik was zo verrast dat ik geen woord uit kon brengen, dus vroeg mijn vrouw: 'Wil dat zeggen dat hij alsnog in aanmerking komt voor een rijbewijs?' 'Ik zou niet weten waarom niet,' antwoordde de dokter. De volgende dag had m'n vrouw me al opgegeven voor een cursus. Zodra ik die doorlopen had, ging ik m'n rijbewijs halen en werden m'n ogen nagekeken. De oogspecialist had een briefje geschreven waarin hij m'n problemen uiteenzette en voorstelde dat ik misschien beter niet 's nachts kon rijden. Ik moest een stel letters lezen en dat leverde geen problemen op. De examinerator ging even overleggen met zijn chef, kwam terug en gaf zijn goedkeuring voor het uitreiken van een rijbewijs met slechts een zeer geringe beperking.

President Hinckley, de Heer heeft mij meer gezegd dan ik ooit kan verdienen. De mensen zeggen me hoe ik gebouwd heb met m'n ogen, maar ik weet dat ik het aan de Heer te danken heb. Naar mijn gevoel is dat gekomen omdat ik ernaar gestreefd heb de Heer te dienen en te doen wat binnen mijn vermogen ligt om zijn koninkrijk hier op aarde op

te bouwen. Hij is vast en zeker ook weleens teleurgesteld in mij, en terecht. Maar ik zal mijn best doen om de zegeningen die Hij over mij en over mijn gezin uitstort waardig te zijn."

Hij besluit zijn brief met het uitdrukken van zijn dank en zijn getuigenis. Ik heb uw tijd gebruikt voor het voorlezen van deze tamelijk lange brief, omdat deze volgens mij op zo'n eenvoudige en toch zo'n welsprekende wijze weergeeft waar dit werk om draait.

Onder de heilige en gebiedende taak die ons als leden van de kerk van Jezus Christus is toevertrouwd, houdt ons werk het verlossen, verheffen en behouden in van hen die hulp nodig hebben. Het is onze taak de blik te verruimen van hen die er niet in slagen gestalte te geven aan de grote mogelijkheden die hun gegeven zijn. Wij zijn verantwoordelijk voor het opbouwen van het zelfvertrouwen, voor het aanmoedigen en kweken van gelukkige huisgezinnen, waar vaders en moeders elkander liefhebben en respecteren en kinderen opgroeien in een sfeer van vrede en genegenheid en waardering.

Als u even terugdenkt aan hetgeen ik zojuist heb voorgelezen, was deze man als jongen van zestien, zeventien jaar doelloos en gevaarlijk aan 't afdrijven, zoals dat met zoveel jongemannen van die leeftijd het geval is. Hij bewandelde de brede weg die tot de ondergang voert. Zijn bisschop, een godvruchtig en toegewijd man, zich bewust van de koers die hij was ingeslagen, onderkende zijn creatieve talenten en vond een manier om hem ertoe te brengen dat talent in dienst van de kerk te gebruiken. Die bisschop bezat de wijsheid die hem deed inzien dat de meeste jongemannen positief op een uitdaging zullen reageren

zodra ze weten dat men ze nodig heeft. Er was niemand anders in de wijk die het soort decors kon bouwen die de bisschop wilde hebben. Deze inactieve jongen was er wel toe in staat en de bisschop maakte hem een compliment en spoorde hem aan door te laten weten dat de kerk behoefte had aan zijn diensten.

Hier hebben we het grote geheim van de reactivering van velen van hen die langs de weg zijn gevallen. Ieder van hen bezit een talent dat kan worden gebruikt. Het is de taak van de leiders die talenten te koppelen aan behoeften en vervolgens een beroep op de betreffende persoon te doen. De jongen in deze brief, die ik maar Jack zal noemen, gaf er gehoor aan en bewoog zich weldra in de richting van de kerk in plaats van ervandaan.

Daarna kwam de aansporing om op zending te gaan. Jack, die er nu aan gewend was geraakt geen nee, maar ja te zeggen, reageerde positief. De vader was nog niet geheel bekeerd en zei dat zijn zoon het benodigde geld zelf zou moeten verdienen. Er zat ook een positieve kant aan deze uitspraak, want de eis dat de jongen eerst financieel onafhankelijk moest zien te worden was niet onredelijk. Hij toog aan 't werk, verzag grotendeels in zijn eigen onderhoud, spaarde zijn geld, en toen hij duizend dollar bij elkaar had, vond de bisschop, wederom door middel van inspiratie, dat het tijd voor hem was om te gaan. Jacks broeders in het ouderlingenquorum zouden hem financieel bijstaan, en dat is zoals het hoort. Ten gevolge van een ontwakend gevoel van trots en van verantwoordelijkheid jegens zijn zoon, reageerde de vader echter zeer positief, zoals dat meestal het geval is wanneer

mensen op de juiste manier worden benaderd.

Ik maakte voor de eerste keer kennis met Jack in Japan, toen hij daar op zending was en ik hem een aantal keren een interview afnam. Dat was in de tijd dat er nog geen taalschool was voor de zendelingen en de jonge mensen regelrecht naar het zendingsveld werden gestuurd, waar ze zich maar gelijk moesten zien te redden. Het verbaasde mij dat deze jongeman, met zijn ernstige handicap wat zijn ogen betreft, in staat was het moeilijke Japans te verstaan en met vaardigheid te spreken. Achter dit fenomeen bevond zich een geweldige inspanning en een groot gevoel van toewijding, en bovenal, een zekere ootmoed en vertrouwen op de Heer, vergezeld van dringende smeebeden om zijn hulp.

Ik kan u zeggen, want ik was er getuige van, dat het in zijn geval – evenals in het geval van vele anderen – een wonder was.

Ik maakte daar in Japan ook voor 't eerst kennis met de jongedame waarmee Jack later trouwde. Ook haar moest ik

bij een aantal gelegenheden een interview afnemen. Zij bezat een geweldige geest, een groot geloof en een ontroerend plichtsgevoel. Hun kennismaking in het zendingsveld bleef beperkt tot één gelegenheid waarbij zij elkaar zagen. Hun arbeidsterreinen lagen ver uit elkaar. Uit hun beider ervaringen was echter een band ontstaan: een nieuwe taal waarin zij beide, al arbeidend voor die grote en onzelfzuchtige zaak van het dienen van de kinderen van onze Vader, hadden geleerd hun getuigenis te delen.

Zoals uit zijn brief blijkt, vroegen ze mij om hun huwelijk te verzegelen, hetgeen plaatsvond in de Salt Lake tempel. Allebei wisten zij dat zij alleen in het huis des Heren en door middel van het gezag van het heilige priesterschap een huwelijk voor tijd en eeuwigheid konden sluiten, door middel van een verbond dat dood noch tijd kon vernietigen. Zij wilden het allerbeste voor zichzelf hebben; zij zouden nergens anders tevreden mee zijn. Het strekt hen tot eer dat zij allebei trouw zijn gebleven aan de heilige verbonden die zij destijds in het huis des Heren hebben gesloten.

Het huwelijk is gezegend door vijf prachtige kinderen. Hier is een gezin dat gekenmerkt wordt door liefde, waardering en respect. Zij leven in een geest van onafhankelijkheid. Een kleine woning die is vergroot, is er een waarin vader, moeder en kinderen bij elkaar komen om samen te overleggen en van elkaar te leren. In dit gezin wordt in de Schriften gelezen. In dit gezin wordt gebeden: als gezin en individueel. Dit is een eenvoudig gezin, dat niet is gesteld op uiterlijk vertoon. Veel overvloed is er niet, maar wel veel vrede en goedheid en liefde. De kinderen die daar opgroeien, worden opgevoed „in de tucht en terechtwijzing

des Heren”. (Efeziërs 6:4.) De vader is een trouw dienstknecht in de kerk. Jarenlang nu heeft hij positief gereageerd op ieder beroep dat er op hem werd gedaan. En dat geldt ook voor de moeder in de hulporganisaties voor de vrouwen en de kinderen. Zij zijn goede burgers van hun woongemeenschap en van hun land. Zij leven in vrede met hun burens. Zij hebben de Heer lief. Zij hebben het leven lief. Zij hebben elkaander lief.

En nu hebben wij met de verbetering van zijn gezichtsvermogen een wonder meegemaakt. De eer daarvoor komt een liefdevol en genadig God toe. Ook dit is een wezenlijk onderdeel van het evangelie, de macht om te genezen en te herstellen, gevolgd door erkentelijkheid en dankzegging.

Is dit niet waar het bij dit werk om draait? De Heiland heeft gezegd: „Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overvloed.” (Johannes 10:10.)

Zonder een grote overvloed van de dingen van de wereld, leven dezen, mijn vrienden, toch in overvloed. Mensen als zij vormen de kracht van de kerk. Er is in hun hart een rustige en onverwoestbare overtuiging dat God leeft en dat wij Hem verantwoording verschuldigd zijn; dat Jezus de Christus is, de weg, de waarheid en het leven (zie Johannes 14:6); dat dit werk Hun werk is; dat het waar is; en dat blijdschap en vrede des harten en genezing het gevolg zijn van het onderhouden van Gods geboden, zoals deze worden uiteengezet in de leringen van de kerk.

Ik weet niet of de twee broeders die destijds Jacks bisschoppen waren op de hoogte zijn van wat er van hem is geworden, maar als dat zo is, moet het een zoet weten voor hen zijn. Er zijn

duizenden bisschoppen zoals zij, die zich dag en nacht inzetten voor dit grote activeringswerk. En er zijn tienduizenden in de kerk zoals Jack, wier hart getroffen wordt en die weer tot activiteit worden opgewekt door een groot gevoel van bezorgdheid, een rustige blijk van liefde en een aansporing om te dienen afkomstig van hun bisschop en anderen. Maar er zijn er nog heel veel meer die nog wachten op een dergelijke aandacht.

Dit werk van ons is een groots verlossingswerk. Wij moeten allemaal meer doen, want de gevolgen kunnen zo opmerkelijk en zo eeuwigdurend zijn.

Dit is het werk van onze Vader en Hij heeft ons een heilige opdracht gegeven om te zoeken naar degenen die in nood verkeren en die zwak zijn. Naarmate dat wij hieraan gehoor geven, zullen onze gezinnen met een toenemende mate van liefde worden vervuld; het gehele volk, welk volk dan ook, zal wegens de deugdzaamheid van zulke gezinnen worden versterkt; en de kerk en het koninkrijk Gods zullen in majesteit en macht voortgaan in hun door God beschikte zending. Hiervan getuig ik en hiervoor bid ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Heb allen lief

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Staande achter deze kathedraal om uitdrukking te geven aan de opdracht die ik voor deze conferentie heb ontvangen, bid ik dat ik daarbij een zegen uit de hemel mag ontvangen.

Wij getuigen van Christus. Wij hopen op Christus. Onze behoudenis is in Christus. Al onze inspanningen, al onze

hoop en al ons verlangen om het koninkrijk van God hier op aarde op te bouwen, vinden plaats in en door zijn heilige naam.

Wij verkondigen, evenals Johannes de Doper toen hij Jezus aan zag komen: „Zie, het lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt.” (Johannes 1:29.)

Hij onderwees de leerstellingen van zijn evangelie, opdat iedere ziel in de gelegenheid wordt gesteld de zegeningen van het eeuwige leven te verwerven.

Bij ons streven om te voldoen aan onze heilige verantwoordelijkheid om zijn evangelie te verbreiden, hebben wij de volle mate nodig van iedere zegen die zijn volk is beloofd: een overtuiging, een getuigenis, geduld, gehoorzaamheid, naastenliefde, wijsheid en geloof in zijn woord.

Naar mijn mening heeft onze Vader een bijzonder ingrediënt in de ziel van de mens geplant dat, als het wordt aangewend, hem tot hemelse dingen zal aanzetten. Gezinnen of mensen die zich afvragen hoe zij het evangelie beter kunnen verbreiden of beter hun oprechte belangstelling aan nieuwe leden kunnen laten blijken, of zendelingen die het verlangen hebben het hart te treffen van degenen die zij onderwijzen, kunnen over deze hemelse invloed beschikken. Dat bijzondere ingrediënt moet net als het mosterdzaadje worden gekoesterd; de macht ervan is met geen pen te beschrijven en werd door de Heiland zelf onderwezen toen Hem werd gevraagd welke het grootste gebod was in de wet. Hij zei:

„Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matteüs 22:37-40.)

Dit goddelijke ingrediënt is liefde. Alleen de liefde geeft aan hoe onze volmaakte houding kan zijn tot onze Hemelse Vader, tot onze familie en tot

onze medemensen, alsmede de wijze waarop wij zijn werk volbrengen.

Deze twee geboden – God liefhebben en de mens liefhebben – waren door de joodse leraren apart onderwezen, maar Jezus bracht ze tezamen en maakte het tweede „gelijk” aan het eerste, en door het voorbeeld van zijn eigen leven, maakte Hij van liefde voor God en liefde voor de mens de kerk van het evangelie. „Hieraan,” zei Hij, „zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:35.)

Naast God lief te hebben, worden wij geboden iets te doen wat voor velen een moeilijker gebod is – allen lief te hebben, zelfs onze vijanden, en om de grenzen van ras of stand of familiebanden te overschrijden. Natuurlijk is het gemakkelijker om aardig te zijn voor degenen die aardig voor ons zijn. Dat is de gebruikelijke norm van de wisselwerking.

Worden wij dan niet geboden om werkelijke vriendschap en zelfs verwantschap aan te kweken met ieder mens op aarde? Wie zou u van uw kring uitsluiten? Wij zouden onszelf misschien de nabijheid van onze Heiland ontzeggen als gevolg van onze vooroordelen ten aanzien van een bepaalde buurt, van bezittingen of van ras – houdingen die Christus stellig zou veroordelen. Liefde kent geen grenzen, geen beperkingen van de welwillendheid.

De wetgeleerde die vroeg: „Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” en vervolgens de geboden „God liefhebben . . . en uw naaste als uzelf”, aanhaalde, ontving van Jezus het antwoord: „Doe dat en gij zult leven.” Toen de wetgeleerde aanhield en vroeg: „En wie is mijn naaste?” (zie Lucas

10:25-29) volgde de gelijkenis van de Heiland die het zuivere wezen van de liefde weergeeft:

„Een zeker mens daalde af van Jeruzalem naar Jericho en viel in de handen van rovers, die hem niet alleen uitschudden, maar ook slagen gaven en weggingen, terwijl zij hem halfdood lieten liggen.

Bij geval daalde een priester af langs die weg; en deze zag hem, doch ging aan de overzijde voorbij.

Evenzo ging ook een Leviet langs die plaats, en hij zag hem en ging aan de overzijde voorbij.

Doch een Samaritaan, die op reis was, kwam in zijn nabijheid, en toen hij hem zag, werd hij met ontferming bewogen.

En hij ging naar hem toe, verbond zijn wonden, goot er olie en wijn op; en hij zette hem op zijn eigen rijdier, bracht hem naar een herberg en verzorgde hem.

En de volgende dag stelde hij de waard twee schellingen ter hand en zeide: Verzorg hem en mocht gij meer kosten hebben, dan zal ik ze u vergoeden, op mijn terugreis.

Wie van deze drie dunkt u, dat de naaste geweest is van de man, die in handen der rovers was gevallen?

Hij zeide: Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.” (Lucas 10:30-37.)

Het essentiële verschil tussen de Samaritaan en de twee andere mannen was dat de één een mededogend hart had, terwijl de twee anderen een zelfzuchtig hart hadden. De priester en de leviet hadden de ongelukkige man te hulp moeten komen, maar bleven in gebreke. Het was de Samaritaan die, hoewel zijn volk door de joden werd geminacht, ware naastenliefde toonde.

„Wij begrijpen de volledige en wezenlijke aard van de liefde misschien niet,“ schreef ouderling John A. Widtsoe, „maar er zijn bepaald toetsen waaraan wij haar kunnen herkennen.

De liefde is altijd gegrond op de waarheid... Leugens en bedrog, of welke schending van de zedenwet dan ook, vormen een bewijs van de afwezigheid van de liefde. Liefde sterft te midden van onwaarheid... Aldus, ... heeft (degeen) die zijn geliefde voorliegt, of haar enige daad biedt die strijdig is met de waarheid, haar niet werkelijk lief.

Voorts, zal de liefde de beminde nooit beledigen, kwetsen of benadelen... Wreedheid ontbreekt evenzeer aan de liefde... als onwaarheid ontbreekt aan waarheid...

„Liefhebben is een
werkwoord. Het vergt daden
– niet alleen maar woorden
of gedachten. Het bewijs is
gelegen in hetgeen men doet,
hoe men handelt.”

Liefde is een positieve, actieve kracht. Zij staat de geliefde ten dienste. Als er ergens behoefte aan bestaat, tracht de liefde erin te voorzien. Waar zwakheid is, vervangt de liefde deze door kracht... Liefde die niet helpt, is een voorgewende of vergankelijke liefde.

Hoe deugdelijk deze toetsen ook zijn, er is nog één grotere. Ware liefde brengt offers voor de geliefde... Dat is de

beslissende toets. Christus gaf zichzelf, gaf zijn leven, voor ons en verkondigde daarmee de werkelijkheid van zijn liefde voor zijn sterfelijke broeders en zusters." (*An Understandable Religion*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1944, blz. 72.)

Weten dat we behoren lief te hebben is niet voldoende. Wanneer, echter, kennis door middel van dienstbetoon wordt toegepast, kan liefde de zegeningen des hemels voor ons bemachtigen. Jezus leerde:

„Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden." (Johannes 15:13.)

Eerder dit jaar stortte er een lijntoestel neer in de Potomac vlak bij Washington D.C., en gaf een onbekende passagier zijn leven voor zijn „naamloze vrienden". Toeschouwers keken hun ogen uit toen de helikopter een reddingsboei liet zakken om degenen die in het water lagen te redden, en hij de boei doorgaf aan een ander; de helikopter keerde terug, en weer liet hij zijn beurt voorbijgaan. „Waarom brengt hij zichzelf niet in veiligheid?" riep iemand. Nadat anderen in zijn buurt waren gered, zagen de mensen aan de oever met smart hoe hij langzaam onderging en in het ijzige water verdween.

„Als één man de hoogste vorm van liefde bereikt," schreef Mahatma Gandhi, „is dat voldoende om de haat van miljoenen te neutraliseren." (Harmann Hagedoorn, *Prophet in the Wilderness: The Story of Albert Schweitzer*, N.Y.: MacMillan Co., 1948, titelpagina.)

God houdt niet van ons omdat wij zo innemend zijn, zo'n prettig karakter of zo'n geweldig gevoel voor humor hebben, of een heel enkele keer uitzonderlijke naastenliefde aan de dag leggen. Nee, ondanks wie we zijn en wat we hebben

gedaan, wil God ons zijn liefde rijkelijk schenken, want ook degene waar men moeilijk van kan houden is Hem dierbaar.

Bij een onlangs aan een van onze universiteiten gehouden plechtigheid ter ere van moeder Teresa – die haar leven lang heeft gewerkt voor de armen, de melaatsen en aan hun lot overgelaten kinderen – zei deze vrouw: „Heb elkenander lief met een rein hart... (De armen) hongeren niet naar brood; zij hongeren naar liefde." (*The Salt Lake Tribune* van 31 mei 1982, blz. 4-A.)

„Hij die vervuld is van de liefde Gods," schreef de profeet Joseph Smith, „neemt er geen genoegen mee alleen zijn familie tot zegen te zijn, maar doorzwerft de gehele wereld met het verlangen het gehele mensdom tot zegen te zijn." (*History of the Church*, deel 4, blz. 227.)

Hoe kunnen wij Gods liefde verdienen? De Heiland leerde:

„Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde." (Johannes 15:10.)

Liefde is een geschenk van God, en naarmate wij zijn geboden onderhouden en werkelijk leren anderen te dienen, ontwikkelen wij Gods liefde in ons leven.

Liefde voor God is het middel om goddelijke vermogens in ons vrij te maken, die ons helpen waardig te leven en de wereld te overwinnen.

De wereldse methoden om een groots doel te bevorderen werden door de Heiland verworpen. Geld om invloed te kopen – dat had Hij niet. Publikaties – Hij maakte er nooit gebruik van. Het zwaard was strijdig met zijn doelstellingen. De mensen van zijn eigen volk verstootten Hem. Hij plantte zijn idealen in het hart van slechts enkelen. De meesten van hen waren arm, maar zij kwamen bij elkaar, luisterden, baden en geloofden in zijn woorden. Zoals hun door de Meester was geleerd, begaven zij zich onder anderen, waar zij de nieuwe idealen doorgaven door hun daden en

woorden, door ongeveinsde liefde en door vriendschap, en niet door geweld; en aldus verbreidde het werk zich.

God bereikt zijn doelen door te werken van hart tot hart. De profeet Nephi helpt ons dit te begrijpen: „Voorzeker, het is de liefde Gods die zich in het hart der mensen uitstort; daarom is ze boven alles begerlijk.” (1 Nephi 11:22.)

De diepte en grootte van Gods liefde voor al zijn kinderen wordt in de geschriften van Johannes onderstreept: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Johannes 3:16.)

Broeder en zuster Willes Cheney werden als zendingen naar het zendingsgebied Halifax Canada geroepen, waar zij te werk werden gesteld in het verre noorden, in Cranbrook (Newfoundland). De instructies van hun zendings-

president luidden: „Ga daarheen en versterk de gemeente. Zorg dat de mensen een eigen ruimte krijgen voor hun vergaderingen. En wees ambassadeurs van de goede wil.”

Dit trouwe echtpaar was van betekenis voor vele levens. Broeder Cheney bracht rapport uit van het succes dat zij met veel mensen hadden gehad en besloot met de volgende hulde aan zijn lieve vrouw:

„Afgescheiden van de vele voorbeelden, was het toch zuster Cheney die het meeste heeft bijgedragen aan ons welslagen. Haar gehele zending – de zusters leren een moestuin aan te leggen, te wekken, te naaien, gewatteerde dekens te maken, elkander te dienen – was een uit liefde verricht werk. Iedereen hield van haar vanwege haar geweldige voorbeeld als echtgenote, moeder en vriendin.”

Hij voegde eraan toe: „Wij hielpen de gemeente aan een eigen kerkgebouwtje te komen en maakten mee dat er zeventwintig nieuwe leden bijkwamen en dat vele inactieve leden terugkwamen.”

Dit fijne echtpaar had hun liefde voor de Heer en voor hun pasontdekte naasten getoond, ook al waren zij ver van huis.

Iemand schreef eens: „Liefhebben is een werkwoord. Het vergt daden – niet alleen maar woorden of gedachten. Het bewijs is gelegen in hetgeen men doet, hoe men handelt, want liefde wordt door woord en daad overgebracht.”

Johannes de geliefde, die de Heer zeer na aan 't hart lag, schreef:

„Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden.

Geliefden, indien God ons zo heeft liefgehad, behoren ook wij elkander lief

te hebben.” (1 Johannes 4:10–11.)

Door zijn betalen van de schuld der zonde ten behoeve van ieder van ons, brengt Jezus ons – als wij dat willen – bij zijn Vader. Wij zingen deze veelzeggende woorden, die werkelijk onze gevoelens uitdrukken:

'k Sta spraakloos, dat Christus zo'n liefde mij schenken kan,

Verward, dat Hij mij zo genadig bedenken kan,

't Ontroert mij ten diepst', dat Hij zo voor mijn schulden leed,

Dat voor mij, een zondaar, Hem 't kruis zoveel dulden deed.

't Verbaast mij, dat Hij van omhoog kwam en stierf voor mij,

Voor mij, zo weerspanning, en 't leven verwierf voor mij,

Hij ook zelfs tot mij in Zijn liefd' zonder peil Zich buigt,

Tot mij van vergeving, verlossing en heil getuigt.

Als 'k denk aan Zijn wonden voor onze strafwaardigheid,

Zou 'k ooit dan vergeten Zijn groot' offervaardigheid?

Neen, neen, 'k zal Hem prijzen, zo lang 'k hier op aarde leef,

Totdat ik Hem eer in de hemelse aarde geef.

(Heilige lofzangen, nr. 175.)

Moge ieder van ons zijn rol bij Gods duidelijk verklaarde werk en heerlijkheid om „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen” (Mozes 1:39), tot een goed einde brengen, door te streven naar volmaking en gehoorzaam te zijn aan alle wetten en verordeningen van het evangelie – waarbij wij allen kracht ontvangen door ons voldoen aan de grote geboden om God en onze naasten lief te hebben. Dat bid ik en ik getuig dat dit zijn werk is en dat Hij ons allen liefheeft. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Mijn ziel verheugt zich in de Schriften”

Bisschop J. Richard Clarke
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Een van de prachtigste en meest inspirerende passages in het Boek van Mormon, wordt vaak „De psalm van Nephi” genoemd. Hij begint met deze roerende woorden: „Mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen.

Ziet, mijn ziel verheugt zich in de dingen des Heren.” (2 Nephi 4:15–16.) Deze woorden hebben een bijzondere betekenis voor mij. Ik ben opgegroeid in een kleine mormoonse gemeenschap en grootgebracht in een goed HLD-gezin. Ik werd geleerd de Heer lief te hebben, eerbied te hebben voor zijn naam en met Hem te communiceren door middel van gebed. Ik was nog heel jong toen ik leerde dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith waren verschenen. Als kind geloofde ik en als man heb ik nooit getwijfeld.

Totdat ik echter, dienst nam bij de marine, had ik nog nooit de schokkende ervaring gehad met zoveel mensen in

aanraking te komen die nog nooit een mormoon hadden gezien of nog nooit van het mormonisme hadden gehoord. Binnen de kortste tijd werd het mij duidelijk hoe beperkt mijn kennis van het evangelie was. Er werden mij hele lastige vragen gesteld over de kerk, die ik ternauwernood kon beantwoorden. Ik was de enige mormoon in ons onderdeel, dus er was ook niemand met wie ik eens kon overleggen. Het enige wat ik aan Schriften bij me had was een klein exemplaar van het Boek van Mormon, dat speciaal bestemd is voor mensen die in dienst zijn. Ik moet helaas bekennen dat ik Lehi en zijn familie een aantal keren ergens in de wildernis heb laten zitten.

Hoewel ik was opgegroeid als actief lid van de kerk, was ik me nooit bewust geweest van een bijzondere behoefte of drang om de Schriften en de woorden van de profeten te bestuderen. Wanneer mij een vraag werd gesteld, of wanneer ik bloot stond aan spot aan het adres van

mijzelf en de kerk, kon ik slechts terugvallen op de persoonlijke overtuigingen die ik thuis en van mijn leraren en leraressen had geleerd. Ik trachtte mijn gebrek aan kennis te compenseren door een goed voorbeeld te zijn van de beginselen die ik voorstond.

Toen mijn diensttijd in de marine er op zat, ontving ik een zendingsoproep. Ik had nog steeds geen echte „trek” ontwikkeld voor kennis van het evangelie. Ik had het begrijpen van de Schriften niet gelijkgesteld met een goed heilige der laatste dagen zijn. Na een summiere opleiding in het oude zendingshuis in Salt Lake City, werden mijn collega's en ik in Texas voor enkele weken blootgesteld aan het langs de deuren gaan, terwijl wij wachtten op het schip dat ons naar Zuid-Afrika zou brengen. Die ervaring verruimde mijn inzicht wat betreft mijn bezigheden voor de komende twee jaar. Ik verwierf schielijk een aanzienlijke hoeveelheid nederigheid.

Een ongewone gril van het noodlot terwijl wij richting Kaapstad voeren, veranderde mijn hele leven. De reis had achtentwintig dagen moeten duren, maar ons schip kreeg moeilijkheden met de stoomketel ter hoogte van de evenaar. Op weg naar de haven van Recife in Brazilië – hinkepotend – sloegen we tegen de rotsen, wat een groot gat in de romp van het schip veroorzaakte. We werden door een sleepboot gered; maar voordat we eindelijk in Kaapstad aankwamen, hadden we geen achtentwintig, maar vierentachtig dagen aan boord doorgebracht. Ik had het geluk een hut te delen met Roy Stevens, een geweldige collega en een toegewijd bestudeerder van het evangelie. Zijn vader was ook zending geweest en had zijn zoon een grote kist met boeken van de kerk

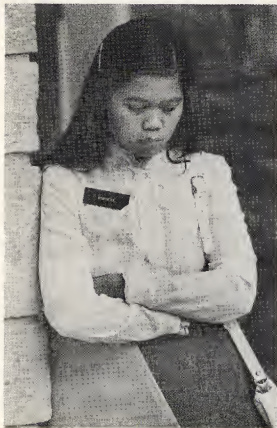
meegegeven. Het was in deze periode dat we op het schip vastzaten, dat een hele nieuwe wereld van kennis van het evangelie voor mij openging.

Het was een tijd om te studeren, te mediteren en te bidden. Ik las de standaardwerken van begin tot eind, evenals *Jezus de Christus* en een aantal andere boeken van de kerk. Het was op deze reis dat ik van de Heer mijn getuigenis ontving dat het Boek van Mormon het woord van God is. Daar op het schip kwam ik te weten dat Jezus de Christus is. Daar kreeg ik een onverzadigbaar verlangen om de eeuwige waarheden te kennen. Wat jammer dat ik zo lang met deze dingen had gewacht. Ik had zoveel tijd verkwist terwijl ik in dienst was. Ik was voorbijgegaan aan iets wat van onschatbare waarde is! Ik ben er van overtuigd dat wij verantwoording zullen moeten afleggen van de manier waarop wij de tijd die wij zelf voor 't indelen hebben, hebben gebruikt.

Wij kunnen zoveel leren van het voorbeeld van de jonge profeet Joseph Smith, wiens aanhoudend en al biddend bestuderen van de Bijbel hem ertoe dreef God in de hemel aan te roepen voor goddelijke leiding. Dit voerde hem tot de drempel van de grootste openbaring die de mens ooit is gegeven sinds de sterfelijke bediening van de Heiland zelf. Voor de rest van zijn leven onderzocht en overdacht de profeet de Schriften, totdat hij ze door en door kende.

Een andere jongeman, Spencer W. Kimball, was een jaar of veertien toen zuster Susa Gates op een ringconferentie sprak. Hij vertelt daarover: „Zij hield een bezielende toespraak over het lezen van de Schriften; . . . toen onderbrak ze . . . om ons te vragen: „Wie van u heeft de Bijbel helemaal doorgelezen?”

... Mijn beschuldigende hart zei me, „Spencer Kimball, jij hebt dat heilige boek nooit helemaal gelezen. Waarom niet? Ik keek om mij heen . . . om te zien of ik de enige was die hierin in gebreke was gebleven. Van het duizendtal mensen, waren er misschien zes die trots hun hand opstaken. . . . Toen de vergadering afgelopen was, rende ik naar huis, vastbesloten om het karwei te klaren in en mezelf mompelend, „Ik zal het doen, ik zal het doen.”

Hij ging naar huis, pakte een olielamp en beklom de trap naar zijn zolderkamer. „Daar,” vertelt hij, „sloeg ik m'n Bijbel open en begon met Genesis . . . en ik las tot laat in de nacht over Adam en Eva . . . en over de zondvloed, tot aan Abraham.” (*President Kimball Speaks*

Out, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, blz. 92–93.)

Hij hield vol en las iedere avond. Hoewel hij niet altijd begreep wat hij las, had hij zichzelf tot deze taak verplicht. Na een jaar had hij de Bijbel uit. Deze prestatie schiep een patroon voor zijn leven. Uit de toespraken en geschriften van president Kimball blijkt duidelijk dat hij lange uren heeft gearbeid ten einde zijn grote inzicht van de Schriften te verwerven.

Ik ben ervan overtuigd dat gezinnen, en zelfs kleine kinderen, kunnen leren om van de Schriften te houden. Toen ik enkele jaren geleden voor een conferentie in Colorado Springs was, vroeg ik Mark McConkie, een zoon van ouderling en zuster Bruce R. McConkie, te spreken over de vraag: „Hoe heeft u leren houden van de Schriften?”

Voor zover ik me kan herinneren, zei hij: „Ik heb voor 't eerst leren houden van de Schriften dankzij mijn moeder. Ik herinner me hoe zij mij onder het strijken onderwees. Door de manier waarop zij over de profeten sprak, kon ik haar liefde voor de Schriften voelen. Wat hield zij er veel van!

Toen ik wat ouder werd, luisterde ik naar de platen van de Schriften. Ik wilde ze even goed kennen als mijn vader. Als hij binnenkwam terwijl ik aan 't luisteren was, had hij er maar heel even voor nodig om precies te vertellen waar ik naar luisterde. Ik wilde dat ook kunnen doen.”

Misschien herinnert u zich de ontroerende ervaring van president Romney, die het Boek van Mormon met zijn zoon had doorgelezen. Hij vertelt: „Ik weet nog hoe ik samen met een van m'n jongens las toen hij nog heel klein was. . . . Wij waren elkaar om de beurt

een paragraaf aan 't voorlezen uit die laatste drie geweldige hoofdstukken van 2 Nephi. Ik hoorde hoe zijn stem oversloeg, en dacht dat hij verkouden was, maar wij maakten de drie hoofdstukken af. Aan het eind vroeg hij: „Papa, huilt u weleens als u in het Boek van Mormon leest?”

„Ja, jongen,” antwoordde ik. „Soms ontvangt mijn ziel zo'n sterk getuigenis van de Geest des Heren dat het Boek van Mormon waar is, dat ik inderdaad moet huilen.”

„Nou,” zei hij, „dat is vanavond ook met mij gebeurd.” (Uit *Conference Report* van april 1949, blz. 41.)

Enige tijd daarna las ik een boek van Jack London met onze oudste zoon, Brandon, voor hij ging slapen. Ik moest ineens aan het verhaal van president Romney denken en dacht: We lopen wel een geweldige ervaring mis door niet samen de standaardwerken te lezen. Ik wil dat hij, voordat hij op zending gaat, de grote helden uit de Schriften goed leert kennen en ze tot voorbeeld neemt voor zijn eigen leven. Vanaf dat moment hebben we iedere dag een kwartier of één hoofdstuk gelezen. Wat een heerlijke ervaring! Ik kan 't u aanbevelen.

Wij hebben al onze heilige kronieken tegen een hoge prijs ontvangen. Wanneer wij denken aan de vurige oven van overwinning en vervolging waar de Bijbel doorheen is gegaan, dan is het grote wonder niet of hij al dan niet volledig of goed vertaald is, maar dat hij überhaupt alles heeft overleefd! De Heer heeft hem stellig bewaard voor het behoud van zijn kinderen.

Het leven van Laban werd hem op een goddelijk bevel ontnomen, opdat het Nephitische volk niet „in ongeloof zou moeten omdolen”. (Zie 1 Nephi 4:13.)

Bedenk hoe de Nephitische profeten, die de kronieken van hun volk bijhielden, zwoegden opdat toekomstige generaties zouden kunnen profiteren van hun ervaringen. Denk eens aan de miljoenen mensen die leefden in een tijd dat er geen boekdrukkunst bekend was en er niet kon worden vertaald, of die, wagens

politieke onderdrukking of analfabetisme, verstoken zijn gebleven van de Schriften. Bedenk wat een zegen het is te leven in deze bedeling, waarin de Schriften tot onze beschikking staan. In 1981 hebben de United Bible Societies (Verenigde Bijbelgenootschappen) 444 miljoen Bijbels of gedeelten van de Bijbel over de gehele wereld verspreid. Tegen het eind van 1982, zal het Boek van Mormon, of geselecteerde gedeelten ervan, in zeventenvijftig talen verkrijgbaar zijn.

Wij zijn de begunstigen van grote offers. Welk excuus hebben wij om daar niet ons voordeel mee te doen? Broeders en zusters, we hoeven geen studiehoofd te hebben om de Schriften te lezen; we

hoeven alleen maar de Heer lief te hebben.

De waarde van heilige kronieken werd op onvergetelijke wijze door de Heiland onderwezen tijdens zijn bediening van de Nephieten, toen Hij zei: „Ik geef u een gebod, dat gij deze dingen ijverig onderzoekt; . . .

Geeft daarom acht op Mijn woorden; schrijft de dingen op, die Ik u heb verteld; . . .

Onderzoekt de profeten, want velen zijn er, die van deze dingen getuigen.

En toen Jezus . . . hun alle schriften had verklaard, die zij hadden ontvangen, sprak Hij wederom tot hen: Ziet, Ik zou willen, dat gij andere geschriften zoudt schrijven, die gij (nog) niet hebt.

...
Hoe komt het, dat gij dit niet hebt opgeschreven, dat vele heiligen zijn opgestaan en aan velen verschenen en hen dienden?

„De Schriften zijn het woord van God. Wie God wil kennen, moet zijn woord lezen, want daarin wordt Hij aan de oprechten van harte geopenbaard.”

En Nephi herinnerde zich, dat dit niet was opgeschreven.

En Jezus gebod, dat het zou worden opgeschreven; . . .

En toen Jezus alle schriften, die zij hadden geschreven, in hun geheel had

uitgelegd, gebod Hij hun, dat zij de dingen, die Hij hun had uitgelegd, zouden onderwijzen.” (3 Nephi 23:1, 4-6, 11-14.)

Ik ben 't helemaal eens met het krachtige advies dat president Romney in 1973 aan een groep seminarie- en instituutskoördinatoren gaf. Hij zei hun, en ik citeer: „Ik weet niet zo veel over het evangelie, naast hetgeen ik uit de standaardwerken heb geleerd. Wanneer ik uit een beek drink, wil ik het water hebben waar het uit de grond komt, en niet stroomafwaarts, waar het vee erdoorheen heeft gewaad. . . Ik heb waardering voor de interpretatie van anderen, maar wat het evangelie aangaat, behoren wij te weten wat de Heer zelf zegt. . . Wij behoren het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden en . . . alle Schriften te lezen met de bedoeling te ontdekken wat erin staat, en wat dat betekent, en niet om een of ander eigen idee te bewijzen. Lees ze enkel en bid de Heer u te laten begrijpen wat Hij bedoelde toen Hij ze schreef. (Uit een rede gehouden op de vergadering voor seminarie- en instituutskoördinatoren op 13 april 1973.)

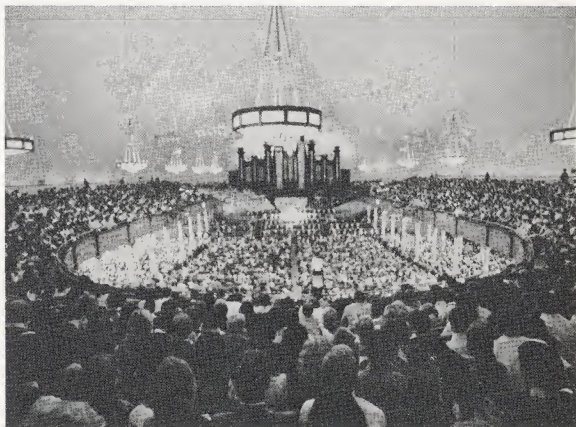
Ik vrees dat er veel te veel heiligen der laatste dagen zijn die niet beschikken over een getuigenis van het evangelie dat door eigen inspanning is verkregen. Kan het zijn dat u steunt op het weerkaatste licht van anderen die hebben gebeden en nagedacht over Gods openbaringen? Een getuigenis is het gevolg van persoonlijk streven. De Heer heeft ons voorzien van de middelen om zalig te worden, maar ons welslagen is afhankelijk van individuele inspanning.

Ik wil besluiten met deze in 1832 gegeven vermaning van de profeet Joseph Smith:

„Onderzoekt de Schriften. Onderzoekt de openbaringen, die wij uitgeven, en vraagt uw Hemelse Vader in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus om u de waarheid bekend te maken. En indien u dit wilt doen met het oog alleen gericht op Zijn heerlijkheid en niet twijfelende,

zal Hij u door de macht van Zijn Heilige Geest antwoorden. Dan zult u het zelf weten en niet door een ander. Dan zult u zich niet behoeven te verlaten op de wijsheid van mensen om de kennis van God deelachtig te worden. Ook zal er geen plaats meer zijn voor bespiegelingen... Want wanneer de mensen hun onderricht ontvangen van Hem, Die hun Maker is, weten zij hoe Hij de zaligheid verleent. . . . Daarom zeggen wij nogmaals: Onderzoekt de openbaringen van God, bestudeert de profetieën...” (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 12-13.)

Ik voeg hieraan mijn getuigenis toe. De Schriften zijn het woord van God. Wie God wil kennen, moet zijn woord lezen, want daarin wordt Hij aan de oprechten van harte geopenbaard. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zij die geloven en werken

Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Wij zijn dankbaar wederom in de gelegenheid te zijn te getuigen van de Heer Jezus Christus en van zijn goddelijk zoonschap, want Hij is waarlijk de zeer geliefde en eniggeboren Zoon van onze Hemelse Vader.

Wederom getuigen wij dat Hij onze Zaligmaker en Verlosser is. Hij is onze Schepper, en de Schepper van hemel en aarde.

Maar Hij is tevens onze Vriend – onze grootste Vriend. Hij stierf voor ons. Is dat niet de uiterste maatstaf voor vriendschap?

Hij heeft voor ons de opstanding uit de dood bewerkstelligd, een opstanding die zonder enig voorbehoud wordt geschonken aan iedereen die op aarde heeft geleefd of ooit leven zal.

Wat een geschenk! Wat een Vriend! Wat een machtig Wezen is Hij toch!

Maar hoe geweldig onze opstanding ook zal zijn, hoe vreugdevol wij onze overwinning van de dood ook zullen begroeten, zalig worden in zijn koninkrijk is een heel andere zaak. Dat is voorbehouden aan hen die trouw zijn

geboden onderhouden en al zijn verordeningen aanvaarden.

Heeft u weleens nagedacht over het proces waardoor het evangelie mensen zalig maakt? Het begint natuurlijk met geloof, bekering en doop. Maar er is meer, veel meer.

Volledige zaligmaking betekent dat wij in woord, gedachte en daad worden zoals de Heiland. Wij kunnen onze vorderingen in de richting van het zalig worden slechts afmeten door te bepalen in welke mate wij op Christus lijken. Als wij in ons dagelijks leven niet bezig zijn steeds meer te worden zoals Hij, dan vorderen wij niet zoals het hoort.

Worden als Christus is een zaak van dagelijkse geestelijke groei. Zoals een bloem uit een zaadje groeit, zoals een evenwichtig volwassen mens uit een klein kind groeit, zo kunnen wij dag aan dag geestelijk groeien totdat wij uiteindelijk zoals Christus zijn:

De hemel wordt niet met één sprong bereikt;

Nee, wij bouwen zelf de ladder waarmee wij

Vanaf het ondermaanse naar het hemelgewelf klimmen,

En sport voor sport bestijgen wij zijn top.
(Josiah Gilbert Holland, „Gradatim”,
uit *Masterpieces of Religious Verse*, ed.
James Dalton Morrison, N.Y.: Harper
and Brothers, 1948, blz. 443.)

Jezus, onze Zaligmaker, is het volmaakte voorbeeld van hoe wij onze ziel behoren te vormen.

„Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” vroeg Hij, waarop Hij antwoordde: „Zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

Worden zoals Hij, is niet iets wat wij in één nacht kunnen bereiken. Het is niet minder dan een levenslang en eeuwigdurend proces. Het is een streven waaraan ieder uur van iedere dag moet worden gewerkt.

Wat is dan het proces waardoor dit tot stand wordt gebracht? Door in onszelf juist die karaktertrekken te ontwikkelen die Hem maken tot wat Hij is.

Dat wordt niet bereikt door alleen maar het evangelie te bestuderen, noch door alleen maar te worden gedoopt of het priesterschap te ontvangen, en zelfs niet door tempelwerker of –werkster te worden. Dit alles is natuurlijk nodig, maar op zich is geen van deze zaken voldoende.

Door dit alles heen, en bovenal, moeten wij een op dat van Christus gelijkend hart ontwikkelen. Er moet diep in ons innerlijk een verandering plaatsvinden. Zoals de profeet Alma leerde:

„Heel het mensdom, mannen en vrouwen, alle natiën, geslachten, talen en volkeren moeten worden wedergeboren; ja, geboren uit God, van hun zinnelijke en gevallen staat tot een staat van rechtvaardigheid overgegaan zijnde, en

door God verlost, worden zij Zijn zonen en dochteren.

Aldus worden zij nieuwe schepselen; en als zij dit niet doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven.” (Mosiah 27:25–26.)

Let vooral op die laatste zin: „Als zij dit niet doen, kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven.” Dit is voor ons allemaal een regelrechte waarschuwing.

Tenzij wij deze verandering van harte ondergaan, en tenzij wij de leringen van de Heiland volgen, zullen onze overtredingen alle voordelen die wij zouden kunnen ontvangen door de verordeningen van de kerk misschien opheffen.

De Schriften vertellen ons heel duidelijk hoe wij in navolging van Christus moeten leven. Om die reden moeten wij ze steeds lezen.

Ons wordt, bijvoorbeeld, geleerd „arm van geest”, dat wil zeggen, nederig, te zijn. Ons wordt geleerd „zachtmoedig” te zijn. (Zie Matteüs 5:3, 5.) Wij zijn niet als Christus wanneer we zelfzuchtig of hoogmoedig of arrogant zijn.

Ons wordt gezegd zoveel van Hem te houden, dat we zullen „honger en dorsten naar gerechtigheid”. (Zie Matteüs 5:6.) Kunnen wij dat bevatten? Hij is zo volmaakt rechtvaardig. Wij willen worden zoals Hij is. Maar is ons verlangen zo groot, dat wij er daadwerkelijk naar hongeren en dorsten?

Hoe groot is eigenlijk ons verlangen om in zijn voetstappen te treden? Alleen dat kan de mate van onze bekering aangeven. Verlangen! Dat woord: *verlangen!* Verlangen! Hoe groot is dat verlangen in onze ziel – het verlangen naar gerechtigheid?

Op Christus lijken wij ook zeggen vriendelijk zijn. Was Hij ooit onvriende-

lijk? Kunnen we beweren op Hem te lijken als het ons ontbreekt aan vriendelijkheid en barmhartigheid?

Nog een grote wet die wij moeten begrijpen als wij willen worden zoals Hij, is de gulden regel. Wij moeten leren anderen te behandelen zoals wij behandeld willen worden.

Hoeveel van ons leven dat gebod werkelijk na? En toch, is er wel zaligmaking zonder die wet? Lees Matteüs 25 voor een antwoord op die vraag.

Wat betekent het eigenlijk om anderen te behandelen zoals wij behandeld willen worden?

Zouden wij 't prettig vinden als anderen wreed voor ons waren? Nee, natuurlijk niet. Willen we graag door hen bedrogen worden? Zouden we het op prijs stellen om te worden voorgelogen of bestolen? Gaan wij dan anderen bedriegen of bestelen? Oneerlijkheid, in welke vorm dan ook, is verachtelijk en ontrend. Is oneerlijkheid op enigerlei wijze in navolging van Christus? Wij durven het woord nauwelijks in dezelfde adem uit te spreken, want het is echt heel onchristelijk!

De Heer leert ons vredestichters te zijn en het aanstoot geven, onaangenaamheden en woordentwist te vermijden. (Zie Matteüs 5:9.) Behoren wij er niet nauwgezet naar te streven goed met anderen op te schieten, en wel in 't bijzonder met onze eigen familieleden?

Geen enkele man behoort ruzie te maken met zijn vrouw, of er op enige wijze aanleiding toe te geven dat zij ruzie met hem maakt. De Schriften gebieden ons eveneens onze kinderen niet te verbitteren. (Zie Efeziërs 6:4.) Als er thuis wrijving ontstaat, behoort dit in een geest van christelijke liefde te worden opgelost.

Om op de Heiland te lijken, kan het ons ook niet ontbreken aan ware liefde. Hoe heeft de apostel Paulus het ook weer gesteld?

„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak . . .

Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten, wist . . .

„Volledige zaligmaking
betekent dat wij in woord,
gedachte en daad worden
zoals de Heiland”

Al ware het, dat ik al wat ik heb tot spijs uitdeelde, en *al ware het, dat ik mijn lichaam gaf om te worden verbrand*, maar had de liefde niet (en had niet de liefde van Christus voor mijn familie en anderen), het baatte mij niets.” (1 Korintiërs 13:1–3; cursivering toegevoegd.)

Hij zegt zelfs dat wij niets zouden zijn, behalve, natuurlijk, dat we zouden lijken op schallend koper of een rinkelende cymbaal. (Zie 1 Korintiërs 13:2:1.)

De Heiland heeft gezegd: „Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.” (Matteüs 5:8.)

Zullen ook anderen Hem zien – of bij Hem worden toegelaten? Is dat mogelijk voor dat wat onrein is?

Wat heeft Hij over onreinheid gezegd?

„Raakt het onreine niet aan . . .; reinigt u, gij, die de vaten des Heren draagt.” (3 Nephi 20:41.) Dat is wat Hij zei en dat is wat Hij bedoelde.

Het is een goddelijk gebod. Raak het onreine niet aan als u in Christus gelooft!

Wellust en begeerte zijn volkomen vernietigend. Seksuele zonde is dodelijk. Dronkenschap is vicieus. Hebzucht is satanisch, alsmede zelfzucht, daar zij tot alle vormen van oneerlijkheid voert. Deze ondeugden bezoedelen en demoraliseren onze ziel. Zij zijn volkomen tegengesteld aan een leven in navolging van Christus.

Wat heeft Hij daarentegen over reinheid gezegd?

Hij bad dat degenen die Hem volgen door hun rechtschapen levenswijze zullen worden gereinigd, zodat zij even rein zullen zijn als Hij, opdat „Ik in hen moge zijn, zoals Gij, Vader, in Mij zijt, opdat wij één mogen zijn, opdat Ik in hen moge worden verheerlijkt.” (3 Nephi 19:29.) Denk daar eens over na! Als wij rein zijn, zal onze rechtschapenheid zijn verheerlijking vergroten!

En Hij heeft nog wat onderwezen. Als wij anderen hebben gekrenkt, moeten wij naar verzoening streven en niet toestaan dat er kwaad bloed blijft bestaan.

Heeft u deze woorden weleens als een gebod beschouwd?

„Wanneer gij dan uw gave brengt naar het altaar en u daar herinnert, dat uw broeder iets tegen u heeft,

Laat uw gave daar, voor het altaar, en ga eerst heen, verzoen u met uw broeder en kom en offer daarna uw gave.” (Matteüs 5:23-24.)

Met dit voor ogen, kunnen wij dan aannemen dat onze aanbidding voor God aanvaardbaar is als wij vijandige gevoelens jegens anderen koesteren of als wij iemand onrechtvaardig behandeld hebben?

Ik heb mij weleens afgevraagd of het laten liggen van onze gave voor het altaar terwijl wij ons trachten te verzo-

nen met onze broeder, zou kunnen slaan op het avondmaal. Kunnen wij deze heilige symbolen nuttigen met een zuiver geweten als wij een ander onrecht hebben aangedaan?

De Heer heeft ons ook geleerd:

„Indien gij de mensen hun overtredingen vergeeft, zal uw hemelse Vader ook u vergeven;

maar indien gij de mensen niet vergeeft, zal ook uw Vader uw overtredingen niet vergeven.” (Matteüs 6:14-15.)

Kunnen wij veronderstellen dat wij tot zijn heilige tegenwoordigheid zullen worden toegelaten als wij nog bezoedeld zijn met zonden die ons niet vergeven zijn?

Hij heeft ons ook gewaarschuwd voor huichelarij. Zij die ernaar streven op Christus te lijken, vertonen geen twee aangezichten en zijn niet dubbelhartig.

Het goddelijke woord luidt: „Gij kunt niet God dienen en Mammon.” (Matteüs 6:24.)

Ziet u hoe onze dagelijkse handelingen – hoe klein ze ook lijken te zijn – onze ziel vormen?

Lijken zijn eenvoudige wetten overdreven streng? Zijn ze te moeilijk voor ons om na te leven? Beseffen we echter wel wat we onszelf aandoen als wij ze negeren?

Het is inspirerend om des Heren eigen beschrijving te lezen van de trekken die tezamen zijn eigen karakter vormen. Hij vermeldt ze als volgt:

„Geloof, hoop, mensenmin en liefde, met het oog alleen op de ere Gods gericht . . .

. . . deugd, kennis, matigheid, geduld, broederlijke genegenheid, godsvrucht, mensenmin, ootmoed en ijver. . .” (Leer en Verbonden 4:5-6.)

Dit zijn de karaktertrekken van de Heer Jezus Christus. Hoe ijverig streven wij ernaar ze in onze eigen ziel te ontwikkelen?

Hij gebiedt ons volmaakt te worden, gelijk zijn Hemelse Vader volmaakt is. (Zie Matteüs 5:48.)

Kan volmaaktheid ontstaan uit een lukrake levenswijze? Kunnen wij volmaaktheid bereiken door onvolmaakte middelen? Het is duidelijk waarom de Heer streng is en waarom wij Hem met geheel ons hart, macht, verstand en sterkte moeten dienen. (Zie Leer en Verbonden 4:2.)

Het is geen eenvoudige zaak om het evangelie na te leven zoals het hoort.

Maar tenzij we dat doen, kunnen we de zegeningen niet ontvangen. Het is geen eenvoudige zaak om waar dan ook volmaakt in te worden. Volmaaktheid vergt toewijding, lankmoedigheid, opof-

feringsgezindheid en voortdurende concentratie. Onvolmaaktheid kan slechts verdere onvolmaaktheid voortbrengen.

Zouden de zusters onder u een heerlijke cake kunnen bakken zonder een recept te gebruiken? Zouden de broeders een huis of een weg kunnen bouwen, een klok kunnen maken of een man naar de maan kunnen sturen als zij voorbijgaan aan de formules voor dergelijke prestaties? Zou u arts kunnen worden als u de voorgeschreven opleiding aan een medische faculteit niet volgde? Zou u ingenieur kunnen worden als u geen acht sloeg op de beginselen van de technische wetenschappen?

Kunnen we dan verwachten een volmaaktheid als die van de Almachtige te bereiken als wij de koers die Hij voor ons uitzet niet volgen?

We zullen weinig aan het evangelie hebben als wij 't niet naleven.

Lid zijn van de kerk zal ons niet redden, als we de geboden niet onderhouden.

Een halfslachtige inspanning zal ons evenmin behouden. Het zal zelfs veroordeling met zich brengen. De Heer heeft dat duidelijk gemaakt in afdeling 58 van de Leer en Verbonden. (Zie Leer en Verbonden 58:29.)

Een van de grote profeten van weleer, was Samuël de Lamaniet. Ik hou van de manier waarop hij onderwees. Zijn wijze van spreken was duidelijk en recht door zee. Hij nam geen blad voor de mond en de mensen hoefden zich achteraf niet af te vragen wat hij eigenlijk bedoelde.

Hen toesprekende vanaf de stadsmuur van Zarahemla, de Nephieten tot bekering roepende, zei hij hun ronduit dat als zij weigerden het evangelie na te leven, zij veroordeeld zouden worden, en hij maakte het duidelijk, dat zij dat

alleen aan zichzelf te danken zouden hebben.

„Gedenkt, gedenkt,” zei hij, „dat een ieder, die verloren gaat, door zichzelf verloren gaat; en dat een ieder, die ongerechtigheid bedrijft, het tegen zichzelf bedrijft.” (Helaman 14:30.)

Vervolgens zei hij dat we, dank zij onze vrije wil, het goede of het kwade kunnen kiezen, leven of dood; maar hij verklaarde dat wij uiteindelijk stellig precies datgene zullen ontvangen wat wij zelf gekozen hebben.

Moeten wij niet vaststellen in welke mate wij inderdaad het evangelie naleven? Moeten wij onszelf er niet aan herinneren dat dit, ons sterfelijk leven, onze proeftijd is, en dat dit de tijd is waarin wij datgene moeten zaaien dat wij mettertijd hopen te oogsten?

Is het niet tijd dat ieder van ons de les van Getsemane leert en samen met Hem zegt: „Niet mijn wil, maar de uwe geschiede?” (Lucas 22:42.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

2 oktober 1982
ZATERDAGMIDDAGVERGADERING

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium

Er zijn sinds de vorige algemene conferentie geen veranderingen geweest onder de algemene autoriteiten. Derhalve wordt voorgesteld alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals deze thans in functie zijn, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. □

„Ren, jongen, ren!”

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Het was dinsdag 8 juni 1982. In Londen brak de dag aan, helder en klaar. Het zou een historische dag worden. Er hing een zekere spanning in de lucht en de harten klopten vol verwachting. De president van de Verenigde Staten van Amerika was in Groot-Brittannië aangekomen en zou binnenkort het parlement toespreken. De menigte verzamelde zich voor die gelegenheid, vulde de straten en vloeide over in het nabijgelegen park. Politie in uniform zorgde ervoor dat alles ordelijk verliep, terwijl de beroemde Big Ben trots en luid het vastgestelde uur aankondigde.

Mijn vrouw Frances en ik stonden temidden van de menigte. Toen zwaaiden plotseling de deuren van het parlamentsgebouw open en de eerste minister en de president groetten de menigte en stapten in hun auto's. Langzaam reed de autocolonne weg. De menigte juichte luid en begon zich toen te verspreiden. Frances en ik gingen van de zonovergoten straat de halfduistere maar welkome rust van de Westminster Abbey binnen.

Er heerste, terecht, een eerbiedige stilte in dit wereldberoemde gebouw, want hier worden koningen gekroond, trouwen leden van de koninklijke familie, en worden heersers wier taak in de sterfelijkheid volbracht is, geëerd en begraven. Wij liepen door de gangpaden en lazen peinzend de inscripties op de graven van beroemdheden. Wij dachten aan hun roemvolle daden, hun prestaties en aan hun welverdiende plaats in de geschiedenis van de wereld. Toen stonden wij stil voor het graf van de onbekende soldaat, een van de velen die tijdens de eerste wereldoorlog in Frankrijk vielen. Uit een naamloos graf was het lichaam van deze gesneuvelde jongeman naar Londen gebracht om voor altijd op deze ereplaats te liggen. Hardop las ik de inscriptie: „Zij begroeven hem onder de koningen omdat hij het goede gedaan had tegenover God en zijn huis. In Christus zullen allen weer levend worden gemaakt.”

Wij liepen naar de uitgang. In het park waren de laatste toeschouwers nog te

zien. De onsterfelijke woorden van Rudyard Kipling kwamen mij voor de geest en roerden mijn ziel:

*Het rumoer en het geschreeuw sterft weg,
De legeroversten en de koningen
vertrekken;*

*Maar het offer dat gij gebracht hebt:
Een nederig hart en een verslagen geest
zal blijven bestaan.*

*Heer der heirscharen, blijf bij ons,
Opdat wij het nooit, maar dan ook nooit
zullen vergeten.*

Nog een gedenkplaat wilden wij zien, nog één inscriptie lezen. Als oud padvinder was ik uit Amerika gekomen om die gedenkplaat ter ere van de oprichter van de padvinderij, Lord Baden-Powell te zien. Wij stonden voor het prachtige marmeren gedenkteken en lazen de woorden: „Robert Baden-Powell, 1857–1941, oprichter van de padvinderij, vriend van de gehele wereld.”

Op die dag van het jaar waarin de 75ste verjaardag van de padvinderij en de 125ste verjaardag van haar oprichter wordt gevierd, dacht ik er over na voor hoeveel jongens de padvinderij een zegen is geweest, voor hoeveel jongens het zelfs hun redding is geweest. In tegenstelling met anderen die herdacht worden in de Westminster Abbey, heeft Baden-Powell noch de stormachtige zee van de roem bevaren, noch in oorlogen legers overwonnen, noch imperia van wereldse rijkdommen gesticht. In plaats daarvan heeft hij jongens gevormd en ze geleerd hoe zij moeten rennen en de wedstrijd van het leven moeten winnen.

Jongens worden mannen.

*Niemand weet wat een jongen waard is,
Wij zullen moeten afwachten om dit te zien.*

*Maar iedere man op een edele plaats
Is eenmaal een jongen geweest.*

(Aangehaald door Spencer W. Kimball,

Conference Report van april 1977, blz. 50.)

De werkelijkheid van deze gedachte wordt prachtig uitgebeeld in de laatste regels van de bekende musical *Camelot*. Koning Arthurs ronde tafel is vernietigd door de jaloersheid van mensen, de ontrouw van een koningin, en het te voorschijn komen van een fout uit het verleden, Mordred. Beroofd van zijn droom, maakt koning Arthur zich met zijn leger gereed om de legers van Lancelot te ontmoeten. Alles wat hem dierbaar was is verdwenen: ontgoocheling is gevolgd door wanhoop.

Plotseling komt er echter een versteekeling te voorschijn, de jonge Tom van Warwick. Vervuld met de hoop die de jeugd eigen is vertelt hij de koning dat hij gekomen is om hem te helpen in de strijd. Hij maakt bekend dat het zijn bedoeling is ridder te worden. Koning Arthur ondervraagt hem en ontdekt dat Tom op de hoogte is van de ronde tafel. Hij herhaalt de bekende doelen: „Macht voor het recht! Recht voor het recht! Gerechtigheid voor allen!”

Een uitdrukking van hernieuwd vertrouwen komt op koning Arthurs gezicht. Alles is nog niet verloren. Hij legt de jongen de doelen en de heerlijkheid van Camelot uit. Dan riddert hij hem officieel tot Sir Tom van Warwick. Hij krijgt de opdracht het slachveld te verlaten, naar Engeland terug te keren, de droom van Camelot weer tot leven te brengen, volwassen te worden en oud te worden. Sir Tom legt de oorlogswapens terzijde en gewapend met de leer van de waarheid hoort hij hoe zijn koning hem beveelt: „Ren, jongen, ren!” Een jongen was gespaard, een idee bewaard, een hoop herboren. (Alan J. Lerner, *Camelot*, blz. 115.)

Iedere jongen die lid is van de padvinderij leert in zijn jeugd veel meer dan hetgeen Sir Tom van Warwick voor ogen stond. Hij maakt het motto Wees paraat tot het zijne. Hij onderschrijft het beginsel Verricht iedere dag een goede daad. De padvinderij geeft vaardigheidsspeldjes uit om het verwerven van vaardigheden en het persoonlijk streven aan te moedigen. De padvinderij leert de jongens hoe zij moeten leven en niet slechts hoe zij hun brood moeten verdienen. Het verheugt mij dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de eerste organisatie in de Verenigde Staten was die in 1913 de padvinderij ging sponsoren.

Ik hou van de geïnspireerde woorden die president Spencer W. Kimball tot de leden van de kerk over de gehele wereld richtte: „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bevestigt dat zij de padvinderij wil blijven steunen en ernaar zal streven leiders te verschaffen die de jongens zullen helpen dicht bij hun familie en bij de kerk te blijven terwijl zij de goede karaktereigenschappen en de goede lichamelijke conditie waar de padvinderij voor staat ontwikkelen en leren goede burgers te worden. Wij steunen nog steeds op besliste en krachtige wijze deze grootse beweging voor jongens en de eed en de wet waar zij op gebaseerd is.” (*Conference Report* van april 1977, blz. 50-51.)

Wat is de padvinderseed waar president Kimball over sprak?

„Op mijn eer zal ik mijn best doen om mijn plicht tegenover God en mijn land te vervullen en de padvinderswet te gehoorzamen; andere mensen te allen tijde te helpen en ervoor te zorgen dat ik lichamenlijk sterk, geestelijk wakker en

zedelijk rein blijf.” (*Boy Scout Handbook*, 1972, blz. 34.)

Een held uit de tweede wereldoorlog, generaal Douglas McArthur, legde de nadruk op dezelfde dingen toen hij in de schemering van zijn roemrijke carrière, toen het daglicht van de jeugd verdwenen was en de schaduwen van de ouderdom gekomen waren, in een boodschap aan de jonge mensen verklaarde: „In mijn dromen hoor ik weer het donderen van de kanonnen, het geratel van machiniegeweren, het vreemde, trieste gerommel van het slagveld. Maar in de avond van mijn leven keren mijn gedachten steeds terug naar West Point. Steeds weer hoor ik de echo van de woorden: Plicht, eer, vaderland.” (Toespraak gehouden bij het aanvaarden van de Sylvanus Thayer onderscheiding te West Point, 12 mei 1962.)

De protestantse predikant Harry Emerson Fosdick zei hetzelfde in andere woorden: „Mensen zullen hard werken voor geld. Zij zullen harder werken voor anderen. Maar mensen zullen het hardst werken wanneer zij een goede zaak zijn toegewijd. Tenzij hun bereidheid hun plichtsgevoel overtreft zullen mannen

als dienstplichtigen vechten in plaats van als patriot. Een plicht wordt nooit op waardige wijze vervuld tenzij zij vervuld wordt door iemand die, zo mogelijk, graag nog meer zou doen." (*Vital Quotations*, blz. 38.)

Generaal Robert E. Lee zei eens tijdens de Amerikaanse burgeroorlog: „Plicht is het meest verheven woord in de Engelse taal. Doet uw plicht in alle dingen. U kunt niet meer doen. U behoort nooit minder te willen doen.” (Inscriptie onder zijn borstbeeld in de Hall of Fame.)

Laten wij de padvinderswet die door president Kimball genoemd werd eens nader bekijken. Als ik aan de padvinderswet denk, denk ik aan het leven van iemand die de wetten van God kende en ze onderhield – aan de Heer, Jezus Christus. De twaalf punten van de padvinderswet hebben hun tegenhangers in de boodschap van de Meester:

1. *Een padvinder is te vertrouwen.* Wat zei de Heer? „Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.” (Johannes 17:4.)

2. *Een padvinder is loyaal.* „Ga weg van Mij, satan.” (Lucas 4:8, Statenvertaling.)

3. *Een padvinder is hulpvaardig.* „Sta op, neem uw matras op en wandel.” (Johannes 5:8.)

4. *Een padvinder is vriendelijk.* „Gij zijt mijn vrienden.” (Johannes 15:15.)

5. *Een padvinder is hoffelijk.* „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.” (Matteüs 7:12.)

6. *Een padvinder is hartelijk.* „Laat de kinderen tot Mij komen. En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze.” (Marcus 10:14, 16.)

7. *Een padvinder is gehoorzaam.*

„Want Ik ben van de hemel nedergedaald, niet om mijn wil te doen, maar de wil van Hem, die Mij gezonden heeft.” (Johannes 6:38.)

8. *Een padvinder is opgewekt.* „Houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.” (Johannes 16:33.)

9. *Een padvinder is spaarzaam.* „Verkoop alles wat gij bezit, en verdeel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij.” (Lucas 18:22.)

10. *Een padvinder is dapper.* „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze beker Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.” (Matteüs 26:39.)

„Aan leiders die bruggen bouwen naar jongensharten, aan ouders van padvinders en aan padvinders overal ter wereld . . . ik groet u.”

11. *Een padvinder is rein.* „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (Leer en Verbonden 38:42.)

12. *Een padvinder is eerbiedig.* „Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd.” (Matteüs 6:9.)

Zulke geïnspireerde leringen, beïnvloeden niet alleen het leven van jongens maar zelfs de eeuwigheid als zij door toegewijde leiders onderwezen worden aan kostbare, veelbelovende jongens. „Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen.” (Prediker 11:1.) Dat is padvinderij.

Een aantal jaren geleden verzamelde een groep leiders in de padvinderij zich in de bergen bij Sacramento voor training. Die training, waarbij de mannen buiten kamperen en leven zoals de padvinders die zij onderwijzen, is erg interessant. Zij koken en eten aangebrande eieren! Zij klauteren langs de oneffen paden omhoog en hun leeftijd maakt ze alleen maar steiler. Zij slapen op de keiharde grond. Zij blikken weer op naar de hemelse sterrenbeelden.

Maar het was de moeite waard. Na dagen van ontberingen genoten zij van een heerlijke maaltijd die klaargemaakt was door een Griekse kok die zich bij hen had gevoegd aan het eind van hun training. Vermoeid, hongerig en enigszins gekneusd na hun ervaringen van de laatste dagen, vroeg een van hen aan de Griekse kok waarom hij altijd glimlachte en waarom hij ieder jaar weer op eigen kosten de traditionele maaltijd voor de leiders van de padvinderij in de streek kwam klaarmaken. Hij zette het steelpannetje even neer, veegde zijn handen af aan de witte schort die hij om zijn middel had gebonden en vertelde de mannen het volgende verhaal:

„Ik ben geboren en opgegroeid in een klein dorp in Griekenland. Wij waren gelukkig tot de tweede wereldoorlog. Toen vielen de Nazi's Griekenland binnen en werd ons land bezet. De vrijheidlievende mannen van ons dorp gingen in het verzet en pleegden sabotage om hun vervolgenheid te uiten.

Op een nacht, toen de mannen een hydroelektrische dam hadden vernield, vierden de dorpelingen het succes en begaven zich daarna ter ruste.

Heel vroeg de volgende morgen werd ik gewekt door het lawaai van vele vrachtwagens die het dorp binnenreden.

Ik hoorde het geluid van soldatenlaarzen en het bonzen op de deuren. Alle mannen en jongens, moesten onmiddellijk naar het dorpsplein komen. Ik had alleen maar tijd om mijn broek aan te trekken en mijn riem vast te maken voordat ik mij bij de anderen voegde. Daar stonden wij in het verblindende licht van een twaalfstal vrachtwagens en keken in de loop van een honderdtal geweren. De Nazi's luchtten hun woede, vertelden ons over de vernieling van de dam en kondigden een drastische straf aan: iedere vijfde man of jongen zou zonder meer doodgeschoten worden. Een sergeant telde de mensen af en de eerste groep werd aangewezen en geëxecuteerd.”

Dimitrious begon bedachtzamer te spreken toen hij vervolgde:

„Toen was de rij waarin ik stond aan de beurt. Tot mijn afgrijzen zag ik dat ik de laatste zou zijn om te worden aangewezen voor de kogel. De soldaat stond voor mij terwijl het scherpe licht van de wagens mij verblindde. Hij staarde aandachtig naar de gesp van mijn riem, met het insigne van de padvinderij erop. Ik had de gesp als jongen verdiend omdat ik de eed en de wet van de padvinderij uit mijn hoofd kende. De grote soldaat wees naar mijn gesp, hief zijn hand en bracht de padvindersgroet. Ik zal nooit vergeten wat hij tegen mij zei: ‚Ren, jongen, ren!‘ Ik rende en bleef in leven. Nu dien ik de padvinderij opdat jongens nog dromen kunnen dromen en kunnen leven om die dromen te vervullen.”*

Dimitrious stak zijn hand in zijn zak en haalde de gesp eruit. Het embleem van de padvinderij blonk nog helder. Er werd geen woord gezegd, maar iedere

* Verteld door Peter W. Hummel.

man had tranen in zijn ogen, en beloofde zichzelf opnieuw de padvinderij te dienen.

Er is eens gezegd: „De grootste gave die een man aan een jongen kan geven is zijn bereidheid om een deel van zijn leven met hem te delen.” Aan leiders die

bruggen bouwen naar jongenshartten, aan ouders van padvinders en aan padvinders overal ter wereld: op deze, onze 75ste verjaardag, groet ik u en bid dat onze Hemelse Vader u moge zegenen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De lofzangen der heiligen

*Ouderling Franklin D. Richards
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn geliefde broeders en zusters, ik verheug mij met u in de geest van deze geweldige conferentie en bid dat de Heilige Geest mij zal leiden terwijl ik tot u spreek.

Nadat de Heiland, tijdens zijn laatste maaltijd met zijn apostelen, het heilig avondmaal had ingesteld, zongen zij een lofzang en „vertrokken . . . naar de Olijfberg”. (Matteüs 26:30.) Uit deze tekst blijkt dat het zingen van lofzangen deel uitmaakte van de kerkdiensten in die tijd.

Heden ten dage is het tezamen zingen van lofzangen een van de belangrijke onderdelen van onze kerkdiensten, en ter aanvulling daarvan is er nog de prachtige koormuziek. Elke kerkdienst

wordt geopend met het zingen van een lofzang en met gebed en hierdoor wordt een eerbiedige sfeer en een prachtig gevoel van saamhorigheid geschapen. Ik zou vandaag de nadruk willen leggen op de waarde en de belangrijkheid van het deelnemen aan het zingen van de gemeente.

Met de lofzangen van onze kerk loven wij de Heer, bidden wij tot Hem, reciteren we grote godsdienstige waarheden – leerreden eigenlijk – en worden onze gedachten en onze geest op een hoger niveau gebracht en gestimuleerd.

President Heber J. Grant heeft eens over dit onderwerp gezegd: „Geen enkele solist of groep zangers in de kerk behoort ooit iets ten gehore te brengen

tenzij de woorden in volledige harmonie met de waarheden van het evangelie zijn, en vanuit het hart van de zanger komen. Met andere woorden, onze lofzangen behoren inderdaad 'gebeden tot de Heer' te zijn." (*Improvement Era* van juli 1912, blz. 786-787.)

Sprekend over het zingen van lofzangen heeft president Spencer W. Kimball eens gezegd: „Sommige van de prachtige preken die ooit gehouden zijn bestonden uit het zingen van een lied. Er zijn vele prachtige liederen. . . . Zing ze allemaal." (*New-Zealand Area Conferente Report* van 20-22 februari 1976, blz. 27.)

In juli 1830, slechts drie maanden na de organisatie van de kerk, kreeg Emma Smith door middel van haar man, de profeet Joseph Smith, een openbaring van de Heer, waarin Hij verklaarde: „Want Mijn ziel scheidt behagen in het gezang des harten; ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord." (*Leer en Verbonden* 25:12.)

In deze openbaring werd Emma Smith belast met de verantwoordelijkheid om een gezangboek voor gebruik in de kerk samen te stellen. Broeder W.W. Phelps, een van de grote dichters van gezangen van deze bedeling, werd geroepen om haar daarin bij te staan en te zorgen voor het drukken. Negentig lofzangen werden verzameld en in 1835 kwam de eerste uitgave van de pers.

Om de lering, de profetie en de grote inspiratie van onze lofzangen te illustreren zou ik van enkele iets willen citeren.

„Ik weet, dat mijn Verlosser leeft" werd gekozen als een van de negentig lofzangen in het eerste gezangboek. De woorden werden geschreven door Sa-

muel Medley. In deze lofzangen zingen wij:

*Ik weet dat mijn Verlosser leeft,
Niets dat mij zoveel troost hier geeft!
Hij leeft, van 't leven eens beroofd,
Hij leeft, mijn immer levend Hoofd.
Hij leeft, van liefde straalt zijn oog.
Hij leeft, en pleit voor mij omhoog.
Hij leeft en voedt mij 't eeuwig brood.
Hij leeft, mijn Hulp in tijd van nood.
(Heilige lofzangen, nr. 10.)*

J. Spencer Cornwall schreef eens over dit lied: „Dit geliefde lied door een vergadering van toegewijde heiligen der laatste dagen te horen zingen is een geestelijke doop." (*Stories of Our Mormon Hymns*, blz. 108.) Hoe waar is dit! Dit is een van onze meest geliefde lofzangen, waarin wij onze dank uitspreken voor het zoenoffer van onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

„Ere de man,” (*Heilige lofzangen*, nr. 6), één van de inspirerende lofzangen van W. W. Phelps, is een schitterend huldeblijk aan de profet Joseph Smith. Deze prachtige lofzang bevat niet alleen uitdrukkingen van vreugde en profetie, maar ook grondbeginselen zoals de volgende verklaring: „Opoffering brengt ons de zegen des hemels.” De wet van offerande is een belangrijk onderdeel van het evangelie van Jezus Christus en versterkt ons geloof, onze liefde en vele andere deugden.

In hetzelfde vers dat spreekt over opofferingen zingen wij: „Wereld ontwaak om de Rechter te ontmoeten, heel 't mensdom kent ‚broeder Joseph’ eens weer.” Wat een profetische uitspraak! In de tijd dat broeder Phelps deze lofzang schreef was er figuurlijk gesproken maar een handjevol kerkleden. Nu weten inderdaad miljoenen dat Joseph Smith een profet van God was en is en ongetwijfeld zullen miljoenen anderen dit getuigenis ontvangen. Iedere keer dat ik deze lofzang zing ontroeren deze woorden mij weer.

„Wij danken U, Heer, voor profeten” (*Heilige lofzangen*, nr. 176). De woorden van deze lofzang werden geschreven door William Fowler en uitgegeven in 1863. In dit gezang spreken wij onze dankbaarheid uit tot onze Vader in de hemel voor de herstelling van het evangelie in zijn volheid en de oprichting van zijn kerk met profeten om ons te leiden in deze laatste dagen. Dit prachtige lied is een van de meest geliefde lofzangen in vergaderingen van heiligen der laatste dagen over de gehele wereld.

„Komt, Heil'gen, komt” (*Heilige lofzangen*, nr. 51) werd geschreven door William Clayton op 15 april 1846. Om 1921 stond het volgende verhaal over het

ontstaan van deze lofzang in het januari-nummer van het *Relief Society Magazine*:

President Brigham Young, die zich zeer ongerust maakte wegens het gemopper in het kamp van Israël, nam broeder William Clayton terzijde en zei: „Broeder Clayton, ik zou graag hebben dat u een lofzang schreef dat de mensen 's avonds rond de kampvuren kunnen zingen; een lied dat ze zal troosten en steunen, en ze zal helpen de vele moeilijkheden en beproevingen van de reis te vergeten.”

Ouderling Clayton trok zich terug uit het kamp en kwam binnen twee uur terug met het lied dat bekend geworden is als ‚Komt, Heil'gen, komt’. Volgens zijn persoonlijk getuigenis werd het geschreven door de macht en de inspiratie van de Heer.”

In deze lofzang zingen wij:

*Waarom getreurd of moeilijk 't lot
geacht?*

't Is niet zo; geen geweent!

*Waarom een groot en heertlijk loon
verwacht,*

als er niet wordt gestreent?

Vat moed! Gaat voort, wat ook geschied,

want God verlaat de zijnen niet,

Omdat ons loflied dra vertel: Alles wel!

Alles wel!

Er worden vele ontroerende verhalen verteld over pioniers wier hart door deze deernisvolle oproep werd geraakt en er nieuwe moed en troost uit putten.

In een zendingsgebied in de zuidelijke staten van Amerika begon een jong meisje, dat naar huis liep met een vriendin, „Komt, Heil'gen, komt” te neurien. Haar vriendin zei: „Wat is dat een mooie melodie. Wat is dat voor een lied?” Het meisje vertelde haar erover en sprak met haar af om haar voor een kerkdienst af te halen. Nadat de vriendin enkele malen naar de kerk gekomen was,

maakte zij een afspraak met de zendelingen om haar familie te onderwijzen. Het hele gezin werd gedoopt en zijn gelukkig bezig met hun aandeel in de opbouw van het koninkrijk.

„Ik zou de nadruk willen leggen op de waarde en de belangrijkheid van het deelnemen aan het zingen van de gemeente.”

Deze prachtige lofzang vat waarlijk het grote geloof en de geweldige moed van de pioniers, die ons zijn voorgegaan, samen en bouwt thans een zelfde geloof en moed op in de tegenwoordige generatie, nu wij voor het pionierswerk van deze tijd staan.

„O, mijn Vader!” (*Heilige lofzangen*, nr. 199), geschreven door Eliza R. Snow, is ook een van de prachtigste lofzangen van de heiligen der laatste dagen. Deze opmerkelijke lofzang beschrijft ons bestaan in het voorbestaan bij de Vader en de Moeder van onze geest. In het laatste vers zingen wij dan:

*Mag ik als mijn proeftijd om is,
Als mijn stof tot d'aarde keert,
Vader, Moeder, U ontmoeten,
In het rijk, waar Gij regeert?
Als ik dan geheel volbracht heb,
Al het werk, door U geboën,
Wil dan toestaan, dat ik kome,
En voor eeuwig met U woon.*

Deze lofzang geeft het gehele panorama van het eeuwige leven weer zoals het geopenbaard wordt door het herstelde evangelie van Jezus Christus. Als men

dit prachtige lied zingt waardeert men hoe langer hoe meer het letterlijke vaderschap van God de Eeuwige Vader.

„Gods Geest brandt in 't harte” (*Heilige lofzangen*, nr. 73), werd ook geschreven door W.W. Phelps en stond eveneens in het eerste lofzangenboek van de heiligen der laatste dagen. De emoties die met het zingen van dit lied worden gewekt en de geestelijke kracht die er van uitgaat, werden duidelijk toen het als hoogepunt van de inwijdingsdienst van de tempel te Kirtland op 27 maart 1836 gezongen werd. Voor zover ik weet is deze lofzang sindsdien bij de inwijding van iedere tempel van de kerk gezongen. Natuurlijk is dit lied ook gezongen bij de inwijding van vele wijken en ringgebouwen.

Deze lofzang verkondigt de herstelling van het evangelie, het openscheuren van de sluier der aarde, en de komst van de engelen die de aarde bezoeken. Het koor is een uitroep van grote blijdschap:

*Wij zingen en juichen met hemelse koren,
Hosanna, Hosanna, de Vader en Zoon!
Al d'ere zij Hun in de hoge gegeven,
Voor eeuwig en immer, rondom Hun troon.*

Bij het zingen van deze en andere lofzangen zijn het grote Tabelnakelkoor en het mormoons jeugdkoor reeds vele jaren lang een inspiratie geweest, niet alleen voor leden van de kerk, maar voor miljoenen anderen, als zij deze en andere lofzangen gezongen hebben.

De wijk- en ringkoren spelen ook een belangrijke rol in onze kerkdiensten. Duizenden leden zingen daarin mee en ondervinden hierdoor grote vreugde en geestelijke groei.

Ik zou opnieuw de nadruk willen leggen op de waarde en de belangrijkheid van het deelnemen aan het zingen

van de gemeente. Ik vraag mij dikwijls af als ik mensen zie die niet meezingen tijdens een kerkdienst, of zij niet een prachtige, inspirerende ervaring missen.

Door het zingen van de geïnspireerde boodschappen in onze lofzangen is mijn getuigenis van het vaderschap van God en de goddelijkheid van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, versterkt.

De gezangen van onze kerk getuigen ook van het feit dat God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, werkelijk verschenen zijn aan de profeet Joseph Smith, en dat hij een grote profeet was en is, door

middel van wie het evangelie in zijn volheid werd hersteld.

Mijn dankbaarheid jegens onze geliefde profeet Spencer W. Kimball wordt groter als ik „Wij danken U, Heer, voor profeten” zing. Moge de Heer hem blijven zegenen en ondersteunen.

Laten wij ons onder het zingen bewust zijn van de schoonheid en de betekenis van elke lofzang. Dan zal ons zingen ons diep ontroeren, ons in betere harmonie met de Geest doen zijn, en ons getuigenis versterken. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geloof — De kracht van het leven

*Ouderling Rex D. Pinegar
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik zou mijn woorden vandaag willen richten tot degenen die de kracht zoeken om de moeilijkheden van het leven het hoofd te bieden.

Niet lang geleden ontving ik een briefje van een dochter die op het punt stond elders te gaan studeren. Na een lieve boodschap van dankbaarheid en waardering, sprak zij haar bezorgdheid

uit over de verantwoordelijkheden die de hare zouden zijn zodra zij niet meer thuis woonde. Zij zag in dat zij tot op dat moment een beschut leventje had gehad en op haar familie had vertrouwd voor leiding en kracht. Zij begon zich te realiseren dat het leven hard is!

Het briefje van mijn dochter deed mij denken aan de gesprekken die ik de

laatste paar maanden heb gehad met vele mensen van de kerk die zich lijken af te vragen: „Hoe bied ik het hoofd aan de moeilijkheden van het leven?”

Het leven is hard. Het is een uitdaging. Op iedere leeftijd zijn er beproevingen en moeilijkheden die overwonnen moeten worden. Volwassen worden is moeilijk.

„Vrees de moeilijkheden van het leven niet, maar benader ze met geduld, met geloof in God. Hij zal uw geloof met macht belonen.”

Er is dikwijls het hartzeer dat men meent onrechtvaardig te worden behandeld of te worden verworpen. Onze studie kan ons financieel, emotioneel en intellectueel tot het uiterste drijven. Op zending gaan is niet gemakkelijk. Het vereist algehele toewijding, geestelijk en lichamelijk. De problemen waarmee het huwelijk, het grootbrengen van een gezin, zijn brood verdienen, of ziekte, ouderdom en dood gepaard gaan, zijn werkelijkheden van het leven die wij het hoofd moeten bieden, maar het is mogelijk dat wij er niet op voorbereid zijn of niet bereid zijn om dat te doen.

Wij zullen in staat zijn om dergelijke problemen gewilliger en dapperder het hoofd te bieden en op te lossen wanneer wij begrijpen dat deze hindernissen een onderdeel zijn van het gewone leven.

C.S. Lewis heeft eens geschreven: „Wat wij vooral moeten doen, als wij dat

kunnen, is ophouden al die onaangename dingen te beschouwen als onderbrekingen van ons ‚eigen‘ of ‚werkelijke‘ leven. De waarheid is natuurlijk dat wat men onderbrekingen noemt juist het werkelijke leven zijn – het leven dat God ons dag na dag zendt.” (*They Stand Together: The Letters of C.W. Lewis to Arthur Greeves*, blz. 499.)

Er is een oud Aziatisch verhaal dat gaat over een prins die grootgebracht werd in een kasteel en tegen alle problemen van het leven werd beschermd. Hij zag nooit iemand die ziek was. Hij zag nooit iemand die oud was. Hij zag nooit iemand sterven.

Toen de prins een jongeman geworden was wilde hij het koninkrijk waarover hij onderdehand regeerde wel eens zien. Hij werd uit het kasteel gedragen in een draagstoel en zag onderweg voor de eerste keer een oude man, zonder tanden, gerimpeld, gebogen door de jaren. De prins riep tegen zijn dragers: „Stop! Wacht even. Wat is dit?”

De hoofddrager antwoordde: „Dit is een man die gebogen is door de jaren. Hoewel u jong bent en krachtig, zal de tijd komen dat ook u eens gebogen zult zijn door de jaren.”

Dit ontmoedigde de prins. Zijn confrontatie met de ouderdom was meer dan hij kon verdragen: Hij vroeg of ze hem weer naar het kasteel wilden brengen.

Na een paar dagen in de vertrouwde omgeving vatte hij weer moed. Hij besloot zich weer buiten het kasteel te wagen. Deze keer kwam hij voorbij een groep mannen, waarvan er één op de grond lag, verzwakt door de koorts en stuiptrekkend van de pijn.

„Wat is dit?” vroeg de prins. „Dit is een man die ziek is,” zei de drager.

„Hoewel u nu jong en sterk bent, zult u ook eens met ziekte te maken krijgen.”

De prins was weer bedroefd en keerde onmiddellijk naar het paleis terug. Maar na een paar dagen wilde hij opnieuw zijn koninkrijk bezoeken.

Zij waren nog niet ver van het kasteel vandaan toen de prins zag hoe een lijkstaf naar de begraafplaats gebracht werd.

„Wat is dit?” vroeg hij.

Toen de betekenis van de dood uitgelegd was aan de nieuwsgierige jonge prins, werd hij neerslachtig door de onvermijdelijkheid van het sterven in de toekomst. Eenmaal terug in zijn gerieflijke paleis, zwoer hij dat hij nooit meer naar buiten zou gaan.

De prins zag het leven een boosaardige streek, daar de mens, wat hij deed of was, ziekte, ouderdom en de dood moest ondergaan.

Misschien zijn er mensen onder ons die het leven zien zoals de jonge prins in deze fabel dat deed. Misschien vinden wij dat het leven wreed is en onbillijk tegenover ons; misschien zouden wij ons graag in onze eigen schuilplaats terugtrekken en ons nooit meer in de wereld hoeven te wagen. Door dit te doen zouden wij ons echter de gelegenheden onthouden om te groeien, terwijl dat juist de bedoeling is van het leven en zijn ervaringen.

De Heer heeft een kracht tot onze beschikking gesteld die deze moeilijkheden verandert in mogelijkheden om ons te ontwikkelen, een kracht die ons in staat zal stellen om te begrijpen wat Petrus bedoelde toen hij verklaarde dat zulke beproevingen van ons geloof kostbaarder zijn dan goud. (Zie 1 Petrus 1:7.)

Toen ik een aantal jaren geleden een seminarieklas in de vroege ochtend on-

derwees, namen wij aan het eind van een jaar de tijd om enkele beginselen die wij door onze studie van het Boek van Mormon hadden geleerd te herhalen. Een van de meisjes hield een plaat in haar Boek van Mormon omhoog naar een schilderij van Arnold Friberg. Het stelde de tweeduizend zonen van Helaman voor, die de „jeugdige strijders” werden genoemd. (Zie Alma 53:22.) Doodernstig vroeg zij: „Kunt u mij vertellen, broeder Pinegar, waarom de tegenwoordige jongemannen niet meer zo gebouwd zijn?”

Nou weet ik niet of de jongemannen in de dagen van het Boek van Mormon werkelijk zo gebouwd waren als Arnold Friberg het voorstelt, maar haar vraag stelde mij in de gelegenheid om te vragen: „Waar kwam de *kracht* van deze jongemannen vandaan?”

Degenen onder u die het Boek van Mormon hebben gelezen kennen het verhaal van de zonen van Helaman. (Zie Alma 53:16–22.) Toen hun vaders bekeerd werden tot het evangelie sloten zij een verbond met de Heer dat zij nooit meer wapens op zouden nemen. Maar mettertijd werd hun land bedreigd door vijandige legers zodat zij moesten kiezen tussen vechten of sterven. Het was toen dat de tweeduizend jongemannen, die niet gebonden waren door hetzelfde verbond, vrijwillig de wapens opnamen om hun ouders en hun land te verdedigen.

Een profeet die tevens generaal was beschreef deze jongemannen als volgt: „En het waren allen jongemannen, die zowel in moed als in kracht en werklust uitblonken; doch ziet, dit was niet alles – het waren mannen, *die te allen tijde getrouw waren in alle dingen, die hun werden toevertrouwd.* . . .

Ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden. . . .

. . . en zij hadden gevochten als met de kracht Gods; ja, nimmer was het bekend, dat mannen met zo'n wonderbare kracht hadden gestreden." (Alma 53:20; 56:47, 56; cursivering toegevoegd.)

Wat gaf de zonen van Helaman hun *wonderbare kracht*? Het was hun geloof in God.

Leo Tolstoi, de beroemde Russische schrijver, verklaarde eens: „Geloof is de kracht van het leven.” Tolstoi had het grootste deel van zijn leven besteed aan het zoeken naar het doel van het leven. Hij had roem gevonden, een hoge positie, rijkdom. Hij was goed getrouwd en had kinderen. Hij was geslaagd volgens welhaast alle wereldlijke normen.

Hij zocht naar antwoorden met be-

trekking tot de betekenis van het leven in zijn studie van de natuurwetenschappen, de filosofie en andere takken van de wetenschap. Maar al de kennis die hij vergaarde, de eer die hem betoond werd en al zijn persoonlijke prestaties brachten hem geen blijvende bevrediging. Het leven kwam hem nog steeds zinloos voor. Op dit punt van diepste wanhoop stelde Tolstoi de vraag: „Hoe moet ik dan leven?” Het antwoord kwam: „Naar de wet van God.”

Tolstoi moest toen wel erkennen dat er „naast het redelijk verstand in ieder levend mens een andere soort kennis is, een onredelijke kennis, die het echter mogelijk maakt om te leven – geloof. Geloof is de kracht van het leven.” (*How I Came to Believe*, blz. 40.)

Tolstoi ontdekte dat men zo ongeveer alles kan bezitten wat men zich wensen

kan van de wereldse genoegens en roem; maar dat zonder geloof in God, het leven een last is voor het hart, de geest en zelfs de ziel.

Soms lijkt het alsof de problemen waarmee anderen geconfronteerd worden niet zo moeilijk zijn als de onze. Sommigen van ons denken misschien dat het leven niet zo moeilijk zou zijn als wij rijker waren, of een hogere maatschappelijke positie bekleedden of beter geaccepteerd werden door onze gelijken. Sommigen denken misschien dat als zij maar getrouwd waren, zij echt gelukkig zouden zijn. Anderen proberen zich juist te bevrijden van de verantwoordelijkheden van het huwelijk omdat zij denken dat dat hun moeilijkheden op zou lossen.

Niet alle problemen staan in verband met de aanwezigheid van een lichamelijke of materiële behoefte. Maar de bron van kracht om alle problemen het hoofd te bieden blijft dezelfde: geloof in God en te allen tijde trouw blijven. In God geloven en ernaar streven zijn wet te gehoorzamen geeft de kracht om met succes de beproevingen te overwinnen die dergelijke problemen met zich meebrengen.

Een vriend van mij uit South-Carolina heeft bewezen dat zelfs een groot aantal problemen overwonnen kan worden als men trouw blijft aan zijn geloof in God.

Laurie Polk is een dwerg. Vanaf zijn geboorte is het leven een uitdaging voor hem geweest. Toen hij oud genoeg was om naar school te gaan reed hij op een driewieler om overal heen te kunnen gaan en de andere kinderen bij te kunnen houden. Als zijn korte benen hem niet toelieten aan de spelletjes of aan sport mee te doen, hield hij zich bezig door zich voor te bereiden op een beroep in de

zakenwereld. Om werk te kunnen vinden bleek hij door te moeten zetten en zichzelf te bewijzen. Toen hij eindelijk werk vond verschaftte zijn liefde voor zijn werk hem veel vreugde in het leven.

Toen onstond er een ander probleem. Laurie Polk, die toch al zo beperkt was in zijn lichamelijke mogelijkheden, werd blind aan een oog. Kort daarna werden zijn korte, gebrekkige benen bijna geheel verlamd. Vervolgens, alsof dat nog niet genoeg beproevingen waren voor welk mens ook, liet het netvlies van Laurie's andere oog los en was hij helemaal blind.

Waar kreeg Laurie Polk de kracht vandaan om die duisternis en die wanhoop te overwinnen? Door de kracht van zijn geloof in God, heeft Laurie Polk de betekenis van het leven leren kennen. In zijn lichaam, dat nog geen negentig centimeter hoog is, bezit hij een kracht die lijkt op die van de zonen van Helaman, waardoor hij niet slechts de persoonlijke uitdagingen die hij tegenkomt overwint, maar zelfs vreugde vindt in het leven. Hij weet dat hij elk probleem kan oplossen door zijn leven in harmonie te brengen met God en door zijn medemensen te dienen. Hij zegt: „Met de hulp van de Heer zijn er geen problemen, slechts uitdagingen.” Laurie Polk is nu groepsleider hogepriesters in de ring Charleston in South-Carolina.

Door mijn eigen ervaringen met de problemen van het leven heb ik geleerd dat er door geloof in God een persoonlijke liefde voor onze Hemelse Vader wordt ontwikkeld, die beantwoord wordt door zijn zegeningen in tijden van nood. Tegen mijn dochter en alle anderen die nieuwe of moeilijke tijden tegemoetgaan zou ik willen zeggen: vrees de moeilijkheden van het leven niet, maar

benader ze met geduld, met geloof in God. Hij zal uw geloof met kracht belonen, niet slechts om te kunnen volharden, maar ook om de moeilijkheden, de teleurstellingen en de beproevingen te overwinnen en de strijd om het bestaan met goed gevolg te volbrengen. Door ijverig ernaar te streven Gods wet te leven en door ons geloof in Hem zullen wij niet afgeleid worden van onze

eeuwige koers door de gewoonten of de lof van de wereld.

Moge een ieder van ons genoeg geloof in God ontwikkelen om de gevechten van het leven met goed gevolg te strijden „met de kracht Gods; ja, . . . met (zijn) wonderbare kracht.” (Alma 56:56.) Dan zullen wij het geluk vinden waarnaar wij zo zeer verlangen in ons leven. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Opzien tot God

*Ouderling Rex C. Reeve
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Al zijn de dagelijkse nieuwsberichten nog zo beangstigend en al heerst er voortdurend geweld en dreigende onzekerheid aan bijna alle kanten, toch is er geen probleem, gezamenlijk of persoonlijk, dat niet opgelost, en gemakkelijk opgelost, zou kunnen worden als de mensen en de naties hun hart en hun leven tot God zouden wenden. Het zou zo eenvoudig zijn.

Hij is onze Vader, de werkelijke Vader van onze geest. Hij is de Vader van alle mensen. Wij zijn zijn kinderen. Hij kent

ons; Hij heeft ons lief. Misschien keurt Hij niet alles goed wat wij doen, maar van één ding kunnen wij zeker zijn: Hij heeft zijn kinderen lief. Ja, Hij is een liefhebbende Hemelse Vader. En Hij is er.

Wat is het toch vertroostend en geruststellend om iedere dag de wonderen van het heelal en deze prachtige wereld waarop wij leven te aanschouwen. Wij kunnen zijn hand zien in de onvergelykelijke orde waarmee de hemelse lichamen zich voortbewegen, in de tere

schoonheid van de bloemen en de bomen en andere groeiende dingen, die alle stille getuigen vormen van zijn bestaan.

Wat is het toch stimulerend en verheffend om Hem iedere morgen en iedere avond in gebed te benaderen, zijn nabijheid en zijn liefde te voelen, wanneer wij zijn macht erkennen en in onze nood om zijn hulp vragen. Wat een zegen is het toch om de bron van het leven en het licht te mogen benaderen en versterkt en vernieuwd te worden, door slechts nederig te zoeken en te vragen.

Zelfs in tragische omstandigheden is Hij er. Wanneer er traumatische problemen ontstaan en een leven in gevaar is of hopeloos geschonden en de toekomst donker is, de hoop verduisterd en de tijd lang lijkt – is Hij er. Zijn geruststellende Geest dringt tot ons door, alsof Hij zegt: „Ik ben hier, maak je geen zorgen; als je het goed doorstaat zal het voor je bestwil zijn. Heb vertrouwen in Mij.”

Toen God eens sprak met onze vader Abraham, vertelde Hij hem het doel van onze komst naar deze aarde. Hij zei:

„Wij zullen nederdalen, want er is ruimte daar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebiedend.” (Abraham 3:24–25.)

Ja, dit leven is de tijd van de beproevingen. Het is niet de tijd van de beloning. Die komt later. Wij zijn hier om beproefd te worden. De beproeving vindt nu plaats!

Hij wil weten wat wij in ons hart voelen. Hij heeft gezegd: „Want als iemand die zijn eigen plannen maakt, zo is hij.” (Spreuken 23:7.)

„Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij.” (Joseph Smith – Geschiedenis, 19.)

Wanneer ons hart niet zuiver is, onttrekt de Heer zijn Geest. „Zij zonnen in hun hart op kwaad, en Ik, de Here, onthield hun Mijn Geest.” (Leer en Verbonden 64:16.)

Hij geeft de mensen volgens hun verlangen. (Zie Alma 29:4.)

„O gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart . . . dient, opdat gij ten laatste dage onberispelijk voor God moogt staan.” (Leer en Verbonden 4:2.)

Over offeranden heeft de Heer gezegd: „Zeg tot de Israëlieten, dat zij voor Mij een heffing inzamelen; van iedere man, wiens hart hem dringt, zult gij voor Mij een heffing inzamelen.” (Exodus 25:2.)

De gift was op zich niet van belang, wat gold was of het van harte werd gegeven.

Ik veronderstel dat op de dag des oordeels de vraag niet zo zeer zal zijn wat u hebt gedaan of waar hebt u gediend, maar eerder hebt u Mij gediend met geheel uw hart? Hebt u Mij de eerste plaats gegeven in uw leven?

Ja, ware godsdienst komt uit het hart.

Als de mensen en de naties zich met hun gehele hart tot God wendden zou er geen oorlog meer zijn. Als er liefde voor God in het hart van een mens was, zou hij er niet naar verlangen zijn broeder te vernietigen.

Er zou geen oneerlijkheid zijn als er liefde voor God in het hart heerste. Als God op de eerste plaats kwam, zou de mens zijn naaste liefhebben als zichzelf, en in plaats van hem af te nemen zou hij hem willen geven.

Als er liefde voor God in het hart van de vader en de moeder, de man en de

vrouw was, en God op de eerste plaats in hun leven kwam, zou er in het gezin een eind komen aan zelfzucht; er zou geen onenigheid zijn. In plaats daarvan zou men zich afvragen: hoe kan ik je helpen of wat kan ik voor je doen? in plaats van erop te staan dat eigen rechten en eigen wensen worden vervuld, wat dikwijls de reden is dat een gezin vernietigd wordt.

Een thuis bestaat eigenlijk alleen maar uit het gevoel tussen man en vrouw – hoe zij tegenover elkaar staan en tegenover God. Thuis is het huis niet, want het huis kan er nog staan als er geen thuis meer is.

Als de mensen en de naties zich met hun hele hart tot God wendden, zou de sabbat een heilige dag zijn. Het verlangen in het hart van de mensen zou zijn om God lief te hebben en te dienen en Hem te eren en zijn wil te doen.

Ja, God dienen kan men slechts met het hart.

„En dan zult gij daar de Here, uw God, zoeken en Hem vinden, wanneer gij naar Hem vraagt met uw ganse hart en met uw ganse ziel.” (Deuteronomium 4:29.)

Deze vraag werd aan Jezus gesteld: „Meester, wat is het grote gebod in de wet? Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.” (Matteüs 22:36–37.)

Wij moeten groeien in respect en eerbied en liefde voor God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus. Dit is mogelijk als wij dat willen en ernaar streven. Het zal niet automatisch gebeuren, maar, als mensen die vrij zijn om te kiezen, moeten wij ernaar verlangen, en streven, en erom bidden en vragen. Het moet groeien vanuit de diepste gevoelens van ons hart.

De Heer heeft gezegd: „Want, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Matteüs 6:21.)

Tot u, de jongemannen van de kerk, zou ik willen zeggen: wend uw hart tot de Heer, geef Hem de eerste plaats in uw leven. Het beste wat een ieder van u kan doen voor de Heer en voor uzelf en voor uw familie, is u voor te bereiden op een zending, om het evangelie te brengen aan de mensen die het nog niet gehoord hebben.

„De oplossing voor al onze moeilijkheden en noden, zowel de gezamenlijke als de persoonlijke, is ons hart tot God te wenden, . . . dan zullen alle dingen zich voor ons ten goede keren.”

Niet alleen zal uw werk als zending een zegen zijn in het leven van vele anderen, maar het zal ook uw eigen leven tot zegen zijn. Uw liefde voor de Heer en zijn kinderen zal groeien, het beeld dat u van uzelf hebt zal beter worden, u zult meer zelfvertrouwen en begrip krijgen. U zult dichter bij de Heer leren leven en beter weten hoe u zijn heilige macht in uw leven kunt gebruiken.

Teruggekeerd van uw zending zult u beter voorbereid zijn om als priester-schapsleider en als rechtvaardige vader

te dienen. Het is het mooiste wat u kunt doen om een zegen te zijn voor anderen en voor uzelf. Wend uw hart tot Hem, geef Hem de eerste plaats in uw leven, bereid u erop voor Hem te dienen als zending.

U, de charmante jonge vrouwen van de kerk, stel de Heer op de eerste plaats in uw leven, wend uw hart tot Hem. Hij heeft zoveel vertrouwen in u gesteld als zijn dochters. Bereid u erop voor in de tempel te trouwen. Werk en maak plannen om dit doel te bereiken. Het zal niet alleen u tot zegen zijn maar vele anderen zullen gezegend worden door uw verlangen en voorbeeld. Stel de Heer op de eerste plaats in uw leven en in uw hart.

U, de vaders en moeders, stel de Heer op de eerste plaats in uw leven en in uw hart. Onderwijs uw kinderen over de Heer; laat ze voelen dat Hij de eerste plaats inneemt in uw hart. Vertel ze van zijn liefde en de zegeningen die Hij ze zal geven als zij ernaar verlangen en zo leven dat zij waardig zijn om naar zijn huis te gaan. Help ze voelen hoe fijn een gezin is, opdat zij het verlangen krijgen om voor eeuwig tot een gezin te behoren.

Kinderen leren God te kennen en liefde voor Hem, zijn woord en zijn profeten te voelen voordat zij kunnen lezen, als deze heilige gevoelens bestaan in het hart van de vader en de moeder en getoond worden in hun blikken, woorden en daden.

Het beste wat u ouders voor uw kinderen kunt doen is elkander lief te hebben en God de eerste plaats in uw hart en leven te geven. Het zal uw gezin versterken en het veilig stellen.

U die nog niet getrouwd bent en die vele problemen het hoofd moet bieden, geef Hem de eerste plaats in uw leven.

Hij heeft u lief. Naargelang u uw blik omhoog richt en uw hart voor Hem uitstort, zult u kracht en geloof ontvangen om de beproevingen waar u het moeilijk mee hebt te doorstaan. Hij zal de problemen niet wegnemen, maar Hij zal u versterken zodat u de lasten kunt dragen en de beproeving kunt doorstaan. Hij is er. Hij heeft u lief.

En u, beste vrienden die de zegeningen van het herstelde evangelie nog niet genieten, wend uw hart tot Hem en luister naar zijn stem. Hij zal tot u fluisteren in de stilte van uw hart naarmate u Hem zoekt.

God heeft opnieuw tot de mens gesproken in onze tijd. De hemelen zijn geopend. Als in de tijden van ouds spreekt de Heer weer met de mens door middel van zijn profeet. Hij heeft zijn priesterlijk gezag weer hersteld, en de mens gemachtigd in zijn naam te handelen. Hij heeft zijn kerk hersteld zodat de zaligmakende verordeningen weer ter beschikking van de mens staan.

U hoeft ons niet op ons woord te geloven, want Hij heeft een manier gegeven waarop u het voor uzelf kunt weten.

Zijn tijdeloze boodschap zal een werkelijk doel en een nieuwe betekenis in uw leven brengen en een rijkdom en een vrede die u op geen enkele andere manier kunt vinden. Iedere maand zijn er duizenden die zoeken en vinden. Wij nodigen u uit om ook te zoeken en te vinden. Wij zullen u er graag bij helpen als u dat wenst.

Ja, het antwoord op en de oplossing van alle problemen en noden die wij hebben, zowel gezamenlijk als persoonlijk, is ons hart tot God te wenden, Hem op de eerste plaats te stellen in ons leven en zijn geboden te onderhouden. Dan

zullen alle dingen zich voor ons ten goede keren, zelfs die beproevingen die zo groot lijken en zoveel van ons eisen. Ook zij zullen een zegen voor ons blijken te zijn.

Wij behoren op God te vertrouwen, Hem op de eerste plaats in ons leven en vooral in ons hart te stellen.

Ik getuig tot u dat Hij inderdaad leeft! Hij is onze Vader! Hij heeft zijn kinderen lief! Ik getuig ook tot u dat Jezus de Christus is, en dat Hij zo dicht bij ons zal zijn als wij Hem toelaten door de manier waarop wij leven en door wat er in ons hart leeft.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

„Want een bisschop moet onberispelijk zijn”

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Met deze conferentie begint er een nieuw tijdperk voor de kerk wat de communicatie betreft. De komst van de satellieten stelt ons in de gelegenheid om meer leden van de kerk aan de algemene conferentie deel te laten nemen dan wij ooit eerder hebben kunnen doen.

Er is een onderwerp dat ik al enige tijd op een algemene conferentie heb willen bespreken. Het komt mij goed voor dit onderwerp te behandelen nu er zoveel meer toehoorders zijn. Enige jaren geleden werd ik benoemd tot lid van een

comité dat belast was met het toezicht op alle veranderingen van het bisschopsambt. Onze taak was onze aanbevelingen ter overweging voor te leggen tijdens een vergadering in de tempel die bijgewoond werd door het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf. Het aantal bisschoppen dat voor ontheffing in aanmerking kwam wegens gezondheidsredenen, moeilijkheden in het gezin of beroepsproblemen verontrustte mij ten zeerste. Hoewel het aantal geen groot percentage van het totaal was, vond ik

elk percentage te hoog omdat deze geweldige mannen niet het voorrecht kregen om hun taak met de vreugde en de voldoening te vervullen waarmee deze heilige roeping gepaard behoort te gaan

Ik heb altijd de hoogste bewondering gehad voor het bisschopsambt. Ik heb mijn levenlang met bisschoppen te maken gehad. Toen ik zes maanden oud was werd mijn vader geroepen om bisschop te worden van onze wijk. Hij diende als zodanig tot na mijn achttiende verjaardag. Enkele jaren na mijn huwelijk werd ik geroepen als lid van een bisschop. Ik ontdekte al spoedig de liefde die binnen een bisschop ontstaat door tezamen te dienen. Na drie jaar in de bisschop werkzaam te zijn geweest werd mij een betere baan aangeboden en het kwam mij voor dat ik deze aan moest nemen. Dat ik daardoor de bisschop zou moeten verlaten deed mij veel verdriet. Op de laatste avond in de stad waarin wij woonden werd er een feestje gegeven.

Om geen afscheid te hoeven nemen verlieten wij het feestje voordat het afgelopen was en gingen de nacht doorbrengen bij vrienden. De bisschop en de andere raadgever waar ik mee samengewerkt had kwamen naar ons toe toen het feestje was afgelopen en bleven de gehele nacht op terwijl wij sliepen, om de volgende morgen vroeg afscheid van ons te kunnen nemen. Met een brok in mijn keel nam ik afscheid van deze twee broeders om elders andere taken op mij te nemen.

Enkele jaren later werd ik weer geroepen als lid van een bisschop. Opnieuw ontwikkelde zich dezelfde band doordat wij zo dikwijls samen vergaderden om de zaken van de wijk te regelen. Iets meer

dan een jaar later zou er een verandering plaatsvinden in ons ringpresidium. De bisschop en ik werden binnengeroepen door de algemene autoriteit die de wijziging uit zou voeren. De eerste vraag die mij werd gesteld was: „Kunt u goed opschieten met uw bisschop? Is hij een goede leider?” Ik begon geestdriftig mijn liefde en waardering voor hem en voor alles wat hij voor de wijk gedaan had uit te spreken. Plotseling drong het doel van het interview tot mij door. Zij konden hem wel eens lid van het ringpresidium maken en dan was het met onze samenwerking gedaan. Ik hield onmiddellijk op met mijn lofuitingen over zijn werk en na even nagedacht te hebben, zei ik met iets van een glimlach op mijn gezicht: „De enige moeilijkheid die hij heeft is dat als hij onder druk moet werken, hij naar huis gaat en zijn vrouw slaat.” De algemene autoriteit leunde achterover in zijn stoel en zei: „Is dat nou niet vreemd? Hij was hier een minuut geleden en zei dat u een bekende leider was maar ook een zwakte had. U hebt er zo nu en dan behoefte aan om achter de schuur een sigaar te gaan roken.” Onze list mislukte. Ik werd geroepen als lid van het nieuwe ringpresidium.

Hoewel ik nooit de gelegenheid heb gehad om als bisschop werkzaam te zijn, heb ik twee broers die dit wel hebben mogen doen. Een van hen is thans bisschop in het noordwesten van het land. Ik heb ook een neef waar ik veel mee correspondeer en die als bisschop werkzaam is in het vlakke noorden van de Verenigde Staten. De gelegenheden die ik dus heb gehad om de werkzaamheden van hen die geroepen zijn om als bisschop dienst te doen in de kerk gade te slaan en te waarderen, hebben mijn

hart en ziel vervuld met bewondering voor deze edele roeping.

In zijn brief aan Titus, noemde Paulus enkele hoge eisen op waar iemand die tot het ambt van bisschop geroepen wordt aan moet voldoen.

„Want een opziener (bisschop) moet onberispelijk zijn als een beheerder van het huis Gods, niet aanmatigend, niet driftig, niet aan de wijn verslaafd, niet opvliegend, niet op oneerlijke winst uit, maar gastvrij, met liefde voor wat goed is, bezadigd, rechtvaardig, vroom, ingetogen, zich houdende aan het betrouwbare woord naar de leer, zodat hij ook in staat is te vermanen op grond van de gezonde leer en de tegensprekers te weerleggen.” (Titus 1:7-9.)

De Heer voegde nog wat aan deze last toe door hem tot rechter te benoemen in

een openbaring die te vinden is in de Leer en Verbonden:

„En hij, die deze zending volbrengt, is aangesteld om een rechter in Israël te zijn, zoals het was in de dagen van ouds, om de landen van de erfenis Gods onder Zijn kinderen te verdelen;

En om Zijn volk te richten volgens het getuigenis der rechtvaardigen, en met behulp van Zijn raadgevers, overeenkomstig de wetten van het koninkrijk, die door de profeten van God zijn gegeven.” (Leer en Verbonden 58:17-18.)

Profeten hebben ons gewezen op de belangrijkheid van de taak van een bisschop. President George Albert Smith heeft eens gezegd:

„Er is geen ambt in de kerk dat een man meer zegeningen zal brengen dan dat ambt van bisschop, mits hij zijn ambt hoog houdt en werkelijk een vader is voor de kudde die hij geroepen is te presideren. Vergeet dat niet. . . . Maar ik wil tot u zeggen dat er geen bisschop is, noch in de kerk ooit geweest is, die zijn tijd gegeven heeft om de kudde te verzorgen en de mensen te onderwijzen en voor te bereiden op het werk, zoals de Heer van hem verwacht, die niet honderd procent van de zegeningen heeft ontvangen waar hij voor gewerkt heeft, en hij zal ze blijven ontvangen door de eeuwigheden heen.” (*Conference Report* van oktober 1948, blz. 186-187.)

Nu is het niet mijn bedoeling om vandaag aandacht te besteden aan de taak en de opdracht van de bisschoppen en ze zich nog meer belast te doen voelen dan ze al zijn. In plaats daarvan wil ik spreken over wat wij kunnen doen om ze te helpen en te steunen in hun grote verantwoordelijkheden.

Ten eerste, de vrouw van de bisschop. Voordat uw man benaderd wordt om als bisschop geroepen te worden, wordt u zorgvuldig beoordeeld om te bepalen wat voor steun u hem zult geven. Wij verzekeren u dat zijn taak als bisschop ondergeschikt is aan zijn eeuwige roepingen als echtgenoot en vader. Om als bisschop te slagen zal het nodig zijn dat u hem in alle opzichten steunt. Wij weten dat dit een extra last voor u zal betekenen. U moet ontelbare keren de telefoon voor hem aannemen, zijn correspondentie afhandelen, als receptioniste optreden, en thuis moeten invallen als hij onverwachts weggeroepen wordt. Gewoon omdat u er bent, komen u vaak vertrouwelijke zaken ter ore, die u voor u moet houden en nooit met iemand anders mag bespreken. Niets zou de geloofwaardigheid van een bisschop gemakkelijker kunnen vernietigen dan het doorvertellen van vertrouwelijke informatie die hij toevallig heeft gehoord door zijn echtgenote.

U hebt de verplichting, evenals uw man, om een voorbeeld te zijn voor de jonge mensen en de jonge echtparen in uw wijk. Uw huwelijk behoort een ideaal huwelijk te zijn dat een voorbeeld voor hen kan zijn. Uw bijdrage wordt ten zeerste op prijs gesteld en begrepen. Niets kan de zorgen en de last van een bisschop zo verlichten als de hulp van een echtgenote die achter hem staat.

Ten tweede, de kinderen van de bisschop. Ik weet het, soms lijkt het wel of je in een aquarium leeft, en iedereen je in de gaten houdt om te zien of je iets verkeerd zult doen of iets verkeerd zult zeggen. Ik weet dat je van binnen wel eens wrevelig wordt als een vakantie of een geplande activiteit onderbroken wordt door een noodgeval in de wijk.

Ik heb een grote les geleerd op de avond voordat mijn vader ontheven werd als bisschop. Het was de eerste keer dat ik mijn vader werkelijk zag huilen. Hij riep het gezin bij elkaar en deelde ons mee dat zijn ambtsperiode als bisschop ten einde was. Terwijl de tranen over zijn gezicht stroomden, vertelde hij ons hoe hij deze roeping zou missen, hoewel het soms een last geweest was en veel tijd in beslag had genomen. Hij gaf ons een uit het leven gegrepen les over de ware vreugde die men ondervindt door dienstbetoon in de kerk. Ik heb toen pas de grote zegeningen leren waarderen die wij als gezin hadden ontvangen, doordat de bisschopsmantel op de schouders van mijn vader rustte.

Kinderen, naast de steun van je moeder heeft je vader niets zo hard nodig als jullie steun bij het vervullen van zijn zware opdracht.

Ten derde, quorums van het priesterschap. Quorums bekleden een unieke positie. De Heer heeft zijn kerk zo georganiseerd dat de priesterschapsdragers worden aangewend om over de kerk te waken en haar te versterken. Quorumleiders behoren de leden van hun quorum thuis te bezoeken om ze te loven als zij dat verdienen, ze te zegenen en aan te moedigen waar dat nodig is, ze het evangelie te onderwijzen, en allen in dat gezin te inspireren om de geboden te onderhouden en op rechtvaardige wijze te leven. Zij behoren erop toe te zien dat de gezinnen in de wijk minstens eens per maand bezocht worden door middel van het huisonderwijsprogramma.

Huisonderwijzers worden dus geroepen om de quorumpresident te vertegenwoordigen en via de quorumpresident, de bisschop. Aldus zijn zij vertegenwoordigers van de priesterschap die

geroepen zijn om de quorumleiders bij te staan in het waken over en het versterken van de quorumleden, hun gezin daarbij inbegrepen.

De huisonderwijzers behoren „de huizen van alle leden te bezoeken, en hen te vermanen overluid en in het verborgen te bidden, en alle huiselijke plichten na te komen . . . altijd over de (leden der) kerk te waken . . .

en toe te zien, dat er geen ongerechtigheid onder de (leden der) kerk is, noch ongenoegen met elkander, noch liegen, lasteren of kwaadspreken;

En toe te zien, dat de (leden der) kerk dikwijls te zamen komen, en ook, dat zij allen hun plicht doen.” (Leer en Verbonden 20:47, 53–55.)

De vader wordt erkend en ondersteund als de presiderende leider van zijn gezin. Hij is er verantwoordelijk voor dat de grondbeginselen van het koninkrijk in zijn gezin onderwezen worden, en dient erop toe te zien dat de leden van zijn gezin meehelpen aan de opbouw van het koninkrijk. Het is zijn taak om zijn gezin naar het eeuwige leven te leiden.

Wanneer het huisonderwijsprogramma loopt zoals het behoort, zullen problemen in de gezinnen ontdekt en opgelost worden voordat zij zo groot worden dat het oordeel en de tijd van een bisschop er aan te pas moet komen. Dit betekent dat de bisschop van een grote last verlicht wordt, hetgeen hem meer tijd geeft voor zaken die hij niet aan anderen kan delegeren. Ja, de quorums dienen de verantwoordelijkheid die hun gegeven is om te zorgen voor de leden van de kerk ten volle op zich te nemen. *Ten vierde, de leden van de kerk.* Ik vind dat u behoort te begrijpen dat de meeste bisschoppen geen psychiaters zijn. De meesten zijn evenmin maatschappelijke

werkers. De meesten zijn geen getrainde financiële adviseurs. Maar iedere bisschop is door inspiratie van de Heer geroepen om u als leden van zijn wijk te dienen.

Wij behoren erop te letten dat wij niet teveel van hun tijd voor onszelf opeisen, zodat zij de opdrachten die zij hebben kunnen vervullen en genoeg tijd overhouden om te plannen, te organiseren, te mediteren, na te denken, en open kunnen staan voor de inspiratie en de influisteringen van de Heer met betrekking tot hun rentmeesterschap. Als wij voortdurend met problemen bij hen komen die wij zelf zouden kunnen oplossen, neemt dit slechts kostbare tijd in beslag die nodig is voor taken die zij niet kunnen delegeren. Zou ik een paar regels op mogen noemen voor de leden van de kerk in hun omgang met hun bisschop?

„Er worden vijf manieren opgenoemd waarop de leden van de kerk de bisschoppen in hun grote verantwoordelijkheid kunnen ondersteunen.”

Ten eerste, ga nooit naar uw bisschop voordat u op uw knieën om inspiratie en oplossingen hebt gevraagd. Ga niet zo maar naar het kantoor van de bisschop om hem te belasten met problemen. Ik weet dat mensen naar het kantoor gaan louter om te *praten* over hun problemen, zonder naar oplossingen te willen *luisteren*.

Ten tweede, betrek uw bisschop nooit bij uw problemen als uw huisonderwijzer of uw quorum u terzijde kan staan. Ik weet echter dat er problemen in iemands leven kunnen ontstaan die de persoonlijke aandacht en de bijzondere hulp vergen die alleen een bisschop kan geven. In dergelijke gevallen kunt u naar hem toegaan en zal hij u helpen.

Ten derde, roddel nooit over uw bisschop of zijn gezin. Respecteer deze grote en belangrijke roeping.

Ten vierde, leef in harmonie met het evangelie, zodat wanneer uw bisschop u roept voor een taak in de wijk, u er klaar voor bent en waardig bent de roeping te aanvaarden. Vervul dan uw taak met al het enthousiasme, de energie, de vitaliteit, de toewijding en het plichtsgevoel dat u kunt opbrengen. Vervul getrouw de roeping die u ontvangen hebt.

Ten vijfde, gedenk uw bisschop in uw gezinsgebeden. Bid voor zijn welzijn en voor zijn kracht, dat hij gezegend moge worden door de Heer in de geweldige verantwoordelijkheden die de zijne zijn.

Ik weet dat er een grote kracht uitgaat van het ambt van bisschop. Ik ken de vrede, de veiligheid, het geluk en de tevredenheid die hij in een wijk kan brengen als wij hem maar de taak laten vervullen waartoe hij geroepen is en hem niet voortdurend afleiden met minder belangrijke plichten. Laat hem de macht om zijn eigen tijd te organiseren en beroof hem niet van die kostbare minuten die hij nodig heeft. Vergeet niet dat hij dezelfde verplichtingen heeft als andere gezinshoofden: in de eerste plaats om een goed echtgenoot te zijn; ten tweede, een goede vader; ten derde, een goede kostwinner te zijn voor zijn gezin.

Wij behoren hem niet te storen als hij bezig is met zijn gezin of hem ervan te weerhouden in zijn vak iets te bereiken. Nadat deze verplichtingen aan zijn gezin nagekomen zijn, heeft hij de gelegenheid om u te dienen in zijn grote roeping.

Ik beloof u, broeders en zusters, dat ook wij, die onder hun leiding staan en de gelegenheid hebben om hun geïnspireerde raadgevingen te volgen,

gezegend zullen worden als wij onze bisschoppen steunen, leren rekening te houden met hun welzijn en bidden dat alles wat zij als leiders van de wijken van de kerk ondernemen zal slagen.

Moge de Heer ons zegenen zodat dit het begin moge zijn van een nieuwe en betere relatie met onze bisschoppen, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zeven taken van Christus

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Mag ik spreken over de zeven taken van Christus, van Christus wiens werken en woorden op zeven verschillende manieren tot uitdrukking worden gebracht.

Wij leven in een tijd van twisten en verwarring, waarin de christenen roepen: „Ziet, hier is de Christus, of daar” (zie Matteüs 24:23, Statenvertaling) waarmee zij bedoelen, „Hier is de weg tot zaligheid, of daar.”

Wij horen stemmen die over ondergang spreken en stemmen die over heerlijkheid spreken. De leerstellingen en dogma's van de sekten zijn in strijd

met elkaar. Wij worden aangespoord om in leerstellingen te geloven die onenigheid veroorzaken en te wandelen op kromme paden.

De klanken zijn disharmonisch; het gesnater houdt niet op; en de boodschappen zijn in tegenspraak met elkaar. Het is toch zeker zelfs voor de meest verblinde fanaticus duidelijk dat de tegengestelde godsdienstige standpunten niet alle waar kunnen zijn.

In het midden van deze woordenstrijd en het rumoer van al die meningen verheffen wij een kalme en redelijke

stem, een stem die klinkt als het geschal van een bazuin, een stem die door de macht van de Geest weerklinkt in het hart van berouwvolle zielen.

Het is een stem die woorden van eeuwig leven hier en nu verkondigt en mensen voorbereidt op het verkrijgen van onsterfelijke heerlijkheid in eeuwige koninkrijken die zullen ontstaan.

Wij zijn de dienstknechten des Heren en Hij heeft ons gezonden om alle mensen uit te nodigen om tot Christus te komen en volmaakt te worden in Hem. Wij zijn gezonden om te getuigen van de ware en enige Christus, van het ware en enige evangelie, van de ware en enige zaligheid.

Wij nodigen alle mensen uit om te luisteren en acht te slaan op ons getuigenis. De Christus die wij prediken, en wiens getuigen wij zijn, is bekend op de volgende zeven manieren:

1. Christus – de Schepper

Er is een God in de hemel – een heilig, verheerlijkt, vervolmaakt en rein wezen dat de Vader van ons allen is. Hij is een Heilig Mens; Hij heeft een lichaam van vlees en beenderen; en Hij is de Vader van de geesten.

De Heer Jezus Christus is de Eerstgeborene. Hij kwam voort als de erfgenaam en de nakomeling van de Vader. Evenals al zijn geestelijke broeders werd Hij begiftigd met een vrije wil en was Hij onderworpen aan wetten.

Door gehoorzaamheid, door rechtsheden, door geloof gedurende lange eeuwen en eeuwigheden maakte deze Eerstgeborene van de Vader, onze oudste Broeder, zoveel vooruitgang dat Hij gelijk werd aan God in macht, heerschappij en intelligentie. Hij werd „de Here, de Almachtige, Die regeert,

Die was en is van alle eeuwigheid tot alle eeuwigheid.” (Mosiah 3:5.)

Toen was het dat Hij, onder leiding van de Vader, de Schepper werd van werelden zonder tal.

Toen was het dat de Vader het plan van zaligheid ordeneerde en instelde, Gods evangelie, waardoor al zijn geestelijke kinderen, met inbegrip van Christus, een sterfelijk lichaam zouden kunnen krijgen, om een proeftijd mee te maken, te sterven en weer in onsterfelijke heerlijkheid opgewekt te worden; en om als zij getrouw waren geweest in alle dingen, dezelfde glorierijke verheerlijking te verkrijgen als die van de Vader zelf.

En toen was het dat degene die de Vader liefhad en gekozen had in het voorbestaan geordend werd om de Heiland en de Verlosser te zijn, om degene te zijn wiens zoenoffer alle voorwaarden en condities van het grote en eeuwige plan van de Vader in volle werking zou stellen.

2. Christus – de God van onze Vaders

Er is één God en Vader van ons allen, één plan van zaligheid, één weg terug naar de hemel. En Jezus Christus is de naam die door de Vader is gegeven waardoor de mens zalig kan worden. Zijn naam is de enige onder de hemel – zowel nu als in de vroegere eeuwen en de eeuwigheden die nog komen moeten – waardoor zaligheid verkregen wordt. (Zie Leer en Verbonden 18:23; Mozes 6:52.)

Er is één eeuwig evangelie, één Middelaar tussen God en de mens, één Heiland die gekomen is om de gevallen mens te verzoenen met zijn Maker. Alle mensen in alle eeuwen worden zalig door dezelfde macht, dezelfde wetten, dezelfde

Heiland. En die Heiland is Christus.

Er staat geschreven: „Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid.” (Hebreeën 13:8.) Hij is de Heer Jehova; Hij is de grote Ik Ben; en behalve Hem is er geen Heiland.

Hij is de God van Adam en van Henoch en van Noach en van al de heiligen van voor de zondvloed.

De zeven taken van Christus worden besproken: de Schepper, de God van onze vaders, de beloofde Messias, de sterfelijke Messias, de Gekruisigde maar toch Opgestane, de hedendaagse Messias, de Messias van het millennium.

Hij is de God van Abraham, Isaäk en Jakob en van geheel Israël. Hij is de *Heilige Israëls*, de God van alle profeten door de eeuwen heen. Het was door geloof in zijn naam dat zij hun machtige werken tot stand brachten.

Hij was de God van de Jaredieten en de Israëlieten en de Nephieten. Mozes „heeft de smaad van Christus groter rijkdom geacht dan de schatten van Egypte” (Hebreeën 11:26) en verkoos Hem te volgen.

Hij is degene die de Rode Zee in tweeën splitste op Mozes' woord, die de zon en de maan tegenhield toen Jozua sprak, die de zoon van de weduwe uit de

dood opwekte toen Elia hierom vroeg.

Alle profeten, alle patriarchen, alle heiligen van vroegere eeuwen aanbaden de Vader in zijn naam en op geen enkele andere wijze.

Alle ware gelovigen, alle getrouwen vanaf Adam tot onze tijd, al degenen die door geloof gerechtigheid hebben gewrocht en zaligheid verworven – allen, zonder één uitzondering, hebben zijn naam op zich genomen en hebben Hem met hun hele hart gevolgd.

Hij is onze God en Hij is de God van onze vaders!

3. Christus – de beloofde Messias

Gedurende vierduizend lange jaren – vanaf de dag dat Adam uit de hof van Eden werd geworpen tot op de dag dat Johannes te Bethabara aan het dopen was – zagen alle profeten en alle heiligen uit naar de komst van de Messias.

Zij spraken over en onderwezen Christus; zij predikten en profeteerden over Christus; Hij was het middelpunt van hun leven en al hun hoop was gevestigd op de belofte van zijn komst.

Zij wisten dat Hij als Gods Zoon geboren zou worden uit een maagd, dat Hij de oneindige en eeuwige verzoening tot stand zou brengen, dat onsterfelijkheid en eeuwig leven door Hem mogelijk zouden worden.

Al hun leerstellingen, al hun verordeningen, al hun godsverering verbonden zijn naam aan die van de Vader zelf.

De hele wet van Mozes, met al zijn typering en afschaduwingen, getuigde van Hem die zou komen om zijn volk te verlossen. Op de Grote Verzoendag bijvoorbeeld, plaatste de hogepriester de naam van Jehova op een geit en offerde het dier voor de zonden van het volk als een gelijkenis van het offer dat Jehova

zelf eens zou brengen door zich te laten kruisigen en ter dood te brengen voor de zonden van de wereld.

4. Christus – de sterfelijke Messias

Onze Heer werd geboren uit Maria te Betlehem in Judea, waardoor Hij „de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen, en aan de mensen gelijk geworden is.” (Filippenzen 2:7.)

Als mens leefde Hij een volmaakt leven geheel in overeenstemming met de wil van de Vader in alle dingen.

Hij onderwees het evangelie, organiseerde de kerk, en riep anderen tot de bediening.

Hij genas zieken en wekte doden op en verrichtte vele machtige wonderen.

Hij werd door de mensen verworpen, veroordeeld door de boze machten die toen bestonden, en aan een wreed kruis genageld.

5. Christus – de Gekruisigde en toch Opgestane

Wij spreken nu over de Christus die in de wereld kwam om te sterven, te sterven aan het kruis voor de zonden van de mensen. En wij spreken ook over de Christus die kwam om weer op te staan uit de doden, over de Christus die ons, in glorievolle onsterfelijkheid, uitnodigt Hem te volgen in dit leven, in de dood en opnieuw in het leven.

In Getsemane boog Hij onder een last die niemand anders kon dragen. Daar zweette Hij grote bloeddroppels uit iedere porie terwijl Hij de zonden droeg van ons allen op voorwaarde dat wij ons bekeren. (Zie Lucas 22:44.)

Gedurende de drie laatste uren van zijn sterfelijk lijden op Golgota, keerden de smarten van Getsemane terug en dronk Hij tot de laatste druppel de beker

die zijn Vader Hem gegeven had.

In de hof en aan het kruis betaalde Hij de losprijs en voltooidde zijn verzoenend werk. In de vroege ochtend van de derde dag verbrak Hij de banden van de dood en verliet het graf om alle macht op aarde en in de hemel te beërven.

Er zijn geen woorden die de grootheid van zijn werk en alles wat Hij voor ons gedaan heeft kunnen beschrijven. Als onze Voorspraak en onze Bemiddelaar woont Hij nu voor eeuwig in de hemelen.

Kunnen wij zijn stem niet tot ons horen zeggen:

*„Eerbied! Verootmoedigt u! Buigt uw hoofd in stilte nu,
Denkt, o heil'gen, denkt aan Mij, denkt er aan, hoe uit Mijn zij,
Van Mijn hoofd, uit hand en voet werd voor u gestort Mijn bloed.
Met Mijn lichaam aan het hout leed Ik ook voor uw behoud.”*
(Heilige lofzangen, nr. 27.)

6. Christus – de hedendaagse Messias

Wij getuigen niet alleen van de Christus die eens was, maar ook van de Messias die thans is en nog zal zijn.

Wij spreken niet alleen van een gestor-

ven Christus die de mensen van vroeger kenden, maar ook van een levende Heiland die zijn volk heden ten dage leidt zoals Hij het vanouds deed.

Wij verheugen ons niet slechts in een volk dat in vroeger dagen het evangelie bezat en wonderen deed en de zaligheid verwierf, maar ook in een evangelie dat nu bestaat en in een volk dat zich verheugt in dezelfde gaven van de Geest als die welke werden uitgestort op hun vadersen.

Gode zij dank, dat de tijd van de herstelling is begonnen. Dit zijn de dagen van de wederoprichting waar alle profeten vanouds over hebben gesproken. (Zie Handelingen 3:21.)

Gode zij dank, dat de hemelen openge scheurd werden, dat de Vader en de Zoon verschenen aan Joseph Smith, dat er openbaringen en visioenen en gaven en wonderen in overvloed zijn onder de ware heiligen.

Gode zij dank, dat velen in onze tijd het aangezicht van de Zoon hebben gezien en dat Hij de gave van zijn Geest op een nog groter aantal heeft uitgestort.

Dit is de tijd waarin de kennis van de ware Christus en van zijn eeuwig evangelie voor de laatste keer tot de mensen wordt gepredikt.

Dit is de tijd waarin de grote God zijn woord uitzendt om een volk voor te bereiden op de wederkomst van de Zoon des Mensen.

Dit is de tijd waarin de kerk van Jezus Christus opnieuw georganiseerd is en de opdracht heeft gekregen het heilig evangelie, waardoor zaligheid verkregen kan worden, te bedienen.

7. Christus – de Messias van het millennium

En nu kondigen wij in sobere woorden aan dat de Heer Jezus, de eeuwige Christus, de Heiland, die is en zal zijn, spoedig terug zal komen.

Even zeker als de zoon van Maria destijds kwam om onder zijn medemenssen te wonen, zo zal de Zoon van God komen in de volle heerlijkheid van het koninkrijk van zijn Vader, om over de zonen van de mensen te heersen.

Op die verschrikkelijke dag zal de wereld zoals zij nu is, vergaan; goddeloosheid zal ophouden te bestaan; alles wat verdorven is zal verteerd worden. En de heerlijkheid des Heren zal dagelijks schijnen op alle mensen van zonsopgang tot zonsondergang.

Degenen onder ons die zijn komst verwachten zullen vreugde en eeuwige vrede vinden. De getrouwe heiligen zullen leven en duizend jaar lang samen met Hem op aarde regeren vooraleer hun celestiale rust in te gaan.

De wederkomst van de Zoon des

Mensen zal een dag van wraakneming en verbranding en verdriet zijn voor de bozen en de goddelozen.

Voor degenen die de Heer liefhebben en zijn wet onderhouden zal het een dag van vrede, triomf, heerlijkheid en eer zijn – de dag waarop zij het eigendom zullen worden van de Heer der heerscharen. (Zie Maleachi 3:17.)

Daar wij weten waar wij over spreken, en een zekere kennis hebben die ons door de Geest gegeven is, verheffen wij nu onze stem ter ere van de Heer Jezus Christus, wiens getuigen wij zijn.

Ons geloof is gericht op de ware en levende Christus, die onze Vriend is, onze Heer, onze God, en onze Koning en die wij in eerbiedige aanbidding dienen.

Wij weten dat Hij Gods almachtige Zoon is, dat Hij het leven en de onsterfelijkheid gebracht heeft door het evange-

lie en dat allen die in Hem geloven, zoals Hij nu geopenbaard wordt door de levende profeten, samen met Hem zalig zullen worden in het koninkrijk zijns Vaders.

Wij nodigen alle mensen overal uit, alle mensen van alle naties, alle talen, en volkeren, om tot Christus te komen en in Hem vervolmaakt te worden.

Wij nodigen alle mensen uit om de Vader te aanbidden in de naam van de Zoon door de macht van de Heilige Geest.

En als de vertegenwoordigers des Heren, en in zijn naam handelend, beloven wij allen die dit doen – allen die de werken der gerechtigheid doen – dat zij vrede zullen hebben in dit leven en het eeuwige leven in de komende wereld.

In de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Het activeren van jongemannen van het Aäronische priesterschap

C. Frederick Pingel
Bisschop, Wijk Beaver creek, Ring Dayton Ohio Oost

Broeders, ik ben echt dankbaar om vanavond bij u te mogen zijn. Ik wil mijn Hemelse Vader danken voor deze gelegenheid en deze ervaring. Ik bid dat mijn woorden en gedachten van enig nut kunnen zijn bij het opbouwen en versterken van de jongemannen.

Mijn opdracht is te bespreken wat wij in onze wijk doen om jongemannen van het Aäronische priesterschap te activeren.

Ten eerste, *heeft iedere wijk een zuster McManaway nodig.*

Laat mij u iets vertellen over zuster McManaway, onze jonge-vrouwenpresidente. Ik hoop dat u ook zo iemand als zij hebt. Toen zij eens las dat de belangrijkste verantwoordelijkheid van een bisschop de jeugd van zijn wijk is, geloofde zij dat. Toen zij mij daarop wees, vertelde ik haar dat ik dat ook geloofde. Zij zei: „Maar u handelt er niet naar.”

„Wat bedoelt u?”

„Nou, u doet nooit iets voor de jeugd. U hebt geen persoonlijke gesprekken met ze. U komt nooit naar ons openingsprogramma, en tijdens onze hele vergadering interviewt u volwassenen.”

Op een dag klopte zuster McManaway op mijn deur en zei: „Kijk eens bisschop, ik heb hier een boek dat u eens moet lezen. U hoeft het niet helemaal te lezen, alleen de delen die ik onderstreept heb.” Het was een boek van ouderling Vaughn Featherstone dat *A Generation of Excellence* heette.

Ik heb eerst de onderstreepte gedeelten gelezen, en toen het hele boek. Ik ben er enorm door getroffen, en ik ben dankbaar dat ouderling Featherstone de tijd genomen heeft het te schrijven. Maar wat even belangrijk is, ik ben zuster McManaway dankbaar dat zij genoeg om de jeugd gaf om te zeggen: „Bisschop, u moet dit boek eens lezen.”

Vroeger kwam ik als huisonderwijzer bij een lieve, oude zuster. Zij had echter wel de gewoonte om precies te zeggen hoe zij over iets dacht. Op een avond vertelde ik haar dat ik erg op haar gesteld was en van haar hield. Ik was enigszins van mijn stuk gebracht toen zij antwoordde: „Praatjes vullen geen gaatjes.” Misschien had ik mij wat mijn jeugd betreft ook schuldig gemaakt aan goedkoop praten.

Ten tweede, *behoort u gebruik te maken van uw uitvoerend priesterschapscomité en de zustershulpvereniging.*

Naarmate wij als bisschop meer aandacht zijn gaan schenken aan de jeugd, zijn de verantwoordelijkheden en de invloedssfeer van ons uitvoerend priesterschapscomité en de zustershulpvereniging groter geworden, en in het bijzonder die van onze quorumpresident ouderlingen. Hun steun wordt gekenmerkt door de 90 procent huisbezoek die wij de laatste twee jaar hebben gehaald en het steeds beter worden van het huisonderwijs, dat thans ook het niveau van 90 procent heeft bereikt. Zonder deze steun zouden wij de jeugd niet als topprioriteit kunnen behandelen.

Ten derde, *zet eersteklasmensen in in uw jeugdprogramma.*

Er is wel eens gezegd dat bij het organiseren van een nieuwe wijk, men eerst moet uitmaken wie de beste man is van de wijk en deze dan hopman maken. Onze hopman is een vroegere bisschop. Onze jonge-mannenpresident is een vroeger hogeraadslid. Al onze leiders van de jonge-mannenorganisatie hebben een full-time zending volbracht; allen hebben een tempelaanbeveling. Broeders, stel u op dit gebied niet tevreden

met minder dan de allerbeste krachten. Ik kan u niet laten weten waar u dat wel moet doen, maar hier in alle geval niet. Stel werkelijk goede mensen aan in uw jeugdprogramma's.

Ten vierde, *vergeet uw jeugdwerk niet.*

Alstublieft, broeders, zie uw jeugdwerk niet over het hoofd. Kies uw welpen- en wegbanersleiders met dezelfde zorg en aandacht als die voor de jonge-mannenorganisatie.

Wanneer onze jongemannen twaalf jaar worden hebben zij al kennisgemaakt met het priesterschap. Een stevig fundament in de padvinderij is gelegd door het welpenprogramma, en de elfjarige padvinders hebben reeds belangrijke vooruitgang gemaakt op hun weg naar de adelaarsonderscheiding.

Ten vijfde, *moedig een traditie aan van kroonverkenners.*

Er gaat niets boven een beetje succes om nog meer succes voort te brengen. De traditie van kroonverkenners in onze wijk gaat evenver terug als de organisatie van onze wijk. Het is iets dat ik dankbaar heb geërfd.

Het is verheugend leraren en priesters nog te zien werken aan hun adelaarsonderscheiding. Een van mijn eerste assistenten in het quorum werd niet voor zijn achttiende verjaardag nog kroonverkenner, maar hij werd het. Het was prachtig. Ik leg graag mijn arm om hun schouders bij hun ereraad, maak ze een beetje verlegen, en vertel ze hoe geweldig ik ze vind. Het is de enige gelegenheid waarbij zij echt naar mij luisteren.

Ten zesde, *versterk uw traditie van zendelingen.*

De lijst van kroonverkenners en zen-

delingen is bijna dezelfde. Maar niet helemaal, er zijn een paar namen aan toegevoegd: ouderling Doug Blincoe en zuster Karen Baughman, die nog geen achttien maanden lid van de kerk zijn, zijn allebei op zending. De geest van dienstbetoon door zendingswerk kan veel doen om uw jeugdprogramma's te versterken.

Ten zevende, *bespreek de rentmeesterschappen.*

Het is belangrijk dat de jeugdleiders de gelegenheid krijgen om verslag uit te brengen over hun rentmeesterschap. Priesterschapsinterviews worden meestal afgenomen door het lid van de bisschop dat verantwoordelijk is voor die klas of dat quorum, maar om de drie maanden neem ik graag even de tijd om met de presidenten van de quorums en

de klassen hun rentmeesterschap te bespreken. Dit geeft mij de kans om te weten te komen hoe het met hen gaat en tegelijkertijd om ze op te bouwen, aan te moedigen, en te trainen. Ik roep ze ook persoonlijk voor hun taak als president en stel ze zelf aan.

Ten achtste, *neem regelmatig interviews af.*

Een van de beste manieren waarop de bisschop zijn jeugd kan leren kennen is door middel van het interview. Ieder jong lid heeft recht op twee goede interviews per jaar, een met de bisschop en het andere met het lid van de bisschop dat verantwoordelijk is voor hun leeftijdsgroep. Beide interviews zijn belangrijk; het kan gaan over hun doelen en vooruitgang, en zonodig kan er raad gegeven worden.

Aarzel niet degenen uit te nodigen die niet actief zijn. Ik heb een paar prettige verrassingen meegemaakt. In feite zijn verschillende jaarlijkse interviews een belangrijke stap geweest in het activeringsproces.

Ten negende, *moedig deelname aan het seminarie aan.*

Ik ben ervan overtuigd dat het seminarie het meest doelmatige werktuig is om de jeugd te doen begrijpen dat Jezus de Christus is.

Als broeder Mike zo meteen opstaat om tot u te spreken – en Mike, je weet dat ik trots op je ben en heel graag met je samenwerk – zal hij u een voorbeeld geven van de sleutel tot activering. Die sleutel is dat men het leven en het hart van de ander die moeilijkheden heeft raakt door een geest van liefde, bezorgdheid en geduld, soms heel veel geduld, te tonen.

Er zijn vele dingen die naast deze sleutel tot activering van belang zijn. Wij hebben er vanavond al meerdere besproken. Maar geen van deze dingen kan de sleutel vervangen. Wij hebben geweldige activiteiten gehad, zoals onze fietstocht van Kirtland naar Dayton. Voor zover als de veiligheid het toeliet hebben wij dezelfde route gevolgd als de heiligen toen zij in 1834 van Kirtland naar Jackson County trokken. Iedere avond hoorden de jongens verhalen uit de dagboeken van de heiligen. Na iedere dag zo'n 80 km te hebben gefietst waardeerden de jongens de vroegere heiligen beter.

Door deze ervaring is er veel groei geweest. Het belang van samenwerking werd beter begrepen en getuigenissen werden versterkt, maar het belangrijkste van deze tocht was de algehele betrokkenheid van een aantal jongemannen die voorheen nauwelijks aan de activiteiten van het quorum hadden meegedaan.

Wij hebben ook enkele ongebruikelijke dingen gedaan. Wij hadden twee priesters die de verleiding om op zondagmorgen in bed te blijven liggen blijkbaar niet konden weerstaan. Zij hadden veel moeite om naar de priesterschapsvergadering te komen. Wij besloten dat als zij niet naar de priesterschapsvergadering wilden komen, wij de priesterschapsvergadering naar hen toe zouden brengen. Nadat wij besloten hadden welke van de twee jongemannen wij het eerst zouden bezoeken, verlieten wij het kerkgebouw en gingen naar het eerste huis.

U mag best weten, broeders, dat ik mij echt zorgen maakte over de reactie van de vader toen wij daar met zijn allen 's ochtends om 8 uur verschenen. Terwijl

wij aan de deur stonden te wachten, dacht ik nog dat het verstandig geweest zou zijn als ik hem de vorige avond had opgebeld om hem te vertellen wat wij van plan waren.

De vader deed de deur open, en wij legden ons doel uit. Broeders, hij had niet vriendelijker kunnen zijn. Wij gin-

„De grote sleutel tot de activering: Zorg dat u bij ze betrokken wordt . . . en een persoonlijke band met hen krijgt.”

gen de trap op en troffen onze broeder slapend aan zoals alleen een jongeman kan slapen. Ik zal nooit vergeten hoe uiterst verbaasd hij was toen hij wakker werd en ons om zijn bed heen zag staan. Wel, wij hadden een geweldige vergadering, compleet met zakelijke aangelegenheden, een les en een paar slotgedachten over activering.

Wij besloten dat wij een heel doelmatige methode hadden gevonden om leden te activeren. Wij besloten ook deze methode voor de andere jongeman te gebruiken. In de loop van de week werd echter bekend wat wij van plan waren. De volgende zondag, voor het eerst sinds ik bisschop was, was 100 procent van de quorumleden aanwezig op de priesterschapsvergadering. Ik kan u vertellen dat een van deze jongemannen op het ogenblik op zending is en de andere zal spoedig volgen.

Herinnert u zich de zuster nog die ik vroeger als huisonderwijzer bezocht? Degene die tegen me zei: „Praatjes vullen geen gaatjes?” Broeders, maak u niet schuldig aan alleen maar praten

over uw jongemannen. Zorg dat u bij ze betrokken wordt, activeer ze, zorg dat u een persoonlijke band met hen opbouwt. Dat is een grote sleutel tot activering. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wat wij aan activeren doen

Michael Nicholas

Wijk Beavercreek, Ring Dayton Ohio Oost

Tijdens een van onze presidiumvergaderingen bracht broeder Connell naar voren dat wij een inactief lid hadden en vroeg ons hoe wij hem dachten te activeren. Wij besloten hem uit te nodigen voor onze volgende tocht naar een grot. Mike nam de uitnodiging aan en wij hebben het goed naar onze zin gehad. Wij nodigden hem daarna nog verschillende keren uit. De activiteiten buitenshuis vond hij het fijnst. Mike is sindsdien naar Californië verhuisd en ik hoop dat hij nu luistert.

Deze zomer heeft ons diakenenquorum twee leden weer helemaal actief gemaakt en drie niet-leden kennis laten maken met de kerk. Het quorum heeft een fietstocht van meer dan 400 km van

Toen de bisschop mij thuis op kwam zoeken was spreken op de algemene conferentie wel het laatste waar ik aan dacht. Mijn reactie toen ik hoorde dat hij twaalf minuten zou moeten spreken, was dat zoiets mij nogal angstaanjagend leek. Klomk zes minuten dan beter, vroeg hij; veel beter, antwoordde ik. Toen vertelde de bisschop mij dat dat de tijd was die mij was toegemeten. Ik keek hem een ogenblik met open mond aan. Ik kon geen woord zeggen. Maar ik ben toch dankbaar voor de gelegenheid om hier vanavond te spreken.

Ik ga u het een en ander vertellen over mijzelf, mijn bisschop, mijn quorumadviseur, en over een paar van de dingen die wij proberen te doen om de leden van

onze Aäronische priesterschapsquorums te activeren.

Allereerst wil ik zeggen dat mijn bisschop een druk bezet man is, maar ik geniet van de tijd die hij mij kan geven, vooral van de interviews. Hij neemt ook deel aan onze quorumactiviteiten.

Ik ben blij dat bisschop Pingel de tijd neemt en moeite doet om goede adviseurs te kiezen – zoals broeder Connell.

Broeder Connell was nog maar kort lid van de kerk toen hij geroepen werd als adviseur van het lerarenquorum. Ik was veertien en een nieuw quorumlid. Ik werd geroepen als president, hoewel ik veel moeite had met 't leren beheersen van mijn driftige aard.

Op een keer maakten de jongemannen van de wijk een uitstapje naar een grot in Indiana, ongeveer 300 km van huis. Het was een koele dag in oktober. Er gebeurde iets waar ik mij zo kwaad om maakte dat ik zei wel naar huis te zullen lopen. Ik begon dan ook aan de lange tocht terug. Even later reden al de auto's van onze groep mij voorbij zonder zelfs maar vaart te minderen. Ik keek ze met open mond na en dacht: „Nee toch, ze laten mij gewoon achter.” Toen draaide ik me om en zag dat broeder Connell achter mij aan kwam. Ik voelde me opgelaten en ik schaamde me. Ik wachtte zodat hij me kon inhalen. Hij zei dat hij me niet alleen naar huis wilde laten lopen en me zou vergezellen. Wij liepen ongeveer acht kilometer. Hij hielp mij mijn eigen gevoelens te begrijpen en recht te zetten. Volgens afspraak keerde een van de auto's terug en om ons op te halen. Dat was het begin van een hechte vriendschap tussen broeder Connell en mij. In de tijd dat broeder Connell mijn adviseur was, hielp hij mij mijn driftige aard te beheersen en mijn energie op een

opbouwende wijze te gebruiken. Hij liet mij bij hem komen om hem te helpen een nieuw dak op zijn huis te zetten. Hij liet mij op zijn kinderen passen. Broeder Connell heeft mij geleerd het evangelie beter te begrijpen en meer om anderen te geven.

Kirtland naar Dayton gemaakt, waarbij zoveel mogelijk dezelfde route gevolgd werd als die van het kamp van Zion. De diakenen en de adviseurs, de bisschop en vele van de ouders reden op een zaterdag

„Het programma van het Aäronische priesterschap beantwoordt aan zijn doel. Dat is in mijn leven gebeurd en ik heb het zien gebeuren in het leven van andere jongemannen.”

met de auto naar Kirtland toe. Zij woonden de kerkdienst daar bij en bezochten de volgende dag enkele bekende plaatsen uit de geschiedenis van de kerk. Die avond was er een haardvuuravond. Op maandag stapten zij op hun fietsen. Zij hebben er een week over gedaan om Dayton te bereiken. 's Nachts kampeerden zij op kampeerterreinen, zij fietsten in de regen en wedijverden met het overige verkeer. Een van de fijnste dingen van die tocht was dat een gehandicapte jongen gewoon met de groep meefietste.

In onze wijk hebben wij 's ochtends vroeg seminarie. Ik moet iedere morgen

om kwart over vijf opstaan. Dat betekent dat ik vroeg genoeg naar bed moet gaan om op school niet in slaap te vallen. Wij hebben ook nog een leesgroep die mij helpt de Schriften te lezen en meer over de kerk en haar profeten te leren. Ik ben één van de twee mormonen in de derde klas van onze school, die ongeveer 750 leerlingen heeft. Dagelijks contact op het seminarie met de andere jongelui van de wijk helpen mij mijn normen te handhaven. Lid zijn van het seminarie-presidium en het quorum-presidium leert mij hoe vergaderingen te moeten leiden.

Het seminarie, quorumactiviteiten, quorumadviseurs, en bisschoppen hebben mij geholpen mijn opvliegende aard te beheersen en mijn overtollige energie zinvol te gebruiken. Deze dingen zullen mij later als ik zendeling ben, als echtgenoot en als vader helpen.

Ik weet dat het programma van het Aäronische priesterschap en van de jonge-mannen beantwoordt aan zijn doel. Dat is in mijn leven gebeurd en ik heb het zien gebeuren in het leven van andere jongemannen. Deze dingen zeg ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

De Aäronische priesterschap nieuw leven inblazen

*Ouderling Robert L. Backman
van het Eerste Quorum der Zeventig*

President Kimball heeft verklaard: „Het nieuw leven inblazen in de Aäronisch-priesterschapsquorums en het wakker maken van de Melchizedekse-priesterschapsquorums zal een gunstige invloed hebben op alle programma's van de kerk.”

Hoe kunnen wij het Aäronisch-priesterschapsquorum nieuw leven inblazen?

Laten wij in de eerste plaats de bron van het quorum zelf eens bekijken.

Iedere priesterschapsdrager heeft het heilige voorrecht om tot een quorum te

behoren en heeft het recht om in dat quorum actief te zijn. Wij hebben niet het recht om hem die eer te ontzeggen. En toch is dat wat wij doen als wij ons niet inspannen om hem erbij te betrekken.

Wanneer wij de doelen waarvoor priesterschapsquorums zijn georganiseerd bekijken – de leden een broederschap, een diensteneenheid en een school te verschaffen, waar de beginselen van het evangelie en onze verantwoordelijkheden als priesterschapsdragers, geleerd kunnen worden, dan doen wij er goed aan ons af te vragen of ons quorum wel goed georganiseerd is en op de juiste wijze functioneert.

Is het presidium op zijn plaats, bekend met zijn plichten, en zich bewust van zijn verantwoordelijkheid om alle jongemannen van hun leeftijdsgroep te leiden? Komt het presidium iedere week samen om een zinvol programma van activiteiten voor het quorum te plannen en uit te voeren?

De *Gids Aäronisch-priesterschapsquorums* is uitgegeven om het quorumpresidium en hun adviseur trainingsmateriaal te verschaffen. De quorumadviseurs behoren de tien lessen uit de gids te geven als onderdeel van de presidiumvergaderingen, die wekelijks gehouden dienen te worden.

Naarmate het presidium zijn plichten leert, zal het de leden van het quorum betrekken bij het plannen en uitvoeren van het quorumprogramma, met inbegrip van het activeren van degenen die bijzondere aandacht nodig hebben. Daarvoor dienen actieve leden ingezet te worden die een positieve invloed kunnen uitoefenen op hun leeftijdgenoten en ze kunnen omringen met hun beschermende liefde en zorg.

Om het activeringsproces te bevorderen, zal het quorumpresidium bepaalde leden van het quorum de opdracht geven op een specifieke manier contact te zoeken met elk inactief lid en verslag uit te brengen over hun vorderingen. Een verstandig quorumpresidium zal activiteiten plannen die alle leden van het quorum aanspreken.

Het quorumpresidium zal persoonlijk alle jongemannen van hun leeftijdsgroep thuis bezoeken.

„Mark Peterson werd in maart tot diaken geordend. Toen de familie uit de kerk thuiskwam ging de telefoon. Het was de quorumpresident diakenen die een afspraak wilde maken voor een gesprek tussen quorumpresidium en Mark en zijn ouders. De afspraak werd gemaakt. Precies op tijd werd er gebeld. De leden van het presidium stonden op de stoep, keurig gekleed in pak, wit overhemd en das, en alle drie met hun standaardwerken in de hand.

Zij gingen zitten met Mark en zijn ouders, en begonnen met een gebed. Toen overhandigden zij alle aanwezigen een agenda.

De president opende vervolgens de Schriften en liet Mark en zijn vader de teksten lezen die gaan over de macht van het Aäronische priesterschap, wat het is en de bijzondere plichten van een diaken.

Daarna sprak de president over Marks bijzondere verantwoordelijkheden en plichten: hoe hij zich behoorde te kleden, hoe hij het avondmaal rond moest dienen, boodschappen moest lopen voor de bisschop en de vastengaven behoorde op te halen. Toen vroegen zij hem of hij nog vragen had.

Ten slotte heetten zij hem welkom in het quorum en verzekerden hem dat hij

altijd om hulp aan kon kloppen. Toen zij vertrokken keek Mark ze met grote ogen na. Het was een ontzagwekkende ervaring geweest.”

Och, dat elk Aäronisch-priesterschapsquorum een koninklijk broederschap ware waarvan ieder lid kon zeggen: „Ik heb echte broeders die om mij geven, die mij zullen beschermen en steunen, die mij hoog genoeg achten om mij te corrigeren.

In de tweede plaats, welke wonderen de juiste man als adviseur kan verrichten in het leven van dragers van het Aäronische priesterschap.

Wij hebben ontdekt dat de aard en de kwaliteit van de relatie van een jongeman met zijn Aäronisch-priesterschapsadviseur in hoge mate vele van de resultaten die wij ons in het leven van die jongeman wensen bepalen. Deze relatie wordt steeds belangrijker naarmate de jongemannen vorderen in het priesterschap. Zij is zelfs de beste maatstaf voor de werkelijke godsdienstige gevoelens en ervaringen van jongemannen in de priesterleeftijd.

Hoe belangrijk is het daarom om een adviseur te kiezen die de held kan zijn waartegen onze jongemannen kunnen opkijken als zij hun onafhankelijkheid van vader en familie beginnen te tonen.

Onze jongemannen zullen bijna direct gunstig reageren op een man die toont dat hij werkelijk om ze geeft. Maar hij moet die taak lang genoeg houden om relaties op te bouwen, om het vertrouwen van de jongemannen te winnen, en werkelijk hun vriend te worden.

De adviseurs moeten getraind worden om doelmatig te zijn.

Ook hier verschafft de *Gids Aäronische-priesterschapsquorums* de informatie, het materiaal en een rooster

deze training, die door de bisschop gegeven dient te worden. Zorgt u er alstublieft voor dat het ook gebeurt.

Ten derde, de Heer heeft de bisschop geroepen als president van de Aäronische priesterschap. President Kimball heeft de bisschoppen eraan herinnerd dat dit hun eerste en belangrijkste verantwoordelijkheid is. Alle dragers van het Aäronische priesterschap behoren te weten dat de Heer de bisschop heeft aangewezen als hun held en voorbeeld, en dat zij het voorbeeld van de bisschop in alle activiteiten van het leven gerust kunnen volgen.

„Kies drie quorumleden uit die op 't ogenblik inactief zijn. Als het quorum klein is, kies dan drie niet-leden op wie u uw aandacht gaat concentreren.”

Als president van het Aäronische priesterschap heeft de bisschop de verantwoordelijkheid om zijn persoonlijke aandacht aan iedere drager van het Aäronische priesterschap te geven. Geen enkele jongeman in de wijk behoort ooit het gevoel te hebben dat hij zijn weg alleen moet gaan, dat hij niet gewenst is of dat men hem niet nodig heeft. Hij behoort altijd te weten dat zijn bisschop zijn mede-dienstknecht is, die hij altijd aanspreken mag, die met hem meevoelt, en die zijn vertrouweling, en zijn voorvechter is.

Het is niet genoeg dat de bisschop zijn Aäronische priesterschap alleen binnen de muren van de kerk ontmoet. Onze bisschoppen moeten van achter de kansel vandaan komen, hun das uitdoen en de Aäronische priesterschap in het dagelijkse leven leren kennen.

Ik heb een goede vriend die een bijzonder geslaagde bisschop is geweest. Tijdens zijn ambtsperiode had de ringpresident de gewoonte om een jongen en een meisje uit iedere wijk te spreken over hun relatie met hun bisschop. In de loop van het gesprek vroeg de ringpresident hun: „Als je een ernstig probleem had in je leven, zou je daarmee dan naar je bisschop gaan?” De meesten antwoordden dat zij dat niet zouden doen. En toen hij vroeg waarom niet, verbaasde hun antwoord hem. Zij zeiden: „Onze bisschop lijkt daarvoor te rechtenschappen.” Het strekt mijn vriend tot eer dat de jeugd uit zijn wijk antwoordde: „Nou, onze bisschop niet, hoor.”

De meest positieve invloed van de bisschop op de jeugd komt tot stand tijdens informele gelegenheden, activiteiten, padvinderij, dienstbetoenprojecten, sport – met andere woorden, in het gewone dagelijkse leven, waar zij hem leren kennen als een man.

Tijdens een onlangs gehouden kamp dat gepland en geleid werd door priesterschapsleiders op ring- en wijkniveau, vroeg ik een jongeman wat hij dacht van zijn leiders. Hij antwoordde: „Ik heb mij nooit op mijn gemak gevoeld in de buurt van ringpresidenten en bisschoppen. Om de een of andere reden heb ik altijd het gevoel dat ik geïnterviewd word. Maar dit kamp heeft mij geholpen bevriend met hen te worden. De volgende keer dat ik een interview heb zullen wij herinneringen kunnen ophalen.”

Let wel dat de Heer de bisschop heeft geroepen om persoonlijk op te treden als president van het priestersquorum. Krachtens dit presidentschap draagt de bisschop de sleutels van dat ambt, dat aan niemand anders gedelegeerd mag worden. De Heer verlangt dat de bisschop de vriend van iedere priester wordt, dat hij zich te allen tijde bewust is van hun persoonlijke behoeften en groepsbehoeften, dat er een gevoel van broederschap en vriendschap bestaat tussen hem en zijn priesters. Geen priester zou ooit het verkeerde pad opgaan als de bisschop, door gebruik te maken van de sleutels van zijn presidentschap, hem hielp om de leringen en de gewoonten van de kerk vast te houden.

In woorden die zorgvuldig gekozen waren om een bisschop de belangrijkheid van zijn roeping en aanstelling als president van het priestersquorum goed duidelijk te maken, heeft president David O. McKay eens gezegd: „Bisschop, wat is uw priestersquorum anders dan een gelegenheid voor u als president van dat quorum om deze jongemannen om u heen te verzamelen als uw lijfwacht, jongemannen die hunkeren naar de gezellige sfeer van de wijk en die u mag voorgaan in paden van eer, betrouwbaarheid en geloof?”

Alstublieft, bisschoppen, interview iedere priester minstens twee keer per jaar, en iedere diaken en iedere leraar minstens eens per jaar, op waardigheid en geestelijke vooruitgang. Help hem doelen te stellen, help hem de eed en het verbond van het Melchizedekse priesterschap te begrijpen en help hem zich voor te bereiden op een zending en op een tempelhuwelijk. Interview ook de inactieve jongens en moedig ze aan actief deel te nemen aan het quorum. Zorg

ervoor dat uw raadgevers deze diakenen en leraren minstens eens per jaar interviewen.

Maak deze interviews persoonlijk. Maak ze zinvol. Laat de jongemannen merken dat u belang in hen stelt. Deze vertrouwelijke gesprekken zijn van onschatbare waarde bij het leiden van onze jongemannen.

U kunt veel invloed hebben op de jeugd en wij willen dat ook zo graag. Wij kunnen u beloven dat uw stempel voor eeuwig op hen gedrukt zal zijn als u uw liefde voor hen laat blijken.

Ten vierde, het programma van de Aäronisch-priesterschapsquorums behoort niet alleen de gelegenheid te geven om de leerstellingen van de kerk te leren in het klaslokaal, maar ook om deze leerstellingen praktisch toe te passen door middel van een breed scala van

activiteiten met een doel dat in verband staat met het priesterschap. De *Gids Aäronische-priesterschapsquorums* vertelt ons hoe wij geslaagde activiteiten op doelmatige wijze kunnen plannen.

Alle activiteiten van de jongemannen behoren van het quorum uit te gaan, door het quorum geleid en gepland te worden.

Het is belangrijk dat deze activiteiten regelmatig plaatsvinden. Onze kerkelijke handboeken vragen dat ieder quorum iedere week een activiteit heeft op een andere dag dan zondag. Minstens eens per maand behoort er een gecombineerde activiteit met de jonge-vrouwen te zijn. Wanneer deze richtlijnen gevolgd worden, worden er goede gewoonten gevormd; maar wanneer deze activiteiten slechts sporadisch gehouden worden of „naar behoefte”, dan ontbreekt de continuïteit die absoluut noodzakelijk is voor het slagen van het programma. Maak uw plannen een hele tijd van tevoren, minstens drie maanden maar nog liever een jaar, van tevoren. Een zorgvuldig bepalen van het tijdstip en doelmatige planning zullen het mogelijk maken de dingen goed te doen en aantrekkelijk te maken voor de jeugd.

Rekening houdend met de vele interesses, bekwaamheden, en personaliteiten van onze jonge mensen, is het noodzakelijk dat u alle beschikbare hulpmiddelen benut om iedere jongen te bereiken.

Tot deze hulpmiddelen behoort de padvinderij, die zeer waardevol is gebleken bij ons streven om de jongemannen dicht bij de kerk te houden. Het padvindersprogramma spreekt de jongens aan. Het programma dat voert tot de rang van kroonverkenner, helpt een jongeman doelen te stellen die de moeite

waard zijn, en deze te bereiken. Om de een of andere reden is er een rechtstreeks verband tussen de jongemannen die het tot kroonverkenner brengen en degenen die op zending gaan.

Tijdens een gebiedskamp dat deze zomer in Arizona plaatsvond, werd er een feestmaaltijd gehouden ter ere van 1.150 kroonverkenners. Tijdens de maaltijd nam iedere kroonverkenner de verplichting op zich op zending te gaan.

Het kamperen, het trekken en het avontuur zijn prachtige gelegenheden voor onze jongemannen om mannelijke ervaringen op te doen met mannen. Ze scheppen de mogelijkheid om gezonde relaties op te bouwen tussen jonge mensen en hun volwassen leiders, wat in onze tijd maar al te weinig gebeurt. Een man worden is meer dan een zekere leeftijd bereiken. De manhaftigheid en de moed van de jongeman, moeten beproefd worden, de wereld moet uitgedaagd worden, er moet aangetoond worden dat hij meer kan dan hij had gedacht. Zo worden karakter en mannelijkheid opgebouwd.

Een kleine padvinder begon aan een 80 km lange tocht door de bergen, met een rugzak die hij nauwelijks op kon tillen. Terwijl hij voortzwoegde, kwam de gedachte vele keren bij hem op om het maar op te geven, maar hij zette door. Aan het eind van de tocht stond hij voor een kaart van de omgeving, wees naar de route die hij gevolgd had en juichte: „’t Is me gelukt!”

Hoeveel jongemannen zijn tot de kerk bekeerd door ons sportprogramma, en hoevelen meer zijn erdoor gered van inactiviteit. Naarmate onze jongemannen opgroeien geven zij de voorkeur aan sport in teamverband in de kerk. Dat

betekent niet basketball zonder toezicht op de activiteitenavond.

Het sportprogramma kan even uitgebreid zijn als de belangstelling van de jongemannen: basketball, honkbal, volleybal, voetballen, worstelen, boksen, fietsen, zwemmen, vlooienspel. Door sport kunnen wij zelfs de meest inactieve jongemannen aantrekken en tegelijkertijd een geest van broederschap opbouwen doordat de quorumleden leren in teamverband met elkaar te wedijveren.

Sommige jongemannen hebben een heel andere smaak. Omdat zij niet, zoals de meeste jongelui, graag met lichamelijke activiteiten meedoen, zijn zij dikwijls geïsoleerd van de groep. Ik herinner mij een jongeman die niet erg goed was in welke sport ook, maar die een uitstekende toneelspeler was. In de toneelopvoeringen en de roadshows van onze wijk konden wij er altijd op rekenen dat Mike's optreden een schitterend succes werd.

Enige jaren later registreerde hij een groots opgezette toneelavond in de wijk. Hij is nu docent toneel aan een grote universiteit en is een trouw lid van de kerk. Hoe gemakkelijk hadden wij hem niet kunnen verliezen zonder die gelegenheid om iemand te zijn en ergens in uit te blinken. De culturele ontwikkeling van onze jeugd is de laatste jaren veronachtzaamd, niet met opzet, maar sinds de ringen en de wijken de vrijheid gegeven werd hun eigen activiteiten te kiezen in plaats van ze op te krijgen van het hoofdkantoor van de kerk – wat nodig geworden was door de wereldomvattende groei van de kerk – hebben sommigen dit opgevat als een teken dat culturele activiteiten niet meer aangemoedigd hoefden te worden. De activiteitencomités op wijk- en ringniveau

zijn er om onze bisschappen, quorums en jonge-vrouwenklassen te helpen die culturele activiteiten die door het jongerencomité van de bisschop zijn gepland uit te voeren: muziek, toneel, spreekvaardigheid, dansen. Ook deze kunnen weer zo uitgebreid zijn als de belangstelling van de jeugd is en een belangrijk middel zijn om activiteiten te bevorderen en een hechtere broederschap in de Aäronische priesterschapsquorums te verkrijgen.

Geef onze jongemannen alstublieft de kans hun ziel te verruimen door middel van dienstbetoon. Maar al te vaak zijn wij zelf de doeners en gunnen we onze jongemannen slechts de rol van toeschouwer. Naarmate zij erbij betrokken zijn zullen zij groeien, liefde ontwikkelen voor hun naasten, en tegelijkertijd hun

eigen zwakheden en tekortkomingen vergeten door dienstbetoon. Hoe eerder onze jongemannen ervaring krijgen met zinvol dienstbetoon, hoe eerder zij hun verantwoordelijkheden als priesterschapsdragers en hun eigen vaardigheid om werkelijk hun broeders hoeder te zijn zullen begrijpen, en des te eerder zullen zij de sleutel tot blijvend geluk ontdekken. Al dienende zal ieder quorumlid weten dat hij nodig is. Zelfs de meest inactieve jongeman zal ingaan op een uitnodiging om iemand tot zegen te zijn.

Al deze activiteiten scheppen een gezonde omgeving waar sterke relaties kunnen worden opgebouwd. Is dit belangrijk? President David O. McKay heeft ons eens gezegd: „De geestelijke instelling van een wijk zal evenredig zijn aan de mate van activiteit van de jeugd in die wijk.”

Ik moet nog iets zeggen over de onkosten. Onze presiderende broeders hebben ons de opdracht gegeven uitermate voorzichtig te zijn met het uitgeven van het geld van de heiligen. Wij, die met de jeugd te maken hebben, erkennen dat een vrij groot percentage van de begroting van de ringen en de wijken en veel van de lopende uitgaven van onze gezinnen te maken hebben met jeugdactiviteiten zoals sport, padvinderij, dansavonden, toneelopvoeringen en jeugdconferenties. Deze kosten inderdaad geld.

Maar het is nooit de bedoeling geweest om de jeugdactiviteiten op te heffen. Als wij dit doen, zouden wij een grote fout maken. Toen president Gordon B. Hinckley over dit onderwerp sprak tijdens de algemene conferentie, zei hij: „Het is niet de bedoeling dat wij gierig zijn. Wij moeten oordeelkundig te werk gaan.” Ik zou u voor willen stellen de waarde van een jongeman tegenover

de uitgegeven dollar te zetten: gebruik uw gezond verstand.

Het is niet nodig om veel geld uit te geven om aan de behoeften van onze jeugd te voldoen. Zelfs een groot avontuur hoeft geen verre, dure reis te zijn. Grote avonturen kunnen dicht bij huis worden beleefd, wanneer zij goed gepland worden. Jeugdconferenties hoeven niet ver van huis gehouden te worden om hun doel te bereiken. En waarom zouden wij onze jongemannen niet zelf het geld voor de padvinderij, de sport en andere programma's laten verdienen? Al doende zullen zij enkele waardevolle lessen leren over het werkelijke leven.

Even voor zijn dood, bezocht ouderling Dilworth Young een vergadering van het algemeen bestuur jongemannen en wees ons op het gevaar jongens alles

te geven. Hij spreidde patronen voor ons uit om tenten, rugzakken, slaapzakken, kachels en kookgerei zelf te maken. Daarna sprak hij over de trots en de groei van zijn jongemannen die met veel plezier al deze dingen zelf hadden gemaakt.

Naarmate wij alle beschikbare bronnen gebruiken om de Aäronische priesterschapsquorums leven in te blazen, zullen wij erin slagen onze jongemannen te bereiken. Bovendien schudden wij de Melchizedekse priesterschapsquorums wakker als deze stoere jongemannen de leeftijd bereiken om de eed en het verbond van het Melchizedekse priesterschap te ontvangen en hun geloof, toewijding en loyaliteit overbrengen naar hun ouderlingenquorum. En alle programma's van de kerk zullen op positieve wijze worden beïnvloed.

Als presidium van de jongemannen van de kerk, dagen wij u, de ringpresidenten, bisschoppen, adviseurs en volwassen leiders, en ook de quorumpresidiums en quorumleden uit: kies drie quorumleden uit die op 't ogenblik inactief zijn. Als het quorum klein is, kies dan drie niet-leden uit op wie u uw aandacht wil concentreren. Gebruik iedere beschikbare mogelijkheid om deze drie jongemannen in het komende jaar te activeren, te bekeren en erbij te betrekken, dat is maar één in de vier maanden. Drie jongemannen per quorum in het komende jaar? Dat lijkt niet veel van uw plaats af bekeken, maar over de gehele kerk betekent dat welhaast 100.000 jongemannen die actief zijn in plaats van rond te tasten in het duister zonder het quorum.

Toen ik geroepen werd als algemeen president van de jongemannen van de kerk, kreeg ik de opdracht „een pro-

gramma op te stellen dat deze generatie jonge mensen voor zal bereiden om de Heiland te ontmoeten als Hij komt". Ik geef deze opdracht aan u allen door, volwassen leiders en jongemannen, en geef u mijn getuigenis dat deze generatie jonge mensen een koninklijke generatie is, die vele bijzondere dingen zal moeten

doen. Moge God ons allen helpen om de tijd, de aandacht en de tedere, liefhebbende zorg te geven die wij behoren te geven om deze edele jongemannen voor te bereiden op de grote avonturen en de bijzondere taken die voor ze liggen. Dit bid ik in de heilige naam van Jezus Christus. Amen. □

„Bereid het hart van uw zoon voor”

*Ouderling H. Burke Peterson
Eerste raadgever van de presidentie bisschop*

En broeders van het priesterschap ter inleiding van mijn toespraak vanavond, wil ik u vertellen over een grote les die ik enkele jaren geleden kreeg in een taxi tijdens een rit vanuit het centrum van Washington D.C. naar het vliegveld Dulles. Zoals u misschien wel weet is het geen kort ritje en ik had dus de tijd voor een nogal langdurig gesprek met de chauffeur.

Ik heb een onvergetelijke les geleerd van deze zwarte man. Hij was een grote kerel. Hij woog minstens 110 kg. Hij vertelde dat hij de vader van drie zoons was, en dat zijn oudste veertien jaar was.

Hij was in vaste dienst bij de PTT en om er wat bij te verdienen werkte hij 's middags als taxichauffeur nadat zijn dienst bij de post erop zat. „Maar,” zei hij, „ik ben 's avonds altijd thuis voor het eten.”

Ik zei: „Dan kan uw vrouw zeker lekker koken?”

„Dat kan ze zeker,” zei hij. Maar dat was niet de belangrijkste reden waarom hij op dat uur thuis was. Hij had ook later kunnen eten. „De reden dat ik vroeg wil zijn,” zei hij, „is om tijd met mijn jongens door te brengen. Die van

veertien is bijna net zo groot als ik. Over enkele jaren zal ik hem lichamelijk niet meer aankunnen. Wanneer het zo ver zal zijn, weet ik dat hij mij slechts zal gehoorzamen als hij weet dat ik van hem houd en hem respecteer, en als hij van mij houdt en mij respecteert. En daarom ga ik iedere avond met hem voetballen of wij doen zijn huiswerk samen, of ik luister terwijl hij vertelt over zijn dag. Er zijn tijden,” zei hij, „dat de tijd die men met een jongen doorbrengt, belangrijker is dan geld of de dingen die men met geld kan kopen.”

De laatste tijd heb ik eraan lopen denken hoe het voorbeeld dat wij geven weerspiegeld zal worden in het gedrag en het leven van onze kinderen – ten goede of ten kwade. Ik heb mij bijvoorbeeld afgevraagd wat er in een jongen omgaat als hij hoort hoe zijn vader ruzie maakt met zijn moeder of onvriendelijk tegen haar is of op enigerlei wijze misbruik van haar maakt. Ik heb mij afgevraagd waar hij zijn maatstaven laat wanneer zijn vader zondags gaat jagen, of in de tuin werkt, of gaat winkelen. Maakt het een blijvende indruk op het hart van een jongen als hij zijn vader de bisschop, de huisonderwijzer, of de zondagsschoolleeraar, of zelfs de profeet hoort bekritisieren? Heeft dit gevolgen al zijn ze misschien nauwelijks merkbaar?

Hoe zal een veertienjarige Aäronische priesterschapsdrager respect krijgen voor de wet als zijn vader 70 km rijdt in een 50 km zone of 100 km in een 70 km zone? Zijn er oneerlijke daden die zo klein zijn dat ze aan de kritische blik van een jongen kunnen ontsnappen? Is het mogelijk dat als een jongen zijn vader hoort schelden en vloeken, hij op zal groeien met de gedachte dat dat een teken van ware mannelijkheid is, of van

een Melchizedekse priesterschapsdrager?

Ik geloof dat ondanks al deze tegenstrijdigheden met de normen van het priesterschap, een zoon in 't algemeen toch van zijn vader zal houden en hem de geweldigste man van de wereld zal vinden. En juist daarom is het mogelijk dat hij precies zo wil worden als hij. Met deze gedachten voor ogen, heb ik mij afgevraagd: wat voor eerbied zal de jongen hebben voor het priesterschap, en voor het gezag en voor gehoorzaamheid? Welke kansen heeft hij om geloof, en getuigenis, en toewijding, en een onwankelbaar geloof in zijn priesterschapsleiders en waar zij voor staan te krijgen, als zijn vader de verkeerde soort signalen uitstraalt?

Er is een tijd in het leven van iedere jongen dat zijn vader niets verkeerd kan doen, dat hij precies zoals hij wil zijn. Dat is het tragische. Zelfs wanneer de vader een slecht voorbeeld is, zelfs wanneer hij het aan het verkeerde eind heeft – voor een zoon is hij nog steeds geweldig, gewoon omdat hij zijn vader is.

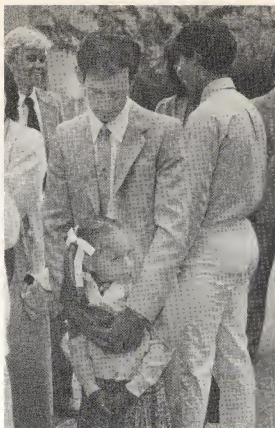
Zou het u verbazen te horen dat in de meeste gevallen trouwe zonen voortkomen uit trouwe vaders, en aarzelende, ontrouwe zonen uit aarzelende, ontrouwe vaders? Wij zijn dankbaar dat er in het leger van trouwe bekeerlingen uitzonderingen op deze algemene regel zijn, maar de kansen dat een zoon het voorbeeld van zijn vader volgt zijn overweldigend groot.

Ik erken dat het soms moeilijk is je in te denken dat de zesjarige die je lievelingsaftershave in het badwater van zijn hond heeft leeggegoten, of de twaalfjarige die je drie nieuwe dassen heeft gebruikt om zijn padvindersknopen te

oefenen, of de zestienjarige die thuiskomt na zijn eerste afspraakje met een deuk in het spatbord van je auto en dan gewoon zegt: „Paps, ik weet echt niet hoe het gebeurd is,” zegeningen van de hemel zijn. Dat is inderdaad soms moeilijk te geloven, maar ik zal proberen u te doen begrijpen dat zij werkelijk een zegen zijn en dat u een goddelijke verantwoordelijkheid voor ze hebt. Ik hoop u enkele suggesties te kunnen geven die u zullen helpen deze na te komen.

Omdat geloof, een getuigenis en gehoorzaamheid echt zo belangrijk zijn als de profeten zeggen dat ze zijn, is het misschien goed eens opnieuw na te denken over de weg die wij volgen om onze zonen te helpen tot de overtuiging te komen, die wij zo belangrijk vinden. In dit opzicht is het misschien goed voor ons eraan herinnerd te worden dat de vrije wil een grondbeginsel is van het evangelie en dat wij het hart van een ander niet kunnen dwingen te geloven. Wij kunnen geloof en getuigenis en gehoorzaamheid niet opdringen. Wij kunnen iemand wel voorgaan tot het geloof, maar hem niet voortdrijven.

Een van mijn helden, en een groot zendeling in het Boek van Mormon, begreep dit eeuwig beginsel en paste het toe. Ammon had geweldig veel succes. Naast vele anderen waren ook de tweeduizend zonen van Helaman het product van zijn inspanningen. Hij onderwees dat voordat er bekering kan plaatsvinden – voordat men de waarheid kan geloven – het hart voorbereid moet worden om de boodschap te ontvangen. Om het bekeringsproces van een zoon aan te moedigen zijn er daarom vele dingen die een vader kan doen. Houdingen worden veranderd en barrières tus-

sen vader en zoon worden weggenomen door vaders die aan enkele belangrijke gedragsbeginselen willen denken en ze in praktijk willen brengen. Laten wij eens enkele manieren beschouwen waarop wij als vaders de harten van onze kinderen kunnen voorbereiden op geloof in onze woorden.

Ten eerste, denk aan de invloed van uw voorbeeld, broeders. Als wij denken aan degenen die ons gadeslaan, laten wij dan niet vergeten dat macht in het priesterschap, de macht om te zegenen, te leiden en te onderwijzen, de macht om te vergeven en te vergeten, de macht om positieve leiding te geven aan een gezin – een zoon – verkregen wordt door rechtchapenheid. De oplegging der handen die wij allen hebben gekregen is niet voldoende. De macht van het priesterschap komt tot degenen die erop voorbe-

reid zijn haar te ontvangen tengevolge van een rechtvaardig levenspatroon.

Laten wij vanavond beginnen de kleine tegenstrijdigheden die er in de levenswijze van een ieder van ons zijn uit te wieden. Laten wij het reinigingsproces – wat dat ook betekenen mag – in ons leven hernieuwen. Als onze woorden niet overeenkomen met onze daden, zullen zij nooit boven het bulderen van onze daden uitklinken.

Ten tweede, het hart van een jongen is eerder bereid te geloven als hij een luisterende vader heeft. Als ik een jongen was, wat voor een vader zou ik dan willen hebben? Waarschijnlijk zou ik willen dat hij niet zoveel tegen mij preekte en meer naar mij zou luisteren. Vele vaders besteden teveel tijd aan preken en niet genoeg aan onderwijzen. Soms gebeuren er grote dingen in een jongensgemeed wanneer naar hem geluisterd wordt door zijn vader. Hij gaat denken dat hij bijzonder is – niet zo maar een jongen van twaalf of van zestien. Het beeld dat hij van zichzelf heeft wordt beter. Wij hebben een schreeuwende behoefte aan jongemannen die een waardig beeld van zichzelf hebben. Dat zijn de doelmatige bouwers van het koninkrijk. Wie praat er het meest tijdens een vertrouwelijk gesprek tussen vader en zoon? Iemand die bewezen heeft een goede vader te zijn, zei eens: „Vaders behoren meer hun oren te gebruiken en minder hun mond tegenover hun zonen.”

Verder is het hart van een jongen bereid te luisteren als een vader tijd aan hem alleen geeft. Ik heb u reeds verteld over die taxichauffeur in Washington D.C.. Ouderling Richard L. Evans heeft eens iets zeer zinvol gezegd: „In alle dingen is er een prioriteit wat hun

belangrijkheid betreft. . . . En één van onze dringende prioriteiten is gehoor te geven aan een kind als het ons ernstig iets vraagt. Laten wij niet vergeten dat zij niet *altijd* vragen, dat zij niet *altijd* open staan voor wat wij ze willen leren, dat zij niet *altijd* willen luisteren. En dikwijls moeten we ze aanvaarden op *hun* voorwaarden en op *hun* tijdstip en niet op *onze* voorwaarden en als het *ons* schikt. Maar als wij met oprechte aandacht en belangstelling naar ze willen luisteren, zullen zij waarschijnlijk naar ons toe blijven komen om te vragen. En als zij ontdekken dat zij ons kunnen vertrouwen met hun onbelangrijke vragen, zullen zij ons later misschien vertrouwen en met de meer gewichtige naar ons toekomen.” (*Thoughts for One Hundred Days*, 5, blz. 114–115.)

„Mogen wij het reinigingsproces in een ieder van ons hernieuwen, opdat wij een kracht in plaats van een belemmering zullen zijn voor degenen die wij het meest liefhebben.”

Een andere manier om het hart van een jongen voor te bereiden is: Laat hem in zijn vader iemand ontdekken die niet bekritiseert – of het nu de jongen zelf is, of leiders van de kerk, of onderwijzers, of burens, of zelfs zijn eigen vrouw. Ja, in het bijzonder de moeder van de jongen. Er zijn weinig dingen die een vader aan zijn zoon kan geven die zoveel waard

zijn als te weten dat hij van zijn moeder houdt. Men hoeft helemaal niet zo'n stoere kerel te zijn om een ander te bekritisieren. Vitten is gemakkelijk. Men moet echter een ware discipel van de Meester zijn om verder te kijken dan de zwakheden die wij allen hebben en de gouden draden te vinden die er altijd zijn.

Een jongen heeft een geduldige vader nodig – een vader die niet gauw boos wordt, die snel vergeeft, die zich kan herinneren dat ook hij eens een jongen was en niet verwacht dat zijn zoon zich gedraagt als een kleine volwassene.

Niet zo lang geleden zat een jong gezin te eten in een restaurant. Er waren een vader, een moeder en twee jongens van ongeveer zes en tien jaar. De jongste deed iets verkeerd; de vader berispte hem scherp en schudde hem daarbij door elkaar. Gedurende de rest van de maaltijd werd er niet veel meer gezegd aan hun tafel, hoewel er verder een vakantiesfeer was in het restaurant. Iedere keer dat de kleine jongen een hap nam, wierp hij een schichtige blik op zijn vader om te zien of hij weer iets deed dat

niet naar zijn zin was. Op het gezicht van de jongen lag een uitdrukking van bezorgdheid en angst, en een ernst die onnatuurlijk was voor een kind.

Een jongen heeft een vader nodig die hem zal terechtwijzen als het nodig is, maar die hem bovenal liefheeft en een vriend voor hem is, die hem accepteert ongeacht zijn gedrag: een vader die een tiener kan behandelen als een volwassene maar niet zal verwachten dat hij handelt als een volwassene. Om een goede vader te zijn moet men verder kunnen kijken dan de daden van de jongen en de man kunnen zien die er in de jongen schuilt, en zelfs nog belangrijker, een blik kunnen werpen in de eeuwigheid.

Uit *Elbert Hubbard's Scrapbook* komt dit welbekende stukje:

„De plaats waar men de ware grootte van een man moet meten is niet op de donkerste plaats, of in de kerkbanken, of op het korenveld, maar aan zijn eigen haardvuur. Daar legt hij zijn masker af en kunt u gewaar worden of hij een boze geest is of een engel, een laaghartig wezen of een koning, een held of een bedrieger. Het kan mij niets schelen wat de wereld van hem zegt: of zij hem tot baas kroont of rotte eieren naar hem gooit. Het zal mij een zorg zijn wat zijn reputatie of godsdienst is: als zijn kindertjes zijn thuiskomst vrezen en zijn wederhelft hem niet zonder angst of beven om een briefje van vijf dollar durft te vragen als zij die nodig heeft, dan is hij een bedrieger van de ergste soort, al bid hij iedere avond en iedere ochtend totdat hij zwart ziet. . . Maar als de kinderen naar de voordeur rennen om hem te verwelkomen en de liefde van het gezicht van zijn vrouw straalt iedere keer als zij zijn voetstap hoort, dan kunt u het als

vanzelfsprekend aannemen, dat hij rein is, want zijn thuis is een hemel. . . Ik kan veel vergeven in een medemens die liever een man laat vloeken dan een vrouw doet huilen; die liever ziet dat de hele wereld hem haat dan dat zijn vrouw hem minacht; die liever een koning tot toorn verwekt dan een kind angst aanjaagt.” (Elbert Hubbard's Scrapbook, blz. 16.)

Broeders, ik getuig tot u dat het priesterschap goddelijk is. Wij hebben

het ontvangen om anderen en onszelf tot zegen te zijn. Laten wij onder het onderwijzen van heilige waarheden niet vergeten hoe belangrijk het is harten voor te bereiden.

Laten wij het reinigingsproces in een ieder van ons hernieuwen, opdat wij een kracht in plaats van een belemmering zullen zijn voor degenen die wij het meest liefhebben. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het priesterschap van Aäron

President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium

„Aan u, mijn mededienstknachten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (Leer en Verbonden 13.)

U allen herkent deze woorden als afdeling 13 van de Leer en Verbonden. Het zijn de woorden van Johannes de

Doper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery toen hij op 15 mei 1829 zijn handen op hun hoofd legde en het Aäronische priesterschap aan hen verleende.

Toen ik een kleine jongen van twaalf was, en op het punt stond tot diaken geordend te worden, verlangde mijn vader van mij dat ik deze woorden uit mijn hoofd leerde. Ik heb het gedaan en zij zijn mij mijn leven lang bijgebleven.

Wij hebben vele jongens hier bij ons vanavond, en ik zou graag willen dat alle jongens die het Aäronische priesterschap dragen, die hier in de tabernakel

zijn en in iedere andere vergaderplaats waar deze vergadering gehoord wordt, opstaan en met mij deze woorden herhalen.

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.” (Leer en Verbonden 13.)

Ik wil degenen die deze woorden kenden en opzegden een compliment geven. Sommigen van jullie hebben ze niet opgezegd, en ik zou er op aan willen dringen dat jullie, zodra jullie weer thuis zijn, de Leer en Verbonden openstaan om deze woorden te lezen en uit je hoofd te leren. Zij zijn het handvest van het priesterschap dat jullie dragen. Zij zijn het bewijs dat dit priesterschap in alle opzichten geldig en echt is.

Nu zou ik met u willen praten over enkele bepaalde woorden in deze verklaring van Johannes de Doper toen hij het priesterschap herstelde. Ik geloof dat u zich bewust behoort te zijn, als u dat nog niet bent, van de macht die u bezit door het priesterschap dat u draagt.

Ten eerste zou ik de woorden „mijn mededienstknechten” onder uw aandacht willen brengen. Hebt u zich ooit gerealiseerd dat u door het dragen en uitvoeren van dit priesterschap een mededienstknecht bent van Johannes de Doper, de man die, toen hij nog leefde, Jezus, de Heiland van de wereld en de Zoon van God, in de wateren van de Jordaan doopte? Ik vind het interessant

dat Johannes Joseph en Oliver zijn mededienstknechten noemde toen zij beiden nog jongemannen waren die niet in hoog aanzien stonden bij de mensen van de wereld. Hij sprak niet uit de hoogte tot ze, zoals een koning tot zijn onderdanen zou kunnen spreken. Hij sprak niet uit de hoogte tot ze, zoals een rechter tot iemand zou kunnen spreken die voor hem staat om berecht te worden. Hij sprak niet uit de hoogte tot ze, zoals de rector magnificus van een universiteit tot zijn studenten of een schoolhoofd tot een van zijn leerlingen zou spreken. Nee, hij, die een opgewekt wezen was, sprak deze twee jongemannen aan als zijn mededienstknechten. Ik vind dat zo geweldig. Daaruit blijkt de ware geest van de grootse en prachtige broederschap waar wij allen deel van uitmaken, het priesterschap Gods. Wij zijn allen tezamen dienstknechten, ongeacht de positie die wij in de kerk of in de wereld hebben, ongeacht de kleur van onze huid, wij zijn allen tezamen dienstknechten, broeders van elkander en zonen van God en een onderdeel van dit geweldige lichaam van het heilige priesterschap.

Dit behoort iets voor ons te betekenen. Het haalt ons op geen enkele manier neer. Het verhoogt ons tot mededienstknechten van de Heer met de verantwoordelijkheid om het werk van de bediening in zijn kerk voort te zetten. U en ik, met inbegrip van al de broeders die op het podium zitten in deze tabernakel, en een ieder van u door de hele kerk heen, waar u ook woont, wij zijn allen mededienstknechten van de Heer; wij dragen het heilige priesterschap en hebben het recht het te gebruiken in het werk waar wij deel van uitmaken. Ik hoop dat u dit nooit zult

vergeten, vooral u niet, jongemannen.

De volgende woorden waarop ik uw aandacht wil vestigen geven het gezag aan waarmee Johannes sprak. Hij zei: „in de naam van de Messias.” Geen van ons oefent dit priesterschap uit door de macht en het gezag dat hij in zichzelf heeft. Als wij iets doen door de macht van het priesterschap, doen wij dat door het gezag van de Messias. Wie was de Messias? Hij was Jezus Christus, de Zoon van God. Johannes had ook kunnen zeggen: „in de naam van Jezus Christus,” zoals wij gewoonlijk doen. Ik hoop dat u nooit zult vergeten dat bij het uitoefenen van uw priesterschap als jongemannen, hetzij voor het rondzien van het avondmaal, als huisonderwijzer, bij het zegenen van het avondmaal of bij het dopen, u dat doet als dienstknecht van de Heer, in zijn heilige naam en door zijn goddelijk gezag.

„God zegene de jongemannen van het Aäronische priesterschap, dat zij zo mogen wandelen dat zij de heilige en wonderbaarlijke roeping en het gezag dat hun verleend is waardig zijn.”

Jongens, als u dit steeds indachtig bent, zal het een geweldige invloed op uw leven hebben. U zult weten dat u, als iemand die het priesterschap draagt en in de naam van Jezus Christus moet dienen, niet oneerlijk kunt zijn, geen

misbruik kunt maken van uw lichaam door drugs, of alcohol of tabak te gebruiken, de naam des Heren niet ijdel kunt gebruiken, niet zedelijk onrein kunt zijn. U draagt het priesterschap dat u machtigt om in de naam van Jezus Christus te handelen. Ik smeek u vanavond zo te leven dat u te allen tijde en onder alle omstandigheden waardig bent om dit priesterschap te gebruiken.

Bij het verlenen van dit gezag sprak Johannes de Doper vervolgens over de machten van dit priesterschap. Hij zei onder andere, dat het „de sleutelen omvat van de bediening van engelen”.

Toen Wilford Woodruff, een man die vele jaren had geleefd en veel ervaring had, president van de kerk was, zei hij eens tegen de jongens van het Aäronische priesterschap: „Ik wil u doordringen van het feit dat het niets uitmaakt of iemand priester is of apostel, als hij zijn roeping maar cert. Een priester draagt de sleutelen van de bediening van engelen,” zei hij. „Als apostel, als zeventig, of als ouderling ben ik mij nooit méér bewust geweest van de bescherming van de Heer, dan toen ik het ambt van priester bekleedde.” (*Millemial Star*, jaargang 53, blz. 629.)

Stel u voor, mijn geliefde jonge broeders. Dit priesterschap dat u draagt omvat de sleutels van de bediening van engelen. Dat betekent, volgens mij tenminste, dat als u zo leeft dat u het priesterschap dat u draagt waardig bent, u het recht hebt dat hemelse wezens u leiden, u beschermen en u zegenen. Welke jongen die hier over nadenkt zou zulk een opmerkelijke zegen niet willen ontvangen?

In dezelfde toespraak waaruit ik dat citaat van president Woodruff gehaald heb, heeft hij ook gezegd: „Nadat ik

naar deze valleien was geweest en weer teruggegaan was naar Winter Quarters, werd ik door president Brigham Young naar Boston gestuurd... Onderweg reed ik op een avond met mijn wagen het erf van broeder Williams op. Broeder Orson Hyde reed met zijn wagen naast mij. Ik had vrouw en kinderen bij me. Nadat ik de paarden had losgelaten in een wei en gegeten had ging ik naar bed in de wagen. Ik had daar nog maar een paar minuten gelegen toen de Geest tegen mij zei: 'Sta op en verplaats uw wagen.' Ik vertelde mijn vrouw dat ik op moest staan en de wagen moest verplaatsen. Zij vroeg: 'Waarom?' Ik zei: 'Ik weet het niet.' Dat was alles wat zij mij vroeg in dergelijke gevallen. Als ik haar vertelde dat ik het niet wist, was dat voor haar genoeg. Ik stond op en verplaatste de wagen een meter of twintig en zette het

voorwiel tegen de hoek van het huis. Toen keek ik om mij heen en ging naar bed. Dezelfde Geest zei tegen mij: 'Ga je dieren van onder die eikeboom weghalen.' Zij waren ongeveer tweehonderd meter van mijn wagen verwijderd. Ik ging er heen en bracht mijn paarden naar een notebomenbosje. Opnieuw ging ik naar bed.

Dertig minuten later kwam er een wervelwind die die eikeboom zo'n halve meter boven de grond afbrak, hem over drie of vier heiningen heen meesleepte tot op het erf waar hij bleef liggen bij broeder Orson Hyde's wagen, precies op de plaats waar de mijne had gestaan. Wat zou er gebeurd zijn als ik niet naar die Geest had geluisterd? Wel, ikzelf, mijn vrouw en mijn kinderen zouden zonder twijfel dood geweest zijn. Dat was de stille, zachte stem die tot mij sprak, geen aardbeving, geen onweer, geen weerlicht, maar de stille, zachte stem van Gods Geest. Mijn leven werd er door gered. Dat was de geest van openbaring voor mij." (*Millennial Star*, jaargang 53, blz. 642-643.)

Dat was het getuigenis van een groot en wijs man die veel bad en president van de kerk werd. Hij vertelde dat verhaal terwijl hij sprak over de zegen die de uwe is omdat ook u het priesterschap is verleend en in aanmerking komt voor de bediening van engelen.

Natuurlijk weet u, evengoed als ik, dat geen van ons deze grote zegen in zijn leven kan verwachten als zijn leven niet is zoals het leven van een heilige der laatste dagen die het priesterschap draagt behoort te zijn.

De volgende woorden die Johannes tot Joseph Smith en Oliver Cowdery sprak waren: „(de sleutelen) van het evangelie der bekering.”

Velen van u zijn leraar en priester en hebben een taak als huisonderwijzer gekregen. Als zodanig hebt u het gezag om predikers der bekering te zijn, om die heiligen der laatste dagen waarvoor u verantwoordelijk bent, aan te moedigen om de beginselen van het evangelie beter na te leven. Mijn huisonderwijzers zijn een jonge priester en zijn vader. Deze jongeman is in de gelegenheid en heeft de verantwoordelijkheid om mij aan te moedigen tot een beter naleven van de beginselen van het herstelde evangelie van Jezus Christus.

Onze belangrijkste taak als dienstknechten van de Heer is bekering te prediken, mensen aan te moedigen tegen de zonde te strijden, en oprecht voor de Heer te wandelen. Dit is het evangelie der bekering, en u hebt de verantwoordelijkheid en het gezag, door het priesterschap dat u draagt, om dit evangelie der bekering te onderwijzen. U ziet natuurlijk wel in dat als u dit op een doeltreffende wijze wilt doen, uw eigen leven een voorbeeld moet zijn.

En nu de volgende verklaring van Johannes de Doper toen hij het Aäronische priesterschap verleende: „(de sleutelen) van doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.”

Zoals allen onder u die priester zijn weten, hebt u het gezag om te dopen door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Hebt u ooit gedacht aan het wonder van deze macht?

Als een man of een vrouw zich oprecht heeft bekeerd van zijn of haar zonden, kan hij of zij gedoopt worden door onderdompeling, met dien verstande dat zonden vergeven worden en dat hun leven opnieuw kan beginnen.

Het is geen klein of onbelangrijk iets

iemand te dopen. U als jonge priester, handelend in de naam van de Heer en bekleed met goddelijk gezag, veegt als het ware de zonden van het verleden weg door het wonderbaarlijke proces van de doop en brengt een geboorte tot stand tot een nieuw en beter leven. Wat een geweldige verantwoordelijkheid hebt u om zo te leven dat u het gebruik van deze heilige macht waardig bent!

Mij richtend tot u, jongemannen, zou ik tot slot nog een uitspraak van president Wilford Woodruff willen aanhalen.

Het was op een zondagmiddag, op 28 februari 1897, in deze tabernakel, ter gelegenheid van president Woodruffs negentigste verjaardag. Dit grote gebouw was stampvol, alle zetels waren bezet en alle paden volgepakt in alle delen van het gebouw, zoals wij tegenwoordig niet meer mogen doen. Het aantal aanwezigen werd geschat op meer dan tienduizend, een grote menigte jongemannen van uw leeftijd en jonge vrouwen van dezelfde leeftijd. President Woodruff, die lichamelijk niet sterk was en derhalve geen krachtige stem had, stond op het spreekgestoelte waar ik nu sta en zei deze woorden, die vooral gericht waren tot de aanwezige jongemannen:

„Ik heb nu de jeugd, de mannelijke leeftijd, en de ouderdom meegemaakt, en ik kan niet verwachten nog veel langer bij u te blijven, maar ik wil u nog wat goede raad geven. U bekleedt een positie in de kerk en in het koninkrijk Gods en hebt de macht van het heilige priesterschap ontvangen. De God des hemels heeft u aangesteld en u in deze tijd en dit geslacht geroepen. Ik zou willen dat u hieraan denkt. Jongemannen, luister naar de raad van uw broeders. Leef dicht bij God; bid terwijl u

nog jong bent; leer bidden; leer open te staan voor de Heilige Geest; schep een band tussen u en Hem en Hij zal een geest van openbaring voor u worden, zolang u die band blijft onderhouden...”

Verder zei hij: „God in de hemel heeft mij willen sparen om deze dag te zien. Hij heeft mij de kracht gegeven om ieder getuigenis en ieder voorbeeld dat tot zonden leidt te verwerpen. Ik zeg tot u . . . gebruik geen tabak, geen drank, noch enige van die dingen die het lichaam en de geest vernietigen, maar eer Hem en u zult een taak krijgen waar de wereld niets van weet. Moge God u zegenen. Amen.” (*Wilford Woodruff, Fourth President of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, blz. 602–603.)

Ik beaam deze goede raad van president Wilford Woodruff en ik getuig vanavond tot u, jongemannen, dat God onze Eeuwige Vader leeft en dat Jezus Christus zijn geliefde Zoon is, dat het priesterschap waarover wij gesproken hebben werkelijk hier op aarde is, en dat wij deelnemen aan de zegeningen, machten en verantwoordelijkheden ervan.

God zegene de jongemannen van het Aäronisch priesterschap, dat zij zo mogen wandelen dat zij de heilige en wonderbaarlijke roeping en het gezag, die door de goedheid en de genade van de God des hemels aan hen zijn verleend, waardig zijn.

En nu, vrij bewust van het risico dat men loopt als men over een geheel ander onderwerp gaat praten, zou ik een paar woorden willen richten tot u, de oudere broeders, en vooral tot degenen onder u die in bisschappen dienen. Ik wil een paar dingen zeggen over de avondmaalsvergaderingen.

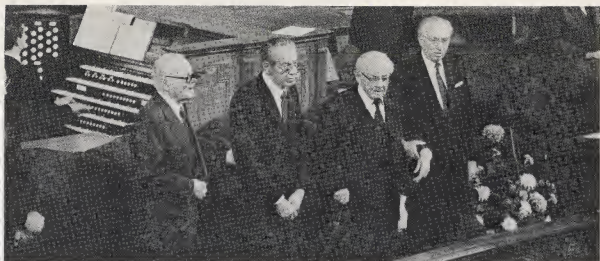

Wij die verantwoordelijk zijn voor deze vergaderingen onthouden onze mensen een grote zegen als wij er niet voor zorgen dat zij geestelijk opbouwend zijn, dat zij vergaderingen worden waarin het evangelie onderwezen wordt en waarin getuigenissen worden gegeven, vooral met betrekking tot de Heiland van de wereld.

De avondmaalsvergadering is er niet om ons te vermaken; het is dan niet de tijd om verhalen te vertellen die niets met het evangelie te maken hebben. Integendeel, het is de tijd waarin wij geestelijk dienen te groeien en ons begrip van de wonderbaarlijke openbaringen van de Heer met betrekking tot zijn eeuwig plan en Hemzelf als onze Heiland en Verlosser dienen te vergroten.

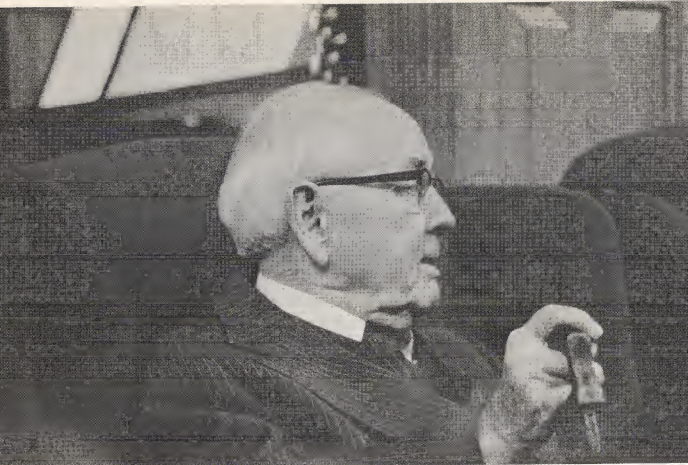
Het is tijdens onze avondmaalsvergaderingen dat wij behoren te getuigen van

Vervolg op bladzijde 101

Het Eerste Presidium zingt samen met de aanwezigen een lofzang tijdens een vergadering van de conferentie. V.l.n.r.: President Marion G. Romney, tweede raadgever; president N. Eldon Tanner, eerste raadgever; president Spencer W. Kimball en president Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium.

4

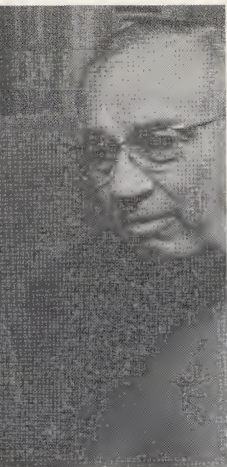

1. President Spencer W. Kimball (links) in gesprek met president Gordon B. Hinckley, een van zijn raadgevers.

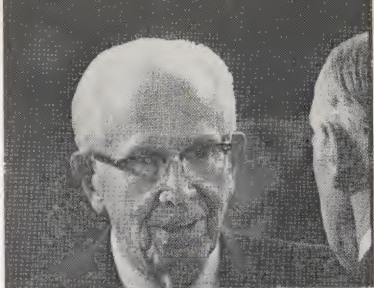
2. President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf.

3. Jerold D. Ottley, dirigent van het, op bijna iedere vergadering zingende, Mormoons Tabernakelkoor.

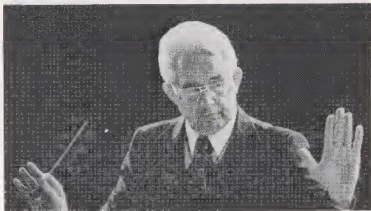
4. Het Eerste Presidium: President N. Eldon Tanner, president Spencer W. Kimball, president Gordon B. Hinckley en president Marion G. Romney.

1

2

3

1

2

3

4

5

6

7

1. Ouderling Neal A. Maxwell en ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf wisselen van gedachten met ouderling J. Thomas Fyans en ouderling Franklin D. Richards van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

2. Ouderling Thomas S. Monson van het Quorum der Twaalf Apostelen.

3. Ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen.

4. President Gordon B. Hinckley.

5. Ouderling Marion D. Hanks van het Eerste Quorum van Zeventig.

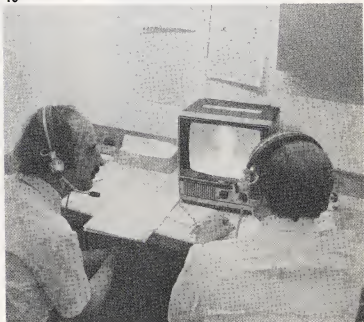
6. Ouderling George P. Lee van het Eerste Quorum der Zeventig.

7. Ouderling Robert E. Wells van het Eerste Quorum der Zeventig.

8. President Gordon B. Hinckley op het spreekgestoelte.

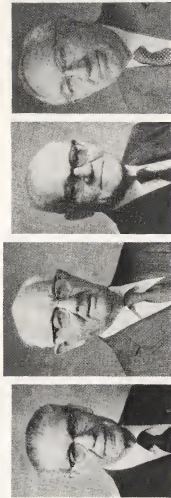
9. Het Eerste Presidium, Arthur D. Haycock op het spreekgestoelte, de overige algemene autoriteiten en dames van het Mormoons Tabernakelkoor.

10. Terwijl vertalers de conferentie via de televisie volgen, vertalen zij een toespraak van president Marion G. Romney voor de buitenlandse conferentiebezoekers.

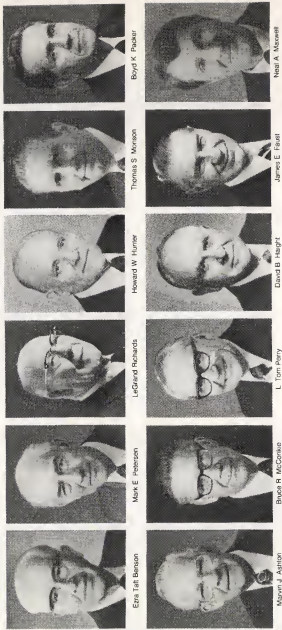

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

Raad der Twaalf

Erna Talt Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Byrd K. Parker

Moroni J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neal A. Maxwell

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Flynn

Carlos E. Asay

M. Russell Blaney

Deon L. Larson

Royden G. Demick

G. Haver Durbin

Marion D. Hanks

A. Theodore Little

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Harman Heister, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pivegar

W. Glenn Bangerter

Robert D. Hales

Apkey Y. Kornelius

Joseph B. Within

Gene R. Cook

Charles Doer

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Oenbergh

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Peckamore

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Estab Buzette

Yoshinako Knudts

Ronald E. Poelman

Derek A. Colmbert

Robert L. Blackman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brewster

Jack H. Gosard, Jr.

Arger Abrela

Presiderende Bisschop

H. Burke Petersen
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende
bisschop

Richard C. Larkie
Tweede raadgever

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Emeritus Patriarch

Edmond G. Smith

Sterling W. Gill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brocciaro

James A. Culmore

Joseph Anderson

John H. Vandenborg

O. Lissa Stone

1

1. Zuster Barbara B. Smith, algemeen presidente van de zustershulpvereniging en spreekster op de welzijnsvergadering van de conferentie.

2. President Spencer W. Kimball.

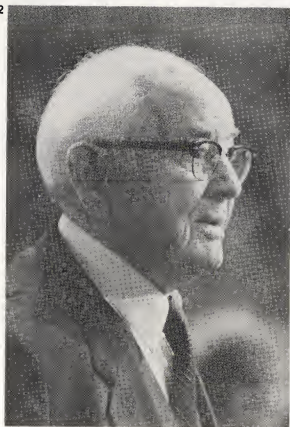
3. President Gordon B. Hinckley.

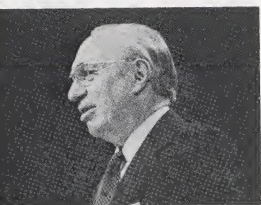
4. President Spencer W. Kimball wuift, bijgestaan door zijn privé-secretaris D.

Arthur Haycock, naar de menigte.

5. President Marion G. Romney.

2

3

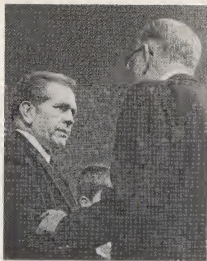

4

5

1

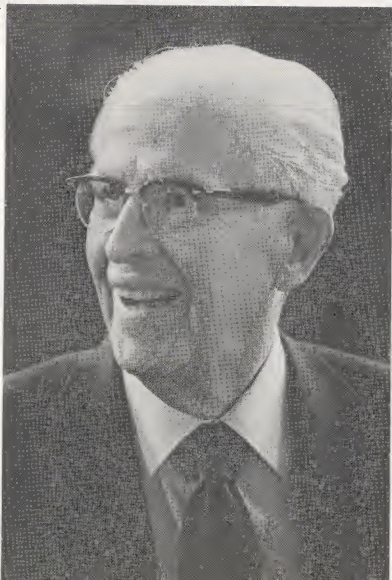

2

3

4

5

1. Ouderling Boyd K. Packer van de Raad der Twaalf begroet een conferentiebezoeker.

2. President Spencer W. Kimball in gesprek met ouderling Marvin J. Ashton en ouderling Bruce R. McConkie, beiden van de Raad der Twaalf.

3. Ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Apostelen.

4. President Ezra Taft Benson, van het Quorum der Twaalf Apostelen.

6

5. Ouderling M. Russell Ballard en ouderling Dean L. Larsen van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

6. Ouderling Mark E. Petersen en ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf.

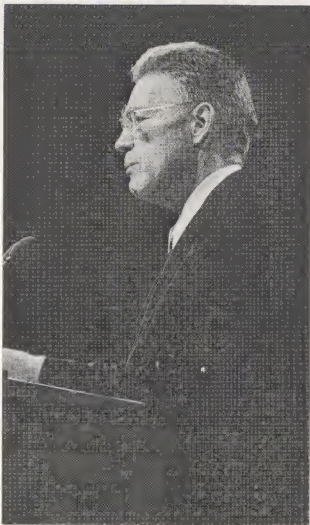
1

1. Leden van het Eerste Quorum van Zeventig zingen met de aanwezigen tijdens een vergadering van de conferentie.
2. Ouderling Mark E. Petersen van het Quorum der Twaalf Apostelen.
3. Ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf Apostelen.

2

3

de Heer en over zijn leven en leringen en vooral over zijn verzoenend offer dienen te onderwijzen.

Ik geloof dat de Heer onze avondmaalsvergaderingen in gedachten had toen Hij op 7 augustus 1831 in een openbaring aan Joseph Smith tot ons en tot alle leden van zijn kerk zei:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen; . . .

Doch gedenkt, dat gij op deze, des Heren dag, uw offers en uw sacramenten de Allerhoogste moet offeren, en uw zonden voor uw broeders en voor de Here belijden.” (Leer en Verbonden 59:9, 12.)

Hoe zullen onze mensen zichzelf onbesmet van de wereld bewaren tenzij zij binnenin zichzelf de geestelijke kracht en het vermogen ontwikkelen om de verleiding te weerstaan die men tegenwoordig, waar men ook heen gaat, zo overvloedig tegenkomt? En waar zullen zij deze zelfdiscipline ontwikkelen? Ik geloof dat de betekenis van deze openbaring duidelijk is: Zij zullen deze discipline en dit verlangen om zich boven de smet van de wereld te verheffen ontwikkelen door hun nauwe contact met de Heer in de avondmaalsvergadering.

Iedere avondmaalsvergadering behoort een geestelijk festijn te zijn. Zij behoort een tijd te zijn voor meditatie en zelfonderzoek, een tijd voor het zingen van lofzangen tot de Heer, een tijd om onze verbonden met Hem en onze Eeuwige Vader te hernieuwen, en een tijd om het woord des Heren met eerbied en waardering aan te horen.

Ik smEEK u, die verantwoordelijk zijn voor deze vergaderingen, er een beetje ijveriger naar te streven de avondmaalsvergaderingen zo te plannen dat ze stuk voor stuk een tijd van geestelijke verkwikking worden. Ik smEEK allen die aan deze vergaderingen deelnemen, en ik wil daarbij nadrukkelijk zeggen dat ik ook de jongens daarmee bedoel, om erop toe te zien dat er een eerbiedige sfeer in deze heilige vergaderingen heerst.

Het is niet gemakkelijk zich onbesmet van de wereld te bewaren. Ieder van ons heeft daartoe alle hulp nodig die hij maar krijgen kan. De Heer heeft ons daarvoor aanwijzingen gegeven. Deze aanwijzingen zijn duidelijk en ondubbelzinnig. Ik bid dat wij ze zullen opvolgen, en ik geef u mijn getuigenis, mijn broeders van het heilige priesterschap, van de goddelijkheid van dit werk. Ik bid dat de Heer u moge zegenen, in de naam van Hem die wij dienen, de Heer Jezus Christus. Amen. □

De macht van het priesterschap

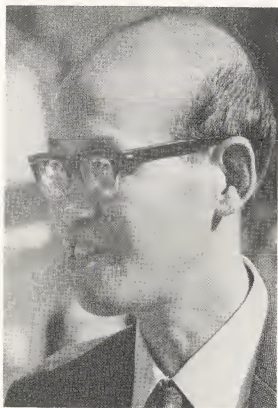
*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Ik ben blij dat ik hier met u kan zijn in deze vergadering en ik heb genoten van de toespraken die gehouden zijn. Ik voel dat de Geest des Heren met ons is geweest.

Het is iets groots om het priesterschap Gods te dragen, en dat is wat dit vanavond is – een priesterschapsvergadering. Het priesterschap van God is macht. Het is een begiftiging die de Heer ons die het priesterschap dragen heeft gegeven, om heilige verordeningen te verrichten die in deze en in de komende wereld gelden. Het is de grootste macht in de wereld – het priesterschap – en ik ben erg gelukkig dat ik door de jaren heen het voorrecht heb gehad het priesterschap te dragen en ambten in het priesterschap te bekleden, vanaf diaken tot de ambten in het Melchizedekse priesterschap, en dat ik daarin heb mogen werken. Ik weet dat het het priesterschap is dat de wereld zal redden. Het is geen organisatie die door de mensen opgericht is; het is geen organisatie die door mensen voorbereid is – het belichaamt een macht die vanuit de

hemel is geopenbaard en tot ons gezonden is om ons te helpen ons leven voor te bereiden op het eeuwige leven in de tegenwoordigheid van onze Vader in de hemel.

Het is iets groots om dit gebouw helemaal gevuld te zien met dragers van het priesterschap, zowel mannen die het Melchizedekse priesterschap dragen – oude mannen zoals ikzelf – en jongemannen die het Aäronische priesterschap dragen. Ik hoop dat wij het gezag, dat de Heer ons gegeven heeft om in zijn dienst te handelen in de verschillende ambten van het priesterschap dat wij dragen, waarderen.

„Doe nooit iets wat uzelf, degenen die u liefheeft of de Heer zal teleurstellen, of wat uw recht op de zegeningen, die u . . . kunt krijgen door gehoorzaamheid aan het priesterschap, zou verminderen.”

Ik heb het priesterschap nu driekwart eeuw gedragen, vanaf de tijd dat ik een diaken was tot op dit moment dat ik het Melchizedekse priesterschap draag en ik heb er altijd van genoten. Het is heilig voor mij geweest en het is nu nog heilig voor mij. Ik hoop dat u hetzelfde gevoel over het priesterschap hebt als ik. Doe nooit iets waar u zich voor zou moeten schamen, of waarover u zich zou schamen om met de Heer over te praten, want wij zullen Hem eenmaal ontmoeten, als wij het evangelie goed genoeg

naleven om dat voorrecht te hebben. Wij zullen dan heel erg dankbaar zijn als wij weten, zoals Hij zal weten, dat ons leven in harmonie met de leringen van het evangelie is geweest en met de verantwoordelijkheden die wij als priesterschapdraggers hebben ontvangen.

Ik heb van deze vergadering genoten. Ik ben blij dat ik gekomen ben en ik ben blij dat ik gehoord heb wat ik vanavond gehoord heb. Ik bid dat de Heer alle hier aanwezige jongens en mannen, jong en oud, zal zegenen met het gevoel en het vaste voornemen dat hij de leringen van het evangelie zal naleven en het priesterschap dat de Heer hem gegeven heeft zal eren. Het zal een grote dag voor een ieder van ons zijn, wanneer wij geroepen worden om verslag uit te brengen van onze daden hier op aarde, als wij ervan verzekerd zijn dat de Heer onze daden zal goedkeuren en wij door zullen kunnen gaan naar de eeuwigheden na dit leven en de groei zullen kunnen meemaken die weggelegd is voor mannen en jongens die het priesterschap dragen, hun plichten trouw vervullen en de Heer zoeken.

Zoals ik al eerder heb gezegd, ik heb van deze vergadering genoten en ik ben blij dat u aanwezig was. Ik hoop dat u morgen allen de conferentie bij zult wonen.

Ik laat mijn zegen bij u achter en bid dat het u gegeven zal worden dat u begrijpt dat de macht van het priesterschap de macht Gods is. Doe nooit iets wat uzelf, degenen die u liefheeft of de Heer zal teleurstellen, of wat uw recht op de zegeningen die u uw leven lang kunt krijgen door gehoorzaamheid aan het priesterschap, zou verminderen. Ik geef u mijn zegen en mijn getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Dankbaarheid en dankzegging

President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Het spijt mij, broeders en zusters, dat ik u niet kan zien, maar ik heb wel het gevoel dat er zich mensen voor mij bevinden. Zelfs een blinde kan dat voelen. Ik had gedacht een paar minuten tot u te spreken over dankbaarheid en dankzegging. Dankbaarheid is een deugd die op wijde schaal geprezen wordt en ondankbaarheid een zonde die evenzeer is veroordeeld.

Iemand heeft eens gezegd dat „een ondankbaar mens als een varken is dat onder een eikeboom eikels eet, maar nooit naar boven kijkt om te zien waar ze vandaan komen.” (*The New Dictionary of Thoughts*, blz. 308.)

Jezus maakte zijn gevoelens over ondankbaarheid bekend toen slechts één van de tien melaatsen die genezen waren terugkeerde om Hem te bedanken. Lucas vertelt ons het volgende:

„En het geschiedde gedurende zijn reis naar Jeruzalem, dat Hij dwars door Samaria en Galilea trok. En toen Hij een zeker dorp binnenging, kwamen Hem

tien melaatse mannen tegemoet, die op een afstand bleven staan. En zij verhieven hun stem en zeiden: Jezus, Meester, heb medelijden met ons! En Hij zag hen aan en zeide tot hen: Gaat heen, toont u aan de priesters. En het geschiedde, terwijl zij heengingen, dat zij gereinigd werden. En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan. En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen? Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling?” (Lucas 17:11–18.)

Jezus gaf ons het voorbeeld tijdens het laatste avondmaal: „En terwijl zij aten, nam Hij een brood, sprak de zegen uit, brak het, gaf het hun en zeide: Neemt, dit is mijn lichaam.

En Hij nam een beker, *sprak de dankzegging uit*, en gaf hun die en zij

dronken allen daaruit.” (Marcus 14:22–23; cursivering toegevoegd.)

Zowel de oude als de nieuwe Schriftuur staat vol verwijzingen naar smeekbeden, lof en dankzegging tot de Heer.

De Psalmist zong: „Erkent, dat de Here God is; . . . Gaat met een loflied zijn poorten binnen, zijn voorhoven met lofgezing, looft Hem, prijst zijn naam.” (Psalm 100:3–4.)

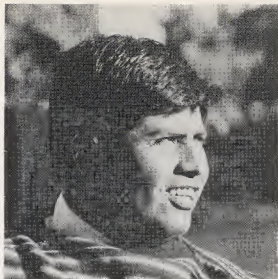
Koning Benjamin (zoals geschreven staat in Mosiah in het Boek van Mormon) vermaande zijn volk:

„O, hoe moest gij dan uw Hemelse Koning danken!

Ik zeg tot u, mijn broederen, dat, indien gij alle dank en lof, die uw ganse ziel vermag te bezitten, zoudt geven aan die God, Die u heeft geschapen, bewaakt en bewaard, en u verheugd heeft doen zijn en toegestaan, dat gij met elkander in vrede mocht leven –

Ik zeg u, dat, indien gij Hem zoudt dienen, Die u van den beginne heeft geschapen en u van dag tot dag bewaart door u adem te verlenen, opdat gij moogt leven, u bewegen, en doen volgens uw eigen wil, en u zelfs van het ene ogenblik tot het andere ondersteunt – ik zeg, indien gij Hem zoudt dienen met geheel uw ziel, gij nog onnutte dienstknechten zoudt zijn.” (Mosiah 2:19–21.)

Vele jaren geleden heeft president Joseph F. Smith eens gezegd: „Ik geloof dat een van de grootste zonden van de bewoners der aarde in deze tijd de zonde van ondankbaarheid is, een gebrek aan erkentelijkheid van hun kant jegens God en zijn recht om te besturen en te regeren. Wij zien een man opgroeien die buitengewoon begaafd is, of een zeer grote intelligentie bezit, en door hem komt een ander groot beginsel tot ontwikkeling. Hij en de hele wereld schrij-

ven dat grote genie en die wijsheid aan hem toe. Hij denkt dat zijn succes te danken is aan zijn eigen ijver, zijn arbeid en zijn verstandelijke capaciteiten. Hij erkent in niets wat met zijn succes te maken heeft de hand van God, maar negeert Hem volkomen en eist de eer voor zichzelf op. Dat geldt voor bijna de hele wereld. Bij alle grote ontdekkingen van de laatste jaren op het gebied van wetenschap, kunst en techniek, en bij alle materiële vooruitgang van deze tijd zegt de wereld: „Dat hebben wij gedaan.” Het individu zegt: „Dat heb ik gedaan,” en hij kent geen enkele eer of verdienste aan God toe. Welnu, ik lees in de openbaringen aan Joseph Smith, de profeet, dat als gevolg daarvan God niet tevreden is over de bewoners der aarde, maar vertoornd op hen is omdat zij niet in alles zijn hand willen erkennen.” (Evangelieleer, blz. 268.)

(President Romney las de tekst voor tot op dit punt. Toen zei hij:) „Welnu, ik heb hier een mooie, goed voorbereide toespraak, maar ik kan hem niet lezen. Ik zal hem laten drukken, zodat u de boodschap duidelijk kunt krijgen uit wat

de Heer geopenbaard heeft, dat wij Hem moeten erkennen in al onze gaven en in alles wat wij bereiken, en Hem dankbaar moeten zijn voor alle dingen die Hij ons geeft. Ik ben Hem dankbaar voor het voorrecht dat ik in zijn dienst werkzaam mag zijn. Ik stel de kansen die mij geboden worden op prijs en hoop dat ik Hem de rest van mijn leven kan blijven dienen en mijn dankbaarheid tonen. Ik laat mijn zegen bij u achter in de naam van Jezus Christus. Amen.”

(Hier volgt de rest van de toespraak die hij voorbereid had.)

Grote mannen hebben altijd de grootheid van God en hun afhankelijkheid van Hem erkend, en zij hebben regelmatig hun dankbaarheid en dankzegging tegenover Hem uitgesproken. Let eens op deze woorden, geschreven door Abraham Lincoln als onderdeel van een resolutie in 1863:

„Wij hebben de prachtigste zegeningen van de hemel ontvangen; wij zijn al deze jaren in vrede en voorspoed bewaard gebleven; wij zijn toegenomen in aantal, in rijkdom en in macht, zoals geen andere natie ooit tevoren. Maar wij zijn God vergeten. Wij zijn de edelmoe-dige hand, die ons in vrede en voorspoed bewaard heeft, die ons vermenigvuldigd, verrijkt en versterkt heeft, vergeten en wij hebben ons op ijdele wijze verbeeld, door de bedrieglijkheid van ons hart, dat al deze zegeningen het resultaat zijn van de een of andere superieure wijsheid en deugd van onszelf. Dronken geworden door ons ononderbroken succes, zijn wij te zelfgenoegzaam geworden om de noodzaak voor de verlossende en bewa- rende genade te voelen, te trots om tot de God te bidden die ons geschapen heeft.

Het betaamt ons daarom ons te ver- ootmoedigen ten overstaan van de ge-

krenkte macht, onze . . . zonden te belijden . . . en om genade en vergeving te bidden.” (Abraham Lincoln, *Man of God*, blz. 391.)

Let u er ook eens op hoe de profeet Joseph Smith reageerde op de ontvangst van een aantal brieven in de tijd die hij kwijnend in de gevangenis te Liberty doorbracht. „Gisteravond ontvingen wij een paar brieven en de inhoud stemde ons zeer dankbaar,” schreef hij. „Wij hadden in geen tijden nieuwe ontvangen en toen wij deze brieven lazen werd onze ziel er evenzeer door verkwikt als door heerlijke frisse lucht.” (*History of the Church*, deel 3, blz. 293.)

„En gij moet Gode danken volgens de Geest voor elke zegen, waarmede gij ook wordt gezegend.” (Leer en Verbonden 46:32.)

U en ik worden natuurlijk ontroerd door deze citaten. Zij zijn echter niet de bron van onze krachtigste motivatie tot grotere dankbaarheid en meer fervente dankzegging. *De Heer heeft ons geboden dankbaar te zijn.*

In maart 1831, toen de kerk nog geen jaar georganiseerd was, zei de Heer tot de heiligen in Kirtland:

„Doch u is geboden God, Die milde- lijk geeft, in alle dingen te vragen; en hetgeen de Geest tot u getuigt, wilde Ik, dat gij met alle heiligheid des harten zoudt doen, terwijl gij oprecht voor Mij wandelt, het doeleinde uwer zaligheid in het oog houdt, alle dingen met gebed en

dankzegging doet, opdat gij niet moogt worden verleid door boze geesten, of leerstellingen van duivelen, of door de geboden van mensen; want sommige zijn van mensen, en andere van duivelen. . .

En gij moet Gode danken volgens de Geest voor elke zegen, waarmede gij ook wordt gezegend.” (Leer en Verbonden 46:7, 32.)

Vijf maanden later gaf Hij de kerk in Zion – dat is in Jackson County, Missouri, dit gebod. Let u eens op hoe de Heer het gebod om dankbaar te zijn op één lijn stelt met andere krachtige geboden. Hij zei:

„Gij moet de Here, uw God, liefhebben met uw ganse hart, en met uw ganse macht, verstand en sterkte; en gij moet Hem in de naam van Jezus Christus dienen.

Gij moet uw naaste liefhebben als uzelf. Gij zult niet stelen, noch overspel bedrijven, noch doden, noch iets dergelijks doen.

Gij moet de Here, uw God, in alles danken.” (Leer en Verbonden 59:5-7; cursivering toegevoegd.)

Het is volmaakt duidelijk uit deze tekst dat de Heer danken in alle dingen niet slechts een kwestie van beleefdheid is, het is een gebod dat wij evenals welk ander gebod ook moeten gehoorzamen.

In een latere openbaring zei de Heer: „En hij, die alle dingen *met dankbaarheid* ontvangt, zal worden verheerlijkt, en de dingen der aarde zullen hem worden toegevoegd, zelfs honderdvoudig, ja, en meer dan dit.” (Leer en Verbonden 78:19; cursivering toegevoegd.)

„Voorwaar zeg Ik u, Mijn vrienden,” – dat ontroert mij altijd, te denken dat de Heer u en mij zijn vrienden noemt – „Vreest niet, laat uw hart vertroost zijn;

ja, verblijdt u te allen tijde, en geeft *dank* in alles.” (Leer en Verbonden 98:1; cursivering toegevoegd.)

„Indien gij vrolijk zijt, prijst dan de Here met gezang, muziek en dans, en met een gebed van lof en *dankzegging*.” (Leer en Verbonden 136:28; cursivering toegevoegd.)

Dit laatste gebod dat ik net heb voorgelezen werd ontvangen door middel van de profeet Brigham Young in Winter Quarters toen de heiligen op weg waren over de vlakten. In die tijd leden de heiligen de grootste ontberingen, maar de Heer gebod ze vol lof en dankzegging te zijn.

Deze geboden die ik zo even heb voorgelezen leggen ons de plechtige verplichting op om dankbaarheid en een geest van dankzegging te ontwikkelen. Wij behoren dankbaar te zijn voor al onze zegeningen.

Aan de Heer Jezus, Die ons voor een hoge prijs heeft gekocht zijn wij eeuwig dankbaarheid verschuldigd. Het is onmogelijk voor ons, zwakke sterfelijken die wij zijn, om volledig het lijden te begrijpen dat Hij onderging aan het kruis opdat Hij voor ons de overwinning op de dood zou behalen. En het lijden dat Hij onderging in Getsemane opdat wij vergeving van onze zonden mochten ontvangen kunnen wij nog minder begrijpen. „Welk lijden,” zei Hij, „Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamelijk als geestelijk deed lijden, en Ik wenste, dat Ik de bittere drinkbeker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen.” (Leer en Verbonden 19:18.)

Maar desondanks verdroeg Hij het voor ons. Geen van ons zou zulk een lijden hebben kunnen verdragen. Geen

sterfelijke man, noch welk aantal mannen tezamen zou dit hebben kunnen verdragen. Alle mensen die begrijpen wat Jezus voor ons gedaan heeft behoren Hem lief te hebben en die liefde te tonen door Hem op een realistische manier dankbaarheid te tonen.

Ouderling Richard L. Evans heeft eens gezegd: „Dankbaar erkennen wij de oneindige wijsheid van onze Schepper, en dankbaar behoren wij onze tiend en offeranden en oprecht trouw dienstbetoon te geven in dank voor alles wat God ons heeft gegeven. Wij behoren zijn geboden te onderhouden vanwege de liefde, de voorzienigheid en de doeleinden van de Schepper, de God en Vader van ons allen, de organisator en instandhouder van de hemelen en de aarde,

zonder wie al deze dingen niet zouden bestaan. Dank God voor al deze dingen; voor het leven en wat het onderhoudt, voor degenen die u lief zijn en het leven zin geven, voor geloof en doel en bestendigheid, altijd en voor eeuwig. Dank God voor dit alles en voor veel, veel meer.” (*Improvement Era* van februari 1968, blz. 74.)

Broeders en zusters, ik geef u mijn getuigenis dat de Heer van ons verlangt dat wij Hem dankbaar zijn. En als wij deze dingen doen, die Hij ons aangeraaden heeft te doen, dan zullen wij de gelukkigste mensen die op deze aarde wonen zijn, want dit is de weg naar de tegenwoordigheid en het gezelschap van onze Vader in de hemel. Ik getuig dit tot u in de naam van Jezus Christus. Amen.

De Schriften

*Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik moet u vertellen van een werk dat vrijwel onopgemerkt voortgang heeft gehad in de kerk. Het begin daarvan was in de tijd van het Oude Testament, terwijl de vervulling is van een profetie

bij monde van Ezechiël, die schreef:

„Het woord des Heren kwam tot mij: Gij mensenkind, neem een stuk hout en schrijf daarop: voor Juda en de Israëlieten die daarbij behoren; neem dan een

ander stuk hout en schrijf daarop: voor Jozef—het stuk hout van Efraïm—en het gehele huis Israëls dat daarbij behoort; voeg ze dan aan elkander tot één stuk hout, zodat zij in uw hand tot één worden.” (Ezechiël 37:15–17.)

De stukken hout zijn natuurlijk kronieken of boeken. In het oude Israël werden de kronieken bijgehouden op houten tafeltjes of op perkamentrollen die om stukken hout werden gerold. Volgens de profetie moesten de kroniek van Juda en van Efraïm één worden in onze handen. Twee gebeurtenissen die te maken hadden met de vervulling van de profetie vonden plaats in een drukkerij.

De eerste ving aan op de eerste verdieping van een pand in Main Street in het plaatsje Palmyra (New York). In juni 1829 legden Joseph Smith en Martin Harris een bezoek af bij de Heer Egbert B. Grandin, de eigenaar, om de publicatie van een boek met nieuwe Schriftuur te bespreken. De heer Grandin, op dat moment drieëntwintig jaar en niet meer dan drie maanden jonger dan Joseph Smith, had slechts drie maanden daarvoor zijn voornemen bekendgemaakt om boeken te gaan drukken, hetgeen een uitermate ambitieuze onderneming was voor een dermate kleine drukkerij, met slechts één gietijzeren handbediende drukpers.

Anderen hadden al geweigerd het boek te drukken en de jeugdige heer Grandin, een godsdienstig man, was eveneens zeer sceptisch. Daar echter het contract werd gewaarborgd door een hypotheek op de boerderij van Martin Harris, werd het ondertekend en begon men in augustus 1829 met het drukken.

Er was nauwelijks met het werk aangevangen, of een zekere Obadiah Dogberry jr. begon stelselmatig bladzij-

den te stelen om deze vervolgens, vergezeld van spottend commentaar, in zijn weekblad *The Reflector*, af te drukken.

Het Boek van Mormon kwam in maart 1830 van de pers en werd te koop aangeboden. De reacties op het verschijnen van het boek waren zo verbitterd en vernietigend, dat het nagenoeg niet werd verkocht en Martin Harris zijn boerderij kwijtraakte.

Daarmee was een tijdperk van de schriftuurlijke geschiedenis ingeluid. De profeet Joseph Smith en zij die hem tot op heden zijn opgevolgd, zouden het Boek van Mormon tot nog een getuige van Jezus Christus verklaren. Obadiah Dogberry en zijn opvolgers, die door een andere geest werden gedreven, zouden het boek, door middel van dezelfde methoden, tot op de huidige dag blijven beschimpen.

Honderdachtenveertig jaar later, in juni 1977, en weer in een drukkerij, vond een volgende stap tot het tezamen komen van deze twee stukken hout plaats.

James Mortimer, een man met een jarenlange ervaring in het publiceren van Schriftuur, en dr. Ellis T. Rasmussen, tot voor kort hoofd godsdienstonderwijs aan de Brigham Young University, legden een bezoek af bij de Cambridge University Press te Cambridge in Engeland. Toen Egbert Grandin zijn drukkerijtje in Palmyra begon, werden er bij deze vermaarde drukkerij al 293 jaar lang bijbels gedrukt.

Zij hadden een afspraak met de heer Roger Coleman, hoofd van de afdeling religieuze uitgaven, om het publiceren te bespreken van een zeer ongewone uitgave van de King-Jamesbijbel. Deze drukkers stonden even sceptisch tegenover dit voorstel als Egbert Grandin welhaast 150 jaar daarvoor.

De Cambridge Press had de King-Jamesbijbel uitgegeven vanaf de allereerste druk in het jaar 1611, maar in al die tijd hadden zij nog nooit een dergelijk verzoek ontvangen. De tekst moest helemaal hetzelfde blijven, er werd geen enkele verandering gevraagd. Maar alle voetnoten, verwijzingen, inleidingen tot hoofdstukken, registers enzovoort, moesten worden vervangen. Alleen de nummering van de hoofdstukken en verzen van de zesenzeftig boeken zou worden behouden.

De nieuwe uitgaven van de
Schriften van de kerk
„zullen opeenvolgende
generaties van trouwe
christenen opleveren, die de
Heer Jezus Christus kennen
en ertoe gedisponeerd zijn
Hem te gehoorzamen”.

En dat was het begin. Deze uitgave van de Bijbel zou verwijzingen bevatten naar die andere schriftuurlijke werken: het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. De drukkers hadden er nauwelijks van gehoord.

Er was echter nog meer. Er moest een nieuw voetnootsysteem worden gebruikt. In plaats van per hoofdstuk van de letters a tot z gebruik te maken, moest er in ieder vers opnieuw met a worden begonnen, want talloze verzen zouden vele voetnoten bevatten.

De technische problemen leken ono-

verkomelijk. Computers konden nuttig zijn, maar er was altijd nog de menselijke factor. Hoe kon men de Bijbel voorzien van verwijzingen naar welk ander boek dan ook, laat staan naar drie andere. Het zou tienduizenden voetnoten vergen, waarna er honderdduizenden mogelijke informatiecombinaties zouden zijn. Het was een te grote onderneming om zelfs maar aan te denken. Alleen al de gedachte aan de technische kant was om duizelig van te worden, om het verder maar niet te hebben over het handhaven van de accuratesse, de harmonie en de consistentie met de tekst van de Bijbel. Het kon gewoon niet!

Aanwezig bij dat gesprek was echter redacteur Derek Bowen, een zeer opmerkelijk man. Als gevolg van een letsel uit de Tweede Wereldoorlog had hij zijn gehoor verloren. Nadien had hij zich met zijn wonderlijke compenserende gaven toegelegd op het redigeren, zetten en drukken van bijbels. Hij was misschien wel de enige man in de hele wereld die in staat was de leiding te voeren over een dergelijk project.

Alle tot nog toe vermelde problemen hielden slechts verband met het drukken zelf. Het daadwerkelijke compileren en organiseren van de tienduizenden voetnoten zou honderden medewerkers vergen. Nu was daar al een aantal jaren aan gewerkt. Zonder de computer zou dit een absoluut onmogelijke opgave zijn geweest!

Maar ook dat was slechts een begin. Het boek zou worden voorzien van een concordantie en een index, die honderden trefwoorden zou bevatten; een bijbels woordenboek; kaarten; en een nieuwe indeling. Voor alle hoofdstukken zouden nieuwe hoofdjes worden geschreven, alle in overeenstemming met

de goddelijke boodschap van het Oude en het Nieuwe Testament,

Nadat er een aantal jaren aan het project was gewerkt, vroegen we om een rapport. Hoe vorderden ze met het saai, moeizame, alfabetisch catalogiseren van al die trefwoorden? Het antwoord luidde: „We zijn door de *Hel* en de *Hemel* heengegaan, de *Liefde* en de (Wel) *Lust* voorbij, en werken nu naar de ‚*Repentance*‘ (bekering) toe.”

De 750 trefwoorden voor de index werden met pijn en moeite teruggebracht van een lijst die welhaast twee keer zo lang was. Er moest namelijk met een praktische overweging rekening worden gehouden: het boek moest voldoende handzaam zijn voor dagelijks gebruik.

Er hing een geest van inspiratie over hun arbeid en zij die aan het project werkten hadden 't er vaak over dat het zo gezegend werd. Er vonden verootmoedigende geestelijke ervaringen plaats.

Na ruim zeven jaar van rustige, intensieve arbeid, verscheen de HLD-uitgave van de King-Jamesbijbel. Onderdehand was het werk aan het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde ook al behoorlijk gevorderd. In de loop der jaren hadden wij manuscripten in handen gekregen die het ons mogelijk maakten de drukfouten te corrigeren die in vroegere uitgaven waren geslopen.

Het werk zou niet alleen onder ogen komen van welwillende onderzoekers en toegewijde leden van de kerk. De kille, onpartijdige ogen van de geleerden zouden het bestuderen en het zou blootstaan aan de boze ontledende blikken van vijanden en lasteraars. Ieder detail ervan moest kloppen.

Na nogeens twee jaar kwamen de boeken tenslotte van de pers, en wel de meest accurate uitgave die wij ooit hebben gehad.

Drie maanden later overleed in Engeland Derek Bowen, meesterredacteur van bijbels.

U dient ook te weten dat, volgens een recent besluit van de presiderende autoriteiten, het Boek van Mormon voortaan zal heten „Het Boek van Mormon”, met als ondertitel: „Een getuige van Jezus Christus.”

Het stuk hout of de kroniek van Juda – het Oude en het Nieuwe Testament – en het stuk hout of de kroniek van Efraïm – het Boek van Mormon, dat nog een getuige is van Jezus Christus – zijn nu zo met elkander verweven, dat wanneer u zich over het ene buigt, u tot het andere wordt aangetrokken; al lerende

uit het ene, wordt u door het andere verlicht. Zij zijn nu inderdaad één in onze handen. De profetie van Ezechiël is vervuld.

Met het verstrijken der jaren, zullen deze Schriften opeenvolgende generaties van trouwe christenen opleveren, die de Heer Jezus Christus kennen en ertoe gedisponeerd zijn Hem te gehoorzamen.

De oudere generatie is zonder deze samengevoegde Schriften grootgebracht, maar een andere generatie groeit nu op. De openbaringen zullen aan hen worden ontvouwd zoals in de gehele geschiedenis van de wereld nog nooit is voorgekomen. De stukken hout van Juda en van Jozef worden in hun handen gelegd. Deze generatie zal een kennis van het evangelie ontwikkelen die veel verder gaat dan de kennis die onze voorouders konden verwerven. Zij zullen het getuigenis bezitten dat Jezus de Christus is en competent zijn om Hem te verkondigen en te verdedigen.

Zonder de geïnspireerde hulp van honderden toegewijde werkers zou dit werk onmogelijk zijn geweest! Er bevonden zich onder hen geleerden op het gebied van het Hebreeuws, Grieks en Latijn, en van het Oude en het Nieuwe Testament. Daarenboven, echter, zijn het hoogstaande mannen en vrouwen in wier leven het evangelie van Jezus Christus de overheersende invloed is. Zij zijn het zich misschien niet bewust, maar hun inspanningen ten behoeve van dit werk zouden weleens hun belangrijkste persoonlijke bijdrage in de sterfelijkheid kunnen zijn.

Naarmate de generaties voorbijgaan, zal dit werk, gezien in het perspectief van de geschiedenis, worden beschouwd als de grootste prestatie uit de periode waarin de kerk werd gepreseed door

president Spencer W. Kimball.

Een zeer rechtstreeks uitvloeisel van deze onderneming was de toevoeging van twee nieuwe openbaringen aan de Leer en Verbonden, hetgeen in meer dan honderd jaar niet was voorgekomen. En voordat het werk werd afgesloten, werd de heerlijke openbaring over het priesterschap ontvangen. Deze kwam net op tijd om samen met al het andere dat de Heer in deze, de bedeling van de volheid der tijden, aan zijn heiligen heeft geopenbaard, te worden ingebonden.

En zelfs dit alles is slechts een begin, want het werk bestaat vooralsnog alleen in het Engels. Er wordt al enige tijd gewerkt aan een Spaanse uitgave en andere talen zullen volgen in de jaren die voor ons liggen.

Gelijktijdig met dit project, vond een ander groots werk voortgang: het gehele leerplan van de kerk werd opnieuw bewerkt. Alle studiecurssussen voor kinderen, jonge mensen en volwassenen werden herzien, zodat ze allemaal gericht zijn op de Schriften, op Jezus Christus. Een waar leger van vrijwilligers – velen van hen deskundigen op het gebied van het schrijven voor lessen, studieprogramma's, onderwijs en aanverwante terreinen – hebben jarenlang aan de voltooiing ervan gewerkt.

Terwijl wij ons toelegden op het ons verankeren in de Schriften, hebben anderen zich ervan losgemaakt. Zij zijn met de stroom meegedreven en hebben de Schriften zo geïnterpreteerd en bewerkt dat zij stroken met de beschouwingen van de mens. Wij, daarentegen, zijn tegen diezelfde stroom in getornd. Wij zijn vastbesloten om tot de oorsprong van alle hemelse communicatie en openbaring door te dringen, opdat, zoals in de Leer en Verbonden wordt

gesteld „ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken”. (Leer en Verbonden 1:20.)

Er zijn, binnen en buiten de kerk, mensen die de kerk nauwlettend in 't oog houden, die een grote belangstelling aan de dag leggen voor alles wat wij doen. Zij houden wat zij noemen de machtsstructuur van de kerk in de gaten, alsmede haar middelen, de veranderingen die in de organisatie plaatsvinden, en de politieke en sociale vraagpunten; en uit al hetgeen zij zien maken zij gevolgtrekkingen. Zij noteren hun waarnemingen, publiceren ze en laten ze doorgaan voor nauwkeurige en objectieve rapporten van wat er in de kerk gaande is. Bij al hun waarnemen en bij al hun beweringen is hun het allerbelangrijkste van alles wat wij in de laatste paar generaties hebben ondernomen, ontgaan.

Sommigen van hen zeggen dat wij de weg kwijt zijn geraakt, dat wij geen christenen zijn. Mochten zij zich wenden tot datgene waar zij de minste belangstelling voor tonen en waarvan zij de minste kennis hebben, de Schriften en de openbaringen, dan zouden wij in de index achtenvijftig verschillende categorieën van informatie over Jezus Christus vinden; achttien bladzijden van dicht op elkaar gedrukte kleine lettertjes zijn nodig voor de lijst van letterlijk duizenden verwijzingen in verband met dit onderwerp.

Deze verwijzing uit de vier boeken met Schriftuur vormen de meest uitgebreide verzameling van schriftuurlijke gegevens over de zending en leringen van de Heer Jezus Christus die in de gehele geschiedenis van de wereld ooit is samengebracht.

Dit werk bevestigt een aanvaarding

van, een eerbied voor, en een getuigenis van de Heer Jezus Christus. Ga die verwijzingen na en u zult ontdekken wiens kerk dit is, wat zij leert en door wiens gezag – en dit alles verankerd in de heilige naam van Jezus Christus, de Zoon van God, de Messias, de Verlosser, onze Heer.

Ik ben begonnen met het citeren van Ezechiël, een profeet van Juda. Twee van de verzen uit het Oude Testament vertonen tien voetnoten. Eén daarvan voert ons tot het Boek van Mormon, dat nog een getuige is van Jezus Christus, waarin, aan de andere kant van de wereld, de profeet Lehi, een nakomeling van Jozef, deze profetie aanhaalde:

„Daarom zal de vrucht uwer lendenen schrijven en de vrucht van de lendenen van Juda zal schrijven, en hetgeen door de vrucht uwer lendenen zal worden geschreven en ook wat door de vrucht van Juda's lendenen zal worden geschreven, zal samenkomen, ten einde valse leerstellingen te beschamen en twisten bij te leggen, vrede te stichten onder de vrucht uwer lendenen en hun in de laatste dagen kennis bij te brengen omtrent hun vaders en Mijn verbonden, zegt de Here.” (2 Nephi 3:12.)

Eén enkele voetnoot lijkt misschien wel een nietig draadje om de twee te verbinden, maar vijf van de tien voetnoten voeren ons naar trefwoorden in de index, waar 611 verdere verwijzingen tot de uitbreiding van onze kennis over dit ene onderwerp bijdragen en tot ons spreken als stemmen uit het stof.

Draden worden tot koorden verweven, die de stukken hout van Juda en Efraïm – getuigen van de Heer Jezus Christus – in onze handen tezamen binden.

Ik herhaal, deze verwijzingen vormen

de meest uitgebreide verzameling van schriftuurlijke gegevens over de zending en leer van de Heer Jezus Christus die in de gehele geschiedenis van de wereld ooit is samengebracht.

Denk vooral niet dat onze eerbiedige aarzeling om al te gemakkelijk of te veelvuldig over Hem te spreken wil zeggen dat wij Hem niet kennen.

Onze broeders van Juda kenden Hem in oude tijden, alsook onze broeders van Efraïm. Hij is evenmin een vreemde voor zijn heiligen, profeten en apostelen in deze tijd.

Hij leeft. Hij is onze Zaligmaker, onze Verlosser, onze Heer. Ik leg een apostolisch getuigenis van Hem af, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De betekenis van volwassenheid

*Ouderling Derek A. Cuthbert
van het Eerste Quorum der Zeventig*

„Te Gibeon verscheen de Here aan Salomo des nachts in een droom, en God zeide: Vraag; wat zal Ik u geven?” (1 Koningen 3:5–6.) Voordat koning Salomo antwoordde dacht hij na over wat hij het meest nodig had. Was het macht en invloed? Was het rijkdom? Was het roem en heerlijkheid?

Laten wij eens goed nadenken over Salomo's antwoord: „En nu, Here, mijn God, Gij zelf hebt uw knecht in de plaats van mijn vader David koning gemaakt, hoewel ik een jonge man ben; ik weet niet uit te gaan of in te gaan. . .

Geef dan uw knecht een opmerksaam hart, opdat hij uw volk richte, door te

onderscheiden tussen goed en kwaad.” (1 Koningen 3:7, 9.)

„En God gaf Salomo wijsheid en zeer veel verstand en een begrip, zo wijd als het zand aan de oever der zee.” (1 Koningen 4:29.)

Wijsheid, verstand, begrip zijn tekenen van volwassenheid. Toen Salomo deze eigenschappen had verworven was hij geen kind meer.

Volwassen worden is echter niet zo eenvoudig als wijsheid verwerven. Heeft de Heiland niet gezegd: „Wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen

voorzeker niet binnengaan.” (Matteüs 18:3.)

Volwassen worden is daarom enkele kinderlijke eigenschappen die wij nodig hebben behouden of herkrijgen en andere niet-kinderlijke eigenschappen ontwikkelen. Ik zou u tien aspecten van de volwassenheid in overweging willen geven, waarvan er vijf kinderlijk zijn en vijf later ontwikkeld worden.

Ten eerste, *onschuld*. Kan iemand de onschuld van een pasgeboren baby of een heel klein kind ontkennen? De Heiland leerde: „Laat de kinderen . . . tot Mij komen, want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 19:14.)

In een openbaring van de laatste dagen heeft de Heer meer klaarheid gegeven door te verklaren: „Iedere menselijke geest was in den beginne onschuldig; en omdat God de mens van de val heeft verlost, werd de mens wederom, in zijn kinderlijke staat, onschuldig voor God.” (Leer en Verbonden 93:38.)

Ja, de uitdaging voor een ieder van ons in deze dagen van bedrog en onenigheid is onschuldig te zijn, zonder list.

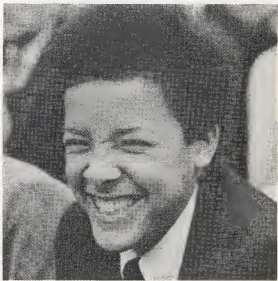
Ten tweede, *nederigheid*. „Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 18:4.) Hoe heerlijk is het niet om het nederige gebed of het getuigenis van een kind te horen. Ik denk nu aan de kleine jongen die ik eens het verhaal van Joseph Smith tot in de bijzonderheden hoorde vertellen in de Xhosa taal in Zuid-Afrika en aan zijn getuigenis tijdens een vergadering in een Afrikaanse één-kamerwoning in Cimizile.

Wij leven in een wereld waar de mensen zich grotendeels hebben afgewend van gerechtigheid en zelfzuchtig

zijn en ernaar streven hun trots en ijdele ambities te bevredigen. Het betaamt ons ons te vernederen voor God en zoals koning Benjamin het uitdrukte te worden „gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mosiah 3:19.)

Over de gehele wereld zijn er mensen van verschillende rassen en culturen die tradities overwinnen om de waarheid te accepteren en zichzelf nederig te onderwerpen aan de doop. Het is zeer inspirerend te zien hoe zij ontberingen en beproevingen overwinnen. Ik herinner mij het interview met een fijne jongeman, een lid van de kerk in Zimbabwe, die de eerste zendeling zou worden van zijn land. Hoewel hij met krukken loopt omdat hij polio heeft gehad, gaf ouderling Peter Chaya blijmoedig gehoor aan de roeping om te dienen.

Ten derde, *eenvoud*. Een kind is ongecompliceerd en drukt zich uit zonder om de dingen heen te draaien. De apostel Paulus raadde de heiligen te Korinte

aan: „Maar ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige (en loutere) toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.” (2 Korintiërs 11:3.) Het heeft altijd grote indruk op mij gemaakt dat Paulus, hoewel hij een zeer geleerde man was, na zijn bekering verklaarde: „Want ik had niet besloten iets te weten onder u, dan Jezus Christus en die gekruisigd.” (1 Korintiërs 2:2.) Deze gedachten kwamen in mij op tijdens een bezoek dat ik kortgeleden aan Ghana bracht, toen ik dr. Emmanuel Kissi, een beroemd chirurg en nu de districtspresident, de eenvoudige waarheden van het evangelie hoorde onderwijzen tijdens de vergaderingen van de districtsconferentie.

Ja, wij moeten streven naar de eenvoud van een kind en onze eigen kinderen zo opvoeden, dat zij een eenvoudig, onwankelbaar getuigenis van Jezus Christus zullen hebben. Dan zullen zij niet ten prooi vallen aan de verleidingen die ze van het rechte en nauwe pad zouden doen afdwalen. Zoals ouderling Matthew Cowley placht te zeggen: „Het leven behoort prachtig eenvoudig te zijn, dan zal het eenvoudig prachtig zijn.” (*Learn to Live*, toespraak gehouden op de Brigham Young University, 19 juni 1953.)

Ten vierde, *geloof*. Het is altijd een bron van geluk voor mijn vrouw en mij geweest als een van onze kinderen geloof heeft getoond door om een zegen te vragen voor zijn gezondheid, ter vertroosting of als hij raad nodig had. De keren dat dat gebeurd is zijn talrijk, maar de keer die mij vooral is bijgebleven is de keer dat een van de kinderen erge oorpijn had en nogal van streek was. Ik herinner mij dat zij rustig werd

nadat ik haar een zegen had gegeven en ging slapen en verder ook geen pijn meer had. Het is een wonderbaarlijk iets dat toen de Heer de volheid van het evangelie herstelde, Hij het voor vaders mogelijk maakte om hun gezin op zoveel manieren te zegenen.

O, dat wij het geloof van een kind mochten hebben, om „de onmogelijke droom te dromen” en „de onbereikbare ster te bereiken”, zoals onze geliefde president Kimball ons aangemoedigd heeft te doen. Zijn krachtig geloof heeft vele bergen verwijderd; zijn kinderlijk geloof heeft vele wonderen tot stand gebracht.

De vijfde kinderlijke eigenschap is *liefde*, onvoorwaardelijke liefde, die vrijelijk gegeven wordt. Welke vader kan weerstand bieden aan het opgeheven gezichtje dat „Ik hou van je, papa”, zegt? Welke moeder krijgt geen warm gevoel van binnen als zij een briefje op haar kussen vindt waarop „Ik hou van je mama”, staat? Het is mijn voorrecht geweest om in vele landen lieve kinderstemmen de woorden van de Heiland: „Dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb” te horen opzeggen. (Johannes 13:34.)

Jezus was het grote voorbeeld van onschuld, nederigheid, eenvoud, en geloof. Hij toonde zijn grote liefde voor ons door onze zonden op zich te nemen, door zijn kostbaar leven af te leggen en door op te staan uit het graf. „God is liefde, en wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem.” (1 Johannes 4:16.) Over de gehele wereld gaan onze zendingen twee bij twee en prediken geloof in de Heer Jezus Christus en bekering. Er zijn misschien maar weinig mensen die alle vijf genoemde eigenschappen hebben behouden, maar ieder-

een kan ze opnieuw krijgen door beke-
ring en verandering.

Als wij eenmaal de nodige veranderingen in ons leven hebben aangebracht, moeten wij aan deze vijf fundamentele eigenschappen nog vijf andere toevoegen om volwassenheid in de Heer te bereiken.

„Volwassen worden is enkele
kinderlijke eigenschappen die
wij nodig hebben te
behouden of te herkrijgen en
andere niet-kinderlijke
eigenschappen te
ontwikkelen.”

Ten zesde behoren wij daarom *wijsheid* te verkrijgen, datgene wat Salomo verlangde om rechtvaardig te kunnen oordelen. Velen van ons zijn niet wijs, want wij zijn verblind door de materiële wereld om ons heen. Wijsheid ontstaat doordat men de dingen naar hun juiste waarde leert schatten en de juiste prioriteiten kan stellen. Zij is een geestelijke eigenschap, want zij is gebaseerd op onderscheidingsvermogen en een begrip-
pend hart. Groot is de wijsheid van de profeten, en allen die acht op hen slaan worden gezegend.

De Heer heeft ons aangeraden: „Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid.” (Leer en Verbonden 6:7.) In deze algemene conferentie hebben wij parels van wijsheid ontvangen die zijn uitgesproken door degenen die door de Geest werden geïnspireerd. Wij zouden er goed aan doen de waarheden die hier

verkondigd zijn te bestuderen en in praktijk te brengen.

Kennis op zich kan gevaarlijk zijn, en hij die naar kennis streeft moet ook geholpen worden om wijsheid te verkrijgen. Wijsheid is een teken van volwassenheid. Gewoonlijk staat het in verband met leeftijd en ervaring, maar dat hoeft niet. Toen ik in Schotland als zendingspresident werkzaam was, heb ik gezien hoe de Heer het begrip van vele jonge zendingen verlevendigde, zodat zij aan het einde van hun zending veel volwassener waren dan jongemannen op hun leeftijd gewoonlijk zijn. Nu, nog geen vijf jaar later, zijn zes van hen geroepen als bisschop, twee lid van ringpresidiums in Engeland, en allen zijn goede leiders geworden.

De zevende eigenschap waar ik over wil spreken is *leiderschap*, niet alleen leiderschap in de kerk, maar van iedere eerbare soort. Een kind verwacht leiderschap van zijn ouders, zowel in woord als in daad. De Heer, sprekend tot de ouders in Israël bij monde van Mozes zei: „Wat ik u heden gebied, zal in uw hart zijn, gij zult het uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij onderweg zijt, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat.” (Deuteronomium 6:6-7.)

Ja, in de eerste plaats hebben ouders de volwassenheid nodig om hun kinderen in gerechtigheid te leiden en te onderwijzen. Het gezin is de fundamentele eenheid van de maatschappij, het fundament van de natie. Het stemt tot nadenken als men beseft dat onze kinderen door de Almachtige God zelf als een heilig voogdijschap aan onze zorg zijn toevertrouwd. Onze zoons en dochters zijn zijn geestelijke kinderen en Hij

verwacht van ons dat wij ze liefhebben, koesteren, onderwijzen en leiden.

Hoe belangrijk is het dan dat zowel ouders als kinderen regelmatig het woord van God lezen en bestuderen. Hoe belangrijk is het dan dat wij deze fundamentele beginselen naleven en voldoen aan de verwachtingen van onze Hemelse Vader.

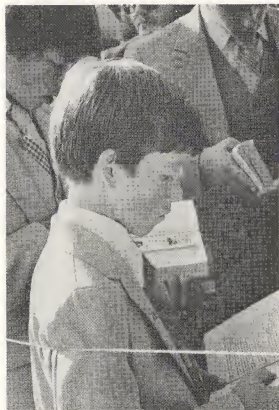
Zo komen wij bij het achtste aspect van de volwassenheid – namelijk *verantwoordelijkheid*. Een klein kind heeft geen verantwoordelijkheid voordat het acht jaar oud wordt, want dit heeft de Heer bepaald en de meeste landelijke wetten zijn het hiermee eens. Het is echter niet het verantwoordelijk zijn dat volwassenheid met zich meebrengt. Het is het besef dat wij verantwoordelijk zijn, daarnaar handelen en bereid zijn verantwoording af te leggen tegenover degenen die het gezag over ons hebben en uiteindelijk tegenover de Heer zelf.

Tijdens de bediening van de Heiland leerde Hij dit beginsel, zelfs met betrekking tot de woorden die wij spreken: „Maar Ik zeg u: Van elk ijdel woord, dat de mensen zullen spreken, zullen zij rekenschap geven op de dag des oordeels.” (Matteüs 12:36.) De tegenstander probeert om ons af te leiden en ons te weerhouden van een rechtvaardige levenswijze zodat wij niet in staat zullen zijn een goed verslag uit te brengen van onze daden. Wij dienen voortdurend sterk te zijn, nooit onze waakzaamheid te verminderen of compromissen te sluiten met de beginselen die ons door de Heer gegeven zijn.

Ten negende, zullen wij spreken over *betrouwbaarheid*. Als kinderen lachen wij het ene ogenblik en huilen het andere. Wij veranderen snel van vrienden en wijzigen onze kijk op de wereld al

naar gelang de omstandigheden en de omgeving. Naarmate wij volwassener worden, worden wij betrouwbaarder en stabiel. De apostel Paulus sprak eens de hoop uit: „Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.” (Efeziërs 4:14.)

Wij behoren te waarschuwen en te onderwijzen, te beschermen en te behoeven, opdat onze kleine kinderen niet weggeleid worden, lichamelijk noch geestelijk. Er zijn zovele stemmen, zoveel leerstellingen die niet van de Heer zijn. Als wij echter „standvastig in Christus voorwaarts streven, . . . en volhard(en) tot het einde toe” (2 Nephi 31:20), dan zullen wij volwassenheid bereiken en betrouwbaar, standvastig en geestelijk volhardend zijn. Ik ben erg dankbaar

voor onze geliefde president Kimball die een voorbeeld is in al deze eigenschappen. Hij is een grote hulp voor mij geweest, en ik weet zeker voor velen van ons, bij ons streven naar geestelijke volwassenheid.

Dat is in het bijzonder het geval wat de tiende eigenschap betreft, die van *zelfbeheersing*. De Nephitische profeet Alma gaf de volgende raad: „Tracht tevens al uw lusten te beteugelen, opdat gij van liefde vervuld moogt zijn.” (Alma 38:12.) Jezus Christus, de Zoon van God, werd onze Heiland en Verlosser omdat Hij de wereld overwon. Toen satan Hem probeerde te verleiden, gaf Hij niet toe; toen Hij bespot en be-

schimpt werd, sloot Hij geen compromissen. Toen Hij met de dood geconfronteerd werd weifelde Hij niet. Hij was volledig volwassen.

Mogen wij, evenals Hij, onschuldig, nederig, eenvoudig, en vol geloof en liefde zijn. Mogen wij wijs en betrouwbaar worden en anderen leiden door eerst onszelf meester te worden. Mogen wij volwassen genoeg worden om een behoorlijke verantwoording af te kunnen leggen aan de Heer als Hij komt. Hij is de levende Christus. Dit is zijn levende kerk. Hij spreekt door middel van een levende profeet. Vol vreugde getuig ik hiervan in de naam van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. □

God toegedaan zijn

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Het lezen en bestuderen van de Schriften maakt ons bewust van de vele voorwaardelijke beloften die door de Heer gedaan zijn om een gehoorzame en rechtvaardige manier van leven aan te moedigen. De geschiedenis van de Israëlieten staat vol voorbeelden van verbonden – een van de centrale thema's van het

Oude Testament – ofwel beloften van God in ruil voor de verbintenis van de profeten en het volk om zijn wil te doen,

De Heer sloot een verbond met Noach, en de regenboog werd het teken van dat eeuwige verbond met de gehele mensheid. (Zie Genesis 9:13.) Het verbond dat met Abraham en zijn nakome-

lingen werd gesloten, werd verzegeld door de heilige handeling van de besnijdenis. (Zie Genesis 17:10-11.) En het teken van het grote verbond met heel Israël, dat gesloten werd bij de Sinaï, was de sabbat. (Zie Exodus 31:12-17.)

Meerdere gebeurtenissen in het leven van Jozua leren ons heden ten dage hoe belangrijk de Heer het vond dat de mensen zich aan verbintenissen hielden en zich ertoe verplichtten de geboden en aanwijzingen die Hij gegeven had na te komen.

Jozua is degene die, na de dood van Mozes, het bevel overnam en zijn taak als leider van de stammen Israëls voltooide. Misschien was het om Jozua te troosten, die nu de verantwoordelijkheid had voor de kinderen Israëls die nog geen eigen land hadden, en misschien was het om die grote groep mensen te troosten, die zo juist hun leider van meer dan veertig jaar hadden verloren, dat de Heer tot Jozua sprak en zei:

„Zoals Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en u niet verlaten.

Wees sterk en moedig, want gij zult dit volk het land doen beërven, dat Ik hun vaders gezwoeren heb hun te zullen geven.” (Jozua 1:5-6.)

De Heer spreekt dan verder en zegt tegen Jozua bij wijze van gebod:

„Alleen, wees zeer sterk en moedig en handel nauwgezet overeenkomstig de gehele wet die mijn knecht Mozes u geboden heeft; wijk daarvan niet af naar rechts noch naar links, opdat gij voorspoedig zijt, overal waar gij gaat.” (Jozua 1:7.)

Sprekend over de wet die aan Mozes gegeven was zegt de Heer dan:

„Dit wetboek mag niet wijken uit uw

mond, maar overpeins het dag en nacht, opdat gij nauwgezet handelt overeenkomstig alles wat daarin geschreven is, want dan zult gij op uw wegen uw doel bereiken en zult gij voorspoedig zijn.” (Jozua 1:8.)

Tenslotte hebben wij deze laatste herhaling door de Heer van wat Hij reeds eerder had gezegd, om Jozua te troosten en hem te herinneren aan het verband tussen de zegeningen des hemels en de gehoorzaamheid aan goddelijke wetten:

„Heb Ik u niet geboden: wees sterk en moedig? Sidder niet en word niet verschrikt, want de Here, uw God, is met u, overal waar gij gaat.” (Jozua 1:9.)

Jozua had moed nodig voor wat hij moest doen. Hij zou de hulp des Heren nodig hebben bij iedere stap. Hier verbond de Heer zich hem die hulp te geven. Met geloof in de Heer kon Jozua nu voorwaarts gaan, wetende dat de Heer hem zou leiden op de weg die hij moest gaan. Jozua wist dat zijn gehoorzaamheid succes tot gevolg zou hebben, en hoewel hij niet precies wist hoe hij zou slagen, had hij nu vertrouwen in de toekomst.

Het verslag vertelt ons dat de stammen Israëls naar de Jordaan trokken en daar drie dagen lang gelegerd bleven om zich voor te bereiden op de overtocht op een punt dicht bij de stad Jericho. Dat was het moment waarop Jozua zijn volk deze belangwekkende raad gaf. Hij zei: „Heiligt u, want morgen zal de Here in uw midden wonderen doen.” (Jozua 3:5.)

Hij wist dat de overwinning, die zeker zou komen, afhankelijk was van hun bereidheid om de wil des Heren te doen. Toen zei de Heer tot Jozua: „Op deze dag zal Ik beginnen u groot te maken in de ogen van geheel Israël, opdat zij

weten, dat Ik met u zal zijn, zoals Ik met Mozes geweest ben.” (Jozua 3:7.)

Jozua wist nu dat de wonderen des Heren door zouden gaan, evenals toen Mozes de leider van Israël was geweest. En zo geschiedde het dat toen de voeten van de priesters die de ark des verbonds voor het volk uit droegen het water van de Jordaan aanraakten, deze opdroogde en al de Israëlieten op het droge de rivier overtrokken. (Jozua 3:17.)

Spoedig daarna kreeg Jozua de opdracht de stad Jericho, die voor hen lag, te vernietigen. De geweldige hoge muren van de stad stonden daar als een indrukwekkende en onoverkomelijke hinderpaal voor Israëls welslagen – tenminste zo leek het. Hoewel hij de middelen niet kende, maar verzekerd van de afloop, voerde Jozua de instructies uit die een boodschapper des Heren hem gegeven had. Hij had zich verbonden tot volmaakte gehoorzaamheid. Het ging hem maar om één ding: precies te doen wat hem was opgedragen, opdat de belofte des Heren vervuld zou worden. De instructies kwamen hem zonder twijfel vreemd voor, maar zijn geloof in de afloop dreef hem voorwaarts. Het resultaat was natuurlijk een nieuw wonder in een lange reeks wonderen die de Israëlieten hebben gezien terwijl zij geleid werden door Mozes, Jozua en vele andere profeten die zich verbonden hadden de geboden en de aanwijzingen des Heren na te volgen.

Toen Jozua en zijn volk Jericho naderden werden de instructies van de Heer nauwkeurig opgevolgd, en volgens het schriftuurlijk verslag, stortte de muur ineen „en het volk klom de stad binnen, ieder recht voor zich uit, en zij namen de stad in.” (Jozua 6:20.)

Het verslag vertelt ons dat nadat

Israël enige tijd gerust had van de oorlogen met zijn vijanden, Jozua, die toen al erg oud was, het volk te zamen riep. In zijn afscheidsrede herinnerde hij ze eraan hoe zij de overwinning hadden behaald omdat God voor ze gevochten had, maar dat als zij nu ophielden de Heer te dienen en zijn wet te onderhouden, zij vernietigd zouden worden. Hij herinnerde ze eraan hoe de Heer, de God van Israël, Abraham had geleid door het gehele land Kanaän en zijn nakomelingschap talrijk had gemaakt. (Zie Jozua 24:3.) Hij herinnerde ze eraan hoe Jakob en zijn kinderen naar Egypte waren getrokken. Hij vertelde hoe de Heer met Mozes en Aäron was geweest en hun vaders uit Egypte had geleid, hoe zij in alle veldslagen en gevechten gezegevierd hadden, en hij voegde er deze betekenisvolle woorden aan toe: „Waarlijk niet door uw zwaard, noch door uw boog.” (Jozua 24:12.)

Zij waren door de Heer geleid naar de overwinning. De veldslagen waren niet gewonnen door zwaarden en bogen. Toen vermaande hij ze: „Vreest dan de Here en dient Hem oprecht en getrouw; doet weg de goden die uw vaders gediend hebben aan de overzijde der Rivier en in Egypte, en dient de Here.” (Jozua 24:14.)

Deze grote militaire en geestelijke leider drong er toen bij hen op aan dat zij een verplichting op zich zouden nemen, en hij verbond zichzelf en zijn familie dat ook te doen: „Kiest dan heden, wie gij dienen zult. . . Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!”

Dit was een grootse uitspraak van een man die zich geheel overgaf aan de Heer; van een profeet die zich geheel wilde voegen naar de verlangens van de Heer; van Jozua de man die zich toewijdde aan

zijn God, die hem al zo dikwijls gezegend had voor zijn gehoorzaamheid. In wezen vertelde hij de Israëlieten dat ongeacht wat zij besloten, hij zou doen wat volgens zijn overtuiging goed was. Hij zei hiermede dat zijn besluit de Heer te dienen onafhankelijk was van wat zij ook maar zouden beslissen te doen; dat hun daden de zijne niet zouden beïnvloeden; dat zijn besluit de wil des Heren te doen niet veranderd zou worden door iets dat zij of anderen zouden doen. Jozua was zijn daden voor honderd procent de baas en zijn ogen waren gericht op de geboden des Heren. Hij was vastbesloten te gehoorzamen.

„Wij hebben voorbeelden in de Schriften van hoe wij de geboden des Heren behoren te beschouwen en te beoordelen.”

Voorzeker ziet de Heer het liefst een onwrikbare vastberadenheid om zijn raadgevingen te gehoorzamen. Voorzeker zijn de ervaringen van de grote profeten van het Oude Testament opgetekend om ons de belangrijkheid van nauwgezette gehoorzaamheid te helpen begrijpen. Wat moet de Heer verheugd geweest zijn toen Abraham, nadat hij de opdracht gekregen had zijn enige zoon, Isaak, te offeren, deed wat hem geboden was zonder vragen te stellen en zonder te aarzelen. Volgens het verslag zei God tegen Abraham:

„Neem toch uw zoon, uw enige, die gij

liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen, die Ik u noemen zal.” (Genesis 22:2.)

Het volgende vers luidt dan gewoon: „Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam . . . zijn zoon Isaak; . . . en ging naar de plaats, die God hem genoemd had.” (Genesis 22:3.)

Jaren later, toen Rebekka gevraagd werd of zij met de dienstknecht van Abraham mee wilde gaan om Isaaks vrouw te worden, zei zij eenvoudig „Ja”, zonder twijfel omdat zij wist dat het verzoek van de dienstknecht de zegen des Heren had. (Genesis 24:58.)

Een generatie later, toen Jakob de opdracht kreeg om naar het land Kanaän terug te keren, wat inhield dat hij alles moest achterlaten waar hij jarenlang voor gewerkt had, liet hij Rachel en Lea roepen naar het veld, waar zijn vee was en legde uit wat de Heer gezegd had. Het antwoord van Rachel was eenvoudig en rechtstreeks en gaf blijk van haar toewijding: „Nu dan, doe al wat God u gezegd heeft.” (Genesis 31:16.)

Wij hebben dus voorbeelden in de Schriften van hoe wij de geboden des Heren behoren te beschouwen en te beoordelen. Als wij besluiten te reageren zoals Jozua, Abraham, Rebekka en Rachel, zal onze reactie gewoon zijn om heen te gaan en de dingen te doen die de Heer ons geboden heeft.

Er is een goede reden om ons besluit de Heer te dienen nu te nemen. Op deze zondagmorgen, nu de complicaties en verleidingen van het leven enigszins van ons verwijderd zijn en wij de tijd en een grotere neiging hebben om alles in een

eeuwig perspectief te zien, kunnen wij duidelijker zien wat ons het grootste geluk in dit leven zal brengen. Wij behoren nu, in het licht van de morgen te beslissen hoe wij zullen handelen wanneer de duisternis van de nacht en de

stormen van verleiding komen.

Ik bid dat wij de kracht zullen hebben om nu te beslissen dat wij zullen doen wat wij behoren te doen. Ik bid dat wij nu zullen beslissen de Heer te dienen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De grondbeginselen van duurzame banden in het gezin

*President Ezra Taft Benson
President van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Het huwelijk is het vaste fundament, de hoeksteen van de beschaving. Geen natie zal ooit boven zijn gezinnen uitstijgen.

Het huwelijk en het gezinsleven zijn door God ingesteld.

Eeuwig gezien is zaligheid een gezins-aangelegenheid. God houdt de ouders verantwoordelijk voor hun rentmeesterschap bij het grootbrengen van hun gezin. Het is een hoogst heilige verantwoordelijkheid.

Wij zijn ons heden ten dage bewust van grote problemen in onze maatschappij. De meest opvallende zijn seksuele losbandigheid, homoseksualiteit, drug-

misbruik, alcoholisme, vandalisme, pornografie, en geweld.

Deze ernstige problemen zijn symptomen van het falen in de gezinnen – van het negeren van beginselen en gebruiken die God in het allereerste begin heeft ingesteld.

Omdat ouders de beginselen, die de Heer heeft gegeven en die geluk en succes kunnen brengen, los hebben gelaten, ondergaan gezinnen over de gehele wereld grote spanningen die ernstige en blijvende gevolgen kunnen hebben. Vele ouders zijn ertoe verleid om hun verantwoordelijkheden in het gezin te verlaten ten einde te streven naar een ongrijpbare

„zelfvervulling”. Sommigen hebben zich onttrokken aan hun ouderlijke verantwoordelijkheden ten einde materiële zaken na te jagen, omdat zij niet bereid zijn om persoonlijke bevrediging uit te stellen in het belang van het welzijn van hun kinderen.

Het is tijd dat wij het feit inzien dat er weloverwogen pogingen gedaan worden om het gezin te herstructureren volgens humanistische maatstaven. De beelden van het gezin en de liefde die men te zien krijgt in televisieprogramma's of films geven dikwijls een filosofie weer die in tegenspraak is met Gods geboden.

Als wij eraan twifelen dat het gezin als instelling geherstructureerd wordt, moeten wij de volgende feiten eens overwegen:

Bijna één op de drie huwelijken eindigt in echtscheiding.

Het traditionele gezin met een man, een vrouw die niet buitenshuis werkt, en kinderen maakt slechts veertien procent uit van de Amerikaanse huishoudens. (Bevolkingsverslagen van 1980.)

Bijna vijftig procent van de werkrachten is nu vrouwelijk.

Ongeveer 56 procent van deze vrouwelijke arbeidskrachten zijn moeders van kinderen die de schoolleeftijd nog niet bereikt hebben en bijna 60 procent van hen heeft tieners thuis.

Alleen al in de Verenigde Staten wordt geschat dat er acht tot tien miljoen kinderen van zes jaar en jonger zijn die in een of andere instelling of tehuis worden verzorgd.

Bijna één vijfde van alle kinderen in de Verenigde Staten behoren tot één-ouder gezinnen.

Geen enkele maatschappij zal lang stand kunnen houden zonder moeders die voor hun kinderen zorgen en ze die

koesterende zorg geven die zo noodzakelijk is voor hun normale ontwikkeling.

Onschuldig klinkende woorden worden nu gebruikt om zondige praktijken goed te praten. De woorden „alternatieve manier van leven” worden gebruikt om overspel en homoseksualiteit te rechtvaardigen, „vrijheid van keuze” om abortus te rechtvaardigen, „een zinvolle relatie” en „zelfvervulling” om seks buiten het huwelijk te rechtvaardigen.

Als wij zo doorgaan kunnen wij verwachten dat er nog meer emotioneel gestoorde jonge mensen, meer echtscheidingen, meer depressies, en meer zelfmoorden zullen zijn.

Het gezin is de meest doelmatige plaats om blijvende maatstaven in te prenten. Wanneer het gezinsleven goed is en gebaseerd op de beginselen en de gebruiken van het evangelie van Jezus Christus, komen deze problemen niet zo vlug voor.

Mijn boodschap vandaag is terug te keren tot de door God ingestelde grondbeginselen die liefde, stabiliteit en geluk in onze gezinnen zullen verzekeren. Sta mij toe drie grondbeginselen opnoemen die nodig zijn voor gelukkige duurzame gezinsbanden.

Ten eerste: *Een man en een vrouw behoren een rechtvaardige eensgezindheid te verkrijgen in hun doelen, wensen en daden.*

Het huwelijk zelf moet gezien worden als een heilig verbond ten overstaan van God. Een echtpaar heeft niet alleen verplichtingen tegenover zichzelf maar ook tegenover God. Hij heeft zegeningen beloofd aan degenen die trouw blijven aan dat verbond.

Trouw aan de huwelijksgevolten is absoluut noodzakelijk voor liefde, ver-

trouwen en vrede. Overspel wordt op ondubbelzinnige wijze veroordeeld door de Heer.

Echtgenoten die elkaar liefhebben zullen ontdekken dat liefde en trouw beantwoord worden. Deze liefde zal een koesterende sfeer scheppen voor de gevoelsmatige groei van de kinderen. Het gezinsleven in het ouderlijk huis behoort een tijd van geluk en vreugde te zijn waar kinderen dierbare herinneringen aan overhouden.

**Drie grondbeginselen: een
rechtvaardige eensgezindheid
bereiken, kinderen
grootbrengen met liefde,
kinderen voorbereiden op de
verordeningen van het
evangelie.**

Luister naar deze eenvoudige vermaningen van de Heer, die van toepassing kunnen zijn op het huwelijksverbond:

Ten eerste: „Ziet toe elkander lief te hebben, houdt op hebzuchtig te zijn, leert mededeelzaam te zijn jegens elkander, zoals het evangelie vereist . . . houdt op onrein te zijn, houdt op bij elkander fouten te zoeken.” (Leer en Verbonden 88:123–124.)

Ten tweede: „Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander. . . . Gij zult geen overspel plegen.” (Leer en Verbonden 42:22, 24.)

Ten derde: „Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van

de duivel, die de vader van twisten is.” (3 Nephi 11:29.)

En er zijn nog vele andere schriftuurlijke vermaningen.

Zelfbeheersing behoort een voornaam beginsel te zijn in een huwelijksrelatie. Echtparen moeten leren niet alleen hun hartstochten maar ook hun tong te betugelen.

Gebeden in het gezin en bidden als echtbaar zullen uw eenheid versterken. Geleidelijk zullen gedachten, aspiraties, en ideeën samensmelten, totdat u naar dezelfde doelen streeft.

Vertrouw op de Heer, de leringen van de profeten en de Schriften voor leiding en hulp, vooral als er onenigheden en problemen zijn.

Geestelijke groei komt door samen problemen op te lossen – niet door van ze weg te lopen. De buitensporige nadruk die tegenwoordig op individualisme wordt gelegd brengt zelfzucht en scheiding met zich mee. Twee mensen die „één vlees” worden (zie Genesis 2:24), is nog steeds de maatstaf des Heren.

Het geheim van een gelukkig huwelijk is God en elkaar te dienen. Het doel van het huwelijk is eenheid zowel als zelfontwikkeling. Het lijkt misschien ongerijmd, maar hoe meer wij elkander dienen, des te groter zal onze geestelijke en emotionele groei zijn.

Het eerste groundbeginsel is dus te werken naar een rechtvaardige eenheid.

Ten tweede: *Breng uw kinderen groot met liefde en leer ze de vermaningen van de Heer.*

Gelukkige, vredige kinderen grootbrengen is geen gemakkelijke taak in de tegenwoordige wereld, maar het kan gedaan worden en het wordt gedaan.

Verantwoordelijk ouderschap is de sleutel.

Boven alles moeten de kinderen weten en voelen dat de ouders van ze houden, ze nodig hebben en ze waarderen. Zij hebben het nodig dit dikwijls te horen. Het spreekt vanzelf dat het de taak van de ouders is ze deze verzekering te geven en vaak kan de moeder dit het beste doen.

Kinderen hebben het nodig te weten wie zij zijn gezien vanuit een eeuwig perspectief. Zij hebben er behoefte aan te weten dat zij een eeuwige Hemelse Vader hebben op wie zij kunnen rekenen, tot wie zij kunnen bidden, en van wie zij leiding kunnen ontvangen. Zij hebben er behoefte aan te weten waar zij vandaan komen, opdat hun leven zin en doel kan hebben.

Kinderen behoren geleerd te worden te bidden, en op de Heer te vertrouwen voor leiding, en waardering uit te spreken voor de zegeningen die zij ontvangen. Ik herinner mij hoe ik vroeger bij de bedjes van onze kinderen neerknielde om ze te helpen met hun gebeden.

Kinderen moet worden geleerd goed van kwaad te onderscheiden. Zij kunnen en moeten Gods geboden leren. Zij moeten leren dat het verkeerd is te stelen, te liegen, te bedriegen, of wat anderen hebben te begeren.

Kinderen moeten leren thuis te werken. Zij behoren daar te leren dat eerlijk werk waardigheid en zelfrespect ontwikkelt. Zij behoren de vreugde van het werk, van een karweitje goed te doen, te leren kennen.

De vrije tijd van kinderen behoort op een opbouwende wijze gericht te worden op gezonde, positieve bezigheden. Te veel tijd doorbrengen voor de televisie kan verderfelijker zijn en pornografie op de televisie behoort niet toegelaten te

worden. Men schat dat opgroeiende kinderen tegenwoordig meer dan vijftientwintig uur per week naar de televisie kijken.

De gemeenschap heeft de verantwoordelijkheid de gezinnen bij te staan in het bevorderen van gezond vermaak. Wat nu in een gemeenschap wordt getoleerd wordt morgen de maatstaf van de hedendaagse jeugd.

Gezinnen behoren meer tijd samen door te brengen, samen te werken en zich samen te amuseren. Er behoren eens per week gezinsavonden gehouden te worden en deze behoren besteed te worden aan recreatie, werkprojecten, toneelstukjes, zingen rond de piano, spelletjes, tractaties en gezinsgebed. Als de ijzeren schakels van een keten zal deze gewoonte een gezin samenbinden, in liefde, trots, traditie, kracht en loyaliteit.

Het op de sabbat bestuderen van de Schriften behoort een gewoonte te zijn in onze gezinnen.

Een kort geestelijk programma bestaande uit het lezen van de Schriften, het zingen van lofzangen en gezinsgebed is ook een aanbevelenswaardig onderdeel van onze dagelijkse routine.

Ten derde: *Ouders moeten hun kinderen voorbereiden op de verordeningen van het evangelie.*

De belangrijkste leringen in het gezin zijn geestelijk. Ouders worden geboden om hun zoons en dochters voor te bereiden op de verordeningen van het evangelie: de doop, de bevestiging, de ordeningen tot het priesterschap, en een tempelhuwelijk. Zij behoren ze te leren de sabbat te respecteren en te heiligen. En bovenal behoren ouders hun kinderen een verlangen naar het eeuwige leven bij te brengen, alsmede het verlangen dat doel boven alle andere na te streven.

Het eeuwige leven kan slechts verkregen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en de verordeningen van het evangelie.

Wanneer de ouders de verordeningen die nodig zijn om zalig te worden zelf hebben ontvangen, wanneer zij het voorbeeld hebben gegeven en in de tempel zijn getrouwd, dan is het niet alleen veel waarschijnlijker dat hun huwelijk een succes zal zijn, maar het is ook veel waarschijnlijker dat hun kinderen hun voorbeeld zullen volgen.

Ouders die hun kinderen zo'n thuis geven zullen, zoals de Heer heeft gezegd: „een huis des gebeds, een huis van vasten, een huis des geloofs, een huis van wetenschap, . . . een huis van orde, een huis van God,” hebben. (Leer en Verbonden 88:119.) Hoe bescheiden of eenvoudig dat huis ook moge zijn, er zullen

liefde, geluk, vrede, en vreugde heersen. De kinderen zullen er in gerechtigheid en waarheid opgroeien met het verlangen de Heer te dienen.

Eén van de vroegere presidenten van de kerk heeft eens deze raad aan ouders gegeven:

„Het is dus het gezin dat verbetering behoeft. Probeer vandaag, en morgen, een verandering bij u thuis aan te brengen door tweemaal per dag samen met uw gezin te bidden. . . Vraagt bij iedere maaltijd om een zegen. Besteedt tien minuten aan het lezen van een hoofdstuk van het woord des Heren uit de (Schriften). . . Laat liefde, vrede, en de Geest des Heren, vriendelijkheid, menslievendheid, en opofferingsgezindheid overvloedig in uw gezin voorkomen. Laat uw leven vrij zijn van ruwe woorden, . . . en laat de Geest Gods bezit nemen van uw hart. . . Niet één kind op de honderd zou de verkeerde weg opgaan, indien het huiselijk milieu, en de opvoeding en het voorbeeld aldaar in overeenstemming zouden zijn met de waarheid in het evangelie van Christus. (Joseph F. Smith, *Evangelieleer*, blz. 299.)

Ik getuig tot u dat door deze voorschriften en gewoonten na te volgen ernstige problemen met het gezin kunnen en zullen worden vermeden.

God zij dank voor de vreugden van het gezinsleven. Ik heb dikwijls gezegd dat er geen echt geluk kan bestaan zonder een goed gezin. Daar zijn de gelukkigste invloeden en associaties van het leven.

Dat God ons zegene zodat wij onze gezinnen kunnen versterken door liefde en eenheid en door zijn voorschriften op te volgen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Parel van Grote Waarde

*Ouderling J. Thomas Fyans
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn geliefde broeders en zusters, welk een voorrecht is het hier voor u te staan en u mijn getuigenis te geven dat Jezus de Christus is!

Er is een oude oosterse legende die de geschiedenis vertelt van een juwelier die een kostbare parel had die hij wilde verkopen. Om de parel de juiste omljisting te geven kwam hij op het idee om er een speciaal kistje voor te maken van de mooiste houtsoorten. Hij zocht deze uit en liet ze bij zich brengen, waarna ze gepolijst werden totdat ze prachtig glansden. Daarna versterkte hij de hoeken van het kistje met elegante koperen scharnieren en bekleedde het van binnen met rood fluweel. Tenslotte druppelde hij wat parfum op het rode fluweel en plaatste zijn kostbare parel in de omljisting.

De parel werd vervolgens in de etalage van de juwelier gezet en na enige tijd kwam er een rijke man langs. Hij werd aangetrokken door wat hij zag en zette zich met de juwelier neer om over de aankoop te onderhandelen. De juwelier begreep al gauw dat de man eerder aan

het onderhandelen was over de doos dan over de parel. Hij was zo verblind door de schoonheid van het uiterlijke dat hij geen oog had voor de parel van grote waarde.

Kortgeleden hadden wij wat vrienden uit een ander deel van het land een weekje te logeren, die geen lid zijn van de kerk. Eén van hen is een zeer ontwikkeld man, die aanvankelijk theologie heeft gestudeerd, maar later is overgestapt op

psychologie en daarin is gepromoveerd.

Sindsdien is hij een kliniek begonnen waar tegenwoordig meerdere psychiaters en een aantal psychologen en maatschappelijke werkers aan verbonden zijn. Hij is ook adviseur van de onderwijsraad van een van onze staten en van een universiteit. Daarnaast is hij betrokken bij de toelatingsexamens tot de universiteiten.

Toen wij beseften dat deze zeer geleerde man bij ons thuis zou komen, vroegen wij ons af wat wij hem konden tonen en hoe wij hem konden vertellen over de dingen waarin wij geloven.

Onze Schriften „staan niet op zichzelf. Zij vormen een alles omvattend geheel en zijn uit één bron voortgekomen.”

Eerst brachten wij hem naar dit prachtige gebouw. Het was op een zondagmorgen en hij was onder de indruk van de artistieke vaardigheid van dit geweldige koor. Hij ging naar het bezoekerscentrum hier op dit terrein en zag en hoorde alles wat daar te beleven is.

Ik regelde een onderhoud met de gevolmachtigde voor het onderwijs in onze staat. Ik wilde hem laten zien dat wij ook mensen hebben met enige achtergrond op het gebied van het onderwijs. Wij namen hem mee naar de Brigham Young University en lieten hem kennismaken met mensen die op zijn gebied werkzaam zijn, in de hoop

dat hij onder de indruk zou zijn van die grote universiteit – en dat was hij ook.

Toen namen wij hem mee achter de schermen en lieten hem kennis maken met de planning van het studieprogramma van de kerk, zoals ouderling Packer dat vandaag nog heeft beschreven. Vanwege zijn achtergrond in het onderwijs was hij betrokken geweest bij het opstellen van studieprogramma's op alle niveaus, maar toen hij dit programma zag, was hij verbaasd. Hij zei: „Ik heb nog nooit zoiets gezien. U zou de Nobelprijs voor het plannen van studieprogramma's moeten krijgen.”

Hij zag vele dingen. Toen, tijdens de laatste avond bij ons thuis, zei ik: „Hebt u nog vragen?”

Hij zei: „Hoe troost u degenen die geliefden hebben verloren?”

Wij sloegen eerst het Oude Testament open, en vervolgens het Nieuwe Testament op. Daarna keken wij in een ander testament, het Boek van Mormon. Wij lazen gedeelten uit Alma en andere boeken van deze getuige van Jezus als de Christus. Daarna namen wij de Schriften van deze laatste dagen ter hand en

bestudeerden afdeling 76 en 138 van de Leer en Verbonden. Wij lazen ook uit de Parel van Grote Waarde.

En wij spraken over de onderlinge verwijzingen die wij in al deze Schriften vinden. Zij staan niet op zichzelf. Zij vormen een alles omvattend geheel en komen uit één bron; de Here God en zijn Zoon Jezus Christus, Die door de eeuwen heen de profeten hebben geïnspireerd en ze deze gedachten hebben laten opschrijven, zodat zij ons de waarde van de parel van grote waarde kunnen doen inzien.

Wij hebben vele prachtige leringen in de kerk, die alle bijdragen tot een verheffend, heerlijk leven. En toch, als wij door al deze bijkomstige dingen heen kijken en de kern zien, ontdekken wij daar de boodschap: ja, de Heer Jezus Christus kwam in het midden des tijds. Hij riep anderen, apostels en zeventigen,

en anderen – om Hem bij te staan in de taak, Hij werd gekruisigd en begraven, en op de derde dag stond Hij op. Hij leeft heden ten dage, en omdat Hij vandaag leeft, zullen wij morgen leven. Dat, vertelde ik mijn vriend, is hoe wij diepbedroefden troosten.

En ik getuig tot u, broeders en zusters, dat ik weet dat Jezus de Christus is, dat dit de kerk van Jezus Christus is. Er zijn vele getuigenissen van Hem: het Oude Testament, het Nieuwe Testament, en een ander getuigenis dat gewoonlijk het Boek van Mormon wordt genoemd. Mogen wij diep putten uit deze Schriften om het getuigenis in ons hart te versterken. En mogen wij het delen met anderen zodat het koninkrijk van God op aarde moge zijn en het koninkrijk der hemelen moge komen. Dit bid ik nederig in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Zuivere godsdienst

*Ouderling Marvin J. Ashton
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Een paar weken geleden toen ik het terrein rondom de tempel bereikte waar ik een vriend zou ontmoeten, kwam een jonge vrouw – die mij niet bekend was – naar mij toe en zei: „Zou u willen weten wat voor mensen die mormonen eigenlijk zijn?”

Ik antwoordde: „Ik meen al een klein beetje te weten hoe zij eigenlijk zijn.”

Hierop antwoordde deze vasthouden-de vragenstelster: „Zij leven in ieder geval de leringen van Jezus Christus niet na zoals zij dat behoren te doen.”

Mijn laatste commentaar was: „Wie doet dat wel?”

Terwijl ik doorliep naar het bezoekerscentrum begon ik na te denken over de mensen die tijd en geld besteden om degenen die andere godsdienstige opvattingen hebben dan zij in diskrediet en verlegenheid te brengen, te bespotten en beschaamd te maken. Soms kan een dergelijk optreden degenen die aangevallen worden verenigen en versterken. Maar het komt ook wel eens voor dat er

tweedracht gezaaid wordt, en soms worden rechtvaardige mensen benadeeld door hun kwaadsprekerij.

Ik betwijfel of dergelijke daden christelijk genoemd kunnen worden. Nooit heeft Jezus Christus ons aangemoedigd om tijd te besteden aan krenkende, afbrekende kritiek.

Zijn boodschap was een aanmoediging om bij ons omgaan met onze medemensen alles wat prijzenswaardig en van waarde is te zoeken, te leren en te delen. Alleen degenen die rancuneus en twistziek zijn houden zich bezig met het uitpluizen en rondstrooien van negatieve en onverkwikkelijke zaken.

Ik zal altijd dankbaar zijn voor de wijze raad die mijn zendingspresident mij gaf bij mijn aankomst in Engeland als zendeling. „Ouderling Ashton,” zei hij, „de mensen in dit land zijn er al een lange tijd geweest. Als je je ogen en je oren openhoudt en ontvankelijk bent, zul je veel kunnen leren terwijl je hier bent. Zoek het goede en let niet op

datgene wat anders is dan je gewend bent.”

Hoe langer ik in Engeland was, hoe meer ik zijn raad op prijs ging stellen. Dag aan dag ging ik dat fijne land en zijn volk meer liefhebben en waarderen. In plaats van te bevriezen in het ruwe winterse klimaat daar, bijvoorbeeld, deed ik net als de Engelsen, en trok ik een tweede trui aan in plaats van mijn tijd te verspillen met morren en klagen.

Robert West heeft eens geschreven: „Niets is gemakkelijker dan vitten. Het vergt geen talent, zelfverloochening of hersens . . . om een ‚mopperzaak‘ te beginnen.” (*Richard L. Evans' Quote Book*, blz. 221.)

Of beschuldigingen, hatelijke toespeelingen, laster of leugens gefluisterd of geschreeuwd worden, het evangelie van Jezus Christus herinnert ons eraan dat wij niemand iets betaald mogen zetten en evenmin mogen twisten. „Weet (dit) wel, mijn geliefde broeders: ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn; want de toorn van een man brengt geen gerechtigheid voor God voort.” (Jakobus 1:19–20.)

Geen godsdienst, groep mensen of enkeling kan lang gedijen als hun fundament het fouten vinden bij anderen is. Tot de wereld, en vooral tot de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verklaren wij dat er geen tijd is voor twisten. „Indien iemand meent godsdienstig te zijn en daarbij zijn tong niet in toom houdt, maar zijn hart misleidt, diens godsdienst is waardeloos.” (Jakobus 1:26.)

De dichter Robert Frost omschreef ontwikkeling eens als „het vermogen om naar bijna alles te kunnen luisteren

zonder kwaad te worden of zijn zelfvertrouwen te verliezen.” Wij zullen waarschijnlijk nooit helemaal bevrijd worden van mensen die openlijk anti-mormoons zijn. Daarom moedigen wij al onze leden aan om vooral niet anti-anti-mormoons te worden. Kunnen wij, zoals de wijze woorden van vroeger luiden, „leven en laten leven”?

Stellig is een van de ons door God gegeven voorrechten het recht om te beslissen wat onze houding zal zijn in bepaalde omstandigheden. Wij kunnen de gebeurtenissen om ons heen onze daden laten bepalen – of wij kunnen het initiatief nemen en ons leven zelf bepalen, daarbij als richtlijnen de beginselen van de zuivere godsdienst aanhoudend. Zuivere godsdienst is het evangelie van Jezus Christus leren en het dan in de praktijk te brengen. Niets zal ooit werkelijk van nut voor ons zijn tenzij het tot een onderdeel van ons eigen leven wordt gemaakt.

Het komt mij voor dat er nooit een periode in de geschiedenis geweest is waarin het voor de mensen belangrijker is geweest om zich bezig te houden met zuivere godsdienst zoals deze onderwezen werd door de Heiland. Deze godsdienst houdt in boze daden of onvriendelijke uitspraken niet of op dezelfde manier betaald te zetten. Zuivere godsdienst omvat het vermogen om lief te hebben, op te bouwen, en de andere wang toe te wenden in plaats van te vernietigen en af te breken. Gezegend zijn zij die ernaar streven Hem te dienen zonder tijd te verspillen met fouten zoeken in Hem of degenen die Hem dienen.

Iemand met onderscheidingsvermogen zal inzien dat het niet realistisch is volmaaktheid te verwachten in anderen,

terwijl niemand van ons volmaakt is,
„Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet? Hoe zult gij dan tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter in uw oog wegdoen, terwijl, zie, de balk in uw oog is? Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, dan zult gij scherp kunnen zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen.” (Matteüs 7:3-5.)

Zinvolle vooruitgang kan alleen gemaakt worden wanneer wij allen de balk uit onze eigen ogen weg kunnen doen, het oordeel aan onze Vader in de hemel overlaten, en onszelf verliezen in rechtvaardig leven.

Als wij nadenken over daden die niet passen onder het begrip zuivere godsdienst, zouden wij misschien moeten nagaan wat deze woorden eigenlijk inhouden. „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is; omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.” (Jakobus 1:27.)

De woorden zijn eenvoudig, maar er wordt een fundamentele regel in geopenbaard – namelijk, help degenen die in behoeftige omstandigheden verkeren, bouw uw leven om het evangelie van Jezus Christus heen, en zorg ervoor niet te bezwijken voor wereldse verleidingen.

Zoals met de meeste eenvoudige regels, moeten wij allen ons eigen leven analyseren en wijsheid en onze vrije wil gebruiken bij het toepassen van de grondbeginselen. Jezus heeft gezegd: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken, die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; want wat gij Mij hebt zien doen, zult gij insgelijks doen.” (3

Nephi 27:21.) Het doen is altijd moeilijker dan het weten.

Van de zomer waren wij op bezoek bij vrienden. Hun jongste, die pas een nieuwe driewieler had gekregen, vond het niet leuk dat zijn ouders méér aandacht voor ons dan voor hem hadden, en dat wij hem negeerden. Hij reed zo hard op zijn fietsje als zijn kleine beentjes maar konden trappen en riep: „Kijk mij eens!” Het onvermijdelijke gebeurde terwijl hij naar ons keek in plaats van waar hij heen ging. Hij reed regelrecht tegen een tuinstoel aan. Om de tranen te stoppen en zijn gedachten van de pijn af te leiden, zei zijn moeder: „Die stoute stoel heeft je pijn gedaan. Laten wij hem een paar klappen geven.”

„Zuivere godsdienst kan
nooit onderwezen of
nageleefd worden door hen
die kleingeestig,
bevooroordeeld, twistziek
zijn. . . . Zuivere godsdienst
is de leringen van onze
Heiland navolgen.”

Ik neem aan dat haar reactie de aandacht van de jongen tijdelijk afwendde, maar de moeder liet wel toe dat haar zoon iets anders de schuld gaf van zijn ongeluk in plaats van zichzelf.

Hoe dikwijls zoeken wij niet naar iets buiten ons waar wij de schuld aan kunnen geven voor onze daden? Het doet pijn om naar binnen te kijken en de

verantwoordelijkheid voor de situatie waarin wij ons bevinden te aanvaarden.

Onszelf onbesmet van de wereld bewaren vereist dat wij de leiding van ons leven zelf van binnenuit op ons nemen, de verantwoordelijkheid voor onze eigen daden accepteren, en de rol van vredestichter kiezen in plaats van die van wraaknemer wanneer de mensen om ons heen kritisch zijn of valse geruchten verspreiden. Het omvat ook het besef dat Gods werk op aarde gedaan wordt door mensen, die allen zwakheden hebben. Het houdt in dat wij in staat zijn om naar het goede dat bereikt is te kijken, in plaats van teleurgesteld te zijn wanneer het menselijk falen te voorschijn komt. Het houdt ook in dat wij de neiging onderdrukken om dergelijke zwakheden zo luid te verkondigen, dat het fundamenteel goede dat aanwezig is in de schaduw gesteld wordt en getuigenissen waken.

Zuivere godsdienst is het evenwicht bewaren tussen sofistieke, intellectuele kennis en de grondbeginselen van het evangelie. Heiligen der laatste dagen worden aangemoedigd op alle gebieden kennis te vergaren. Superieure kennis en academische graden behoren echter vergezeld te gaan van wijsheid, een verstandig oordeel, en geestelijke leiding ten einde alles wat geleerd is te gebruiken ten gunste van de persoon zelf en zijn medemensen.

Sommige mensen denken dat zij alleen over God kunnen leren door zijn werken te waarderen. De bergen, de rivieren, de bloemen, de vogels en de dieren zijn er om bewonderd te worden en om ervan te genieten. Maar dat is niet genoeg. Ook de kerk als instelling is nodig want daar worden de waarheden van het evangelie besproken, nieuwe

begrippen verwerkt en nieuwe ervaringen geboden – en al deze dingen dragen ertoe bij dat men betere gevoelens over zichzelf krijgt en betere methodes leert om anderen te helpen.

Iemand die zuivere godsdienst in de praktijk brengt ontdekt spoedig dat het meer voldoening geeft een man op te heffen dan hem neer te halen. Geluk is nauw verbonden aan hulpvaardigheid. Zij die nalaten iemands goede naam te beschermen, die misbruik maken van de onschuldigen of de onwetenden, die een fortuin opbouwen door vroomheid voor te wenden en daarbij anderen bedriegelijk behandelen, missen de vreugde van het toepassen van zuivere godsdienst.

Velen hebben vreugde gevonden door barmhartigheid en tedere zorg te geven aan de mensen in hun omgeving. Hoe geweldig is het niet om vrienden verpleegthuizen te zien bezoeken om patiënten te troosten die niet eens de kracht meer hebben om hun waardering uit te spreken. Er zijn mensen die een vraagteken zetten bij Gods motieven als Hij het toelaat dat velen een lange tijd pijn moeten lijden en een hopeloze lichamelijke en geestelijke aftakeling ondergaan. Wanneer dit plaatsvindt zijn er anderen die ons onderwijzen door hun mededogend dienstbetoon en hun geduld. Iemand die vele leidende posities in de kerk heeft bekleed, zelfs in zendingengebieden en tempels, maar op 't ogenblik geen speciale taak heeft, bezoekt iedere maand mensen die in een verpleegtehuis opgenomen zijn en zegt dikwijls: „Het geeft zo'n geweldige voldoening iedere keer dat ik deze kostbare zielen bezoek.”

Zuivere godsdienst is bezorgdheid en liefde tonen voor degenen die zich eenzaam en verwaarloosd voelen omdat zij hun metgezel hebben verloren. Kort-

geleden was ik op bezoek bij een bisschop die in zijn wijk meer dan zestig weduwen heeft. „Ik hou van ze allemaal,” zei hij met een brede lach. Hij en zijn raadgevers bezoeken deze zusters minstens eens per week, naast de bezoeken die gebracht worden door de huisonderwijzers. „Zij zijn de vreugde van ons leven,” herhaalde hij. Geloof u niet dat hij ook had kunnen zeggen: „Wij hebben er meer dan ons deel van?”

Een ander goed voorbeeld van zuivere godsdienst is een dagelijks telefoontje naar iedereen in de buurt die aan huis gebonden is. Een lieve oudere vrouw, een weduwe, zei eens: „Als ik iedere dag bel, is het voor hen een aanmoediging, en als zij de telefoon niet aannemen, weet ik dat een persoonlijk bezoek waarschijnlijk nodig is.”

Een van deze aan huis gebonden

kon zich geen telefoon veroorloven, dus liet deze zelfde zuster een telefoon aanleggen en betaalde de maandelijkse rekeningen.

Zuivere godsdienst houdt geduld en lankmoedigheid in. Een vader die aan het herstellen is van de wonden veroorzaakt door alcoholisme heeft dikwijls gezegd: „Ik ben mijn weg terug aan het vinden omdat mijn gezin mij nooit los heeft willen laten. Iedereen had mij afgeschreven behalve mijn vrouw en kinderen.” Wat een heerlijke woorden: „Ik ben mijn weg terug aan het vinden omdat mijn gezin mij nooit los heeft willen laten.”

Zuivere godsdienst wordt in de praktijk gebracht wanneer wij ons bekommeren om ongelukkige of ongewone kinderen. Sommige van Gods beste aardse geesten moeten het doen zonder zinvolle ouderlijke zorg. Velen krijgen de gelegenheid goede gezinsrelaties op te bouwen met part-time of full-time pleegouders.

Zuivere godsdienst is de moed te hebben het goede te doen en de gevolgen voor lief te nemen. Het is het goede doen om de goede redenen. Rechtvaardig te zijn of te dienen, of lief te hebben, of gehoorzaam aan Gods wetten te zijn, alleen maar om lof en erkenning te krijgen, is geen zuivere godsdienst. Wel zuivere godsdienst is spot te kunnen verdragen en zelfs het tijdelijk onpopulair in je eigen leeftijdsgroep als je weet wie je bent en welke doelen je nastreeft. Zovele van onze jonge mensen, en ouderen ook, hebben deze innerlijke kracht ontwikkeld. Zij hebben een grote invloed ten goede op anderen waar zij mee omgaan.

De mensen in onze omgeving liefhebben omvat opmerkzaam zijn op de

gevoelens van anderen. Zoals dikwijls gedaan wordt, kondigde de ambtenaar die de leiding had eens aan, dat de diakenen werden uitgenodigd om na het rondnemen van het avondmaal bij hun ouders te gaan zitten. Een vader merkte dat een jongen de kapel uitliep en in de hal ging zitten. De week daarop nodigde hij de jongen uit bij zijn gezin te komen zitten, zodat die jongen niet opnieuw in de verlegenheid gebracht werd en zich niet zo eenzaam hoefde te voelen omdat zijn familie niet aanwezig was. Deze ouder zorgde dat deze jongen opgevangen werd in plaats van kritiek uit te oefenen op de leiders voor hun beleid. Wat deze vader deed kan op grotere schaal en door iedereen worden toegepast.

De veiligheid en de bescherming van iedere persoon, en vooral van kinderen, behoren ons aller aandacht te hebben. Wij kunnen tot elkanders veiligheid bijdragen door ons bewust te zijn van de mogelijke gevaren en door bereid te zijn onze plicht te doen en te verhinderen dat wie dan ook, jong of oud, wordt kwaad gedaan, bestolen, of op welke wijze dan ook mishandeld.

Een andere vorm van zuivere godsdienst kan in de praktijk gebracht worden door degenen die bij de verkiezingscampagnes het woord voeren wanneer zij kleingeestigheid en kwaadsprekerij vermijden. De echte politieke winnaars zijn degenen die liever een nederlaag accepteren dan deel te nemen aan het vernietigen van iemands goede naam.

Voorbeelden van zuivere godsdienst kunnen aan alle kanten gevonden worden. Tijdens een begrafenis ongeveer een maand geleden, hoorde ik van een dappere jonge vrouw die op zending was in een ver land en die, na veel gebed en

veel tranen, aan haar stervende moeder schreef, net voordat deze haar ogen voorgoed sloot, dat hoewel zij naar haar toe wilde komen, zij de leringen van haar moeder zou volgen en in het zendingsveld zou blijven om haar opdracht te voltooien en degenen te zoeken die het evangelie wilden horen.

Deze eenvoudige tekst, die zuivere godsdienst beschrijft, bevat grote richtlijnen. Om onszelf onbesmet van de wereld te bewaren moeten wij al satans boze plannen voor de bewoners van de wereld vermijden. Van wraakneming, kwaadspreken, bedrog, kleingeestigheid, huichelarij, veroordeling van anderen, en het vernietigen van elkaar behoort geen sprake te zijn als men het heeft over zuivere godsdienst.

Empathie – het zich invoelen in anderen – is oprechte liefde voor onszelf en onze medemensen. Henry David Thoreau zei eens: „Kan er een groter wonder plaatsvinden dan voor een ogenblik door iemand anders ogen te kijken?” Als dit mogelijk was weet ik zeker dat wij de weduwen en de wezen en al degenen die onze hulp nodig hebben konden bezoeken en helpen met de ware liefde van Christus en aldus zouden reageren op de behoeften van degenen om ons heen.

Moge God ons helpen om de grondbeginselen van zuivere godsdienst te leren en na te leven. Het opbouwen van elkaar is een full-time bezigheid. Zuivere godsdienst kan nooit onderwezen of nageleefd worden door hen die kleingeestig, bevooroordeeld, twistziek, of ongevoelig voor de noden van hun medemensen zijn. Zuivere godsdienst is de leringen van onze Heiland navolgen. Jezus Christus leeft inderdaad. Dit is zijn kerk. Hiervan getuig ik tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Weest goedsmoeds”

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Broeders en zusters, wij leven in een tijd waarin we zowel heerlijke als afschuwelijke dingen zullen zien. Wij kunnen op geen enkele wijze deel uitmaken van deze laatste dagen en daaraan ontkomen. Niettemin krijgen we van onze Heer en Voorbeeld, Jezus Christus, de instructie „Weest goedsmoeds”. (Leer en Verbonden 61:36; 78:18.)

Jezus heeft die instructie reeds eerder aan anderen gegeven, toen de kommervolle omstandigheden waarin zij verkeerden allesbehalve prettig waren. Hij zei de oorspronkelijke Twaalf, bijvoorbeeld, om goede moed te houden toen er, op 't eerste oog, geen enkele aanleiding toe bestond. (Johannes 16:33.) Het onbeschrijflijke lijden van Getsemane stond voor de deur. Het verraad van Judas zou aanstonds plaatsvinden, evenals de aanhouding en voorleiding van Jezus. De Twaalf zouden als schapen uiteen worden gedreven, Jezus' onrechtvaardig schijnproces en zijn verschrikkelijke geseling lagen slechts uren in 't verschiet. De schelle en teleurstellende kreet van het gepeupel – om niet Jezus maar Barabbas vrij te laten – zou weldra

weerklinken. Daarna zouden de laatste, afgrijselijke momenten op Golgota plaatshebben.

Hoe kon Jezus dan verwachten dat de Twaalf goede moed zouden hebben? De Heiland vertelde hun waarom: „*In de wereld lijdt gij verdrukking, maar houdt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen.*” (Johannes 16:33; cursivering toegevoegd.)

Omdat Christus de wereld had overwonnen, stond de verzoening op 't punt om tot stand te worden gebracht! De dood zou onherroepelijk worden verslagen! Satan zou er niet in zijn geslaagd een halt toe te roepen aan het zich ontvouwende plan van zaligheid! Het gehele mensdom zou – door de genade Gods – onsterfelijkheid worden geschonken. Daarna zou er, voor degenen die het verdienden, de rijkdom van het eeuwige leven zijn! Dit waren enige van de luisterrijke werkelijkheden en de fundamentele feiten die de goede moed van de Twaalf rechtvaardigden – niet hun beroerde, doch tijdelijke, omstandigheden. De kostbare perspectieven

van het evangelie schenken ons deze vreugde!

Hetzelfde gold bij een andere gelegenheid toen de verreezen Jezus midden in de nacht de gevangengezeten Paulus bijstond en hem opdroeg moed te houden. (Handelingen 23:11.) Ook Paulus, was, onder andere, in 't openbaar geslagen, en wel op zijn mond in opdracht van Ananias. Veertig personen waren zijn dood aan 't beramen. Hij moest wegens opruiing terechtstaan. Op grond waarvan kon hij dan moed houden? Omdat, kondigde Jezus aan, ondanks de huidige slechte omstandigheden, Paulus het goede nieuws van het evangelie weldra naar Rome zou brengen!

Kerkleden in een ander tijdperk werden als gijzelaars vastgehouden totdat bepaalde profetieën zouden worden vervuld – waarbij hun leven op 't spel stond als de vervulling niet precies op tijd plaatsvond. Ook zij kregen van de Heer te horen dat zij welgemoed moesten zijn. Waarom? Jezus vertelde het hun: „Want zie . . . morgen kom Ik in de wereld. . .” (3 Nephi 1:13.) Met zijn geboorte zou de sterfelijke bediening van de Messias eindelijk aanvangen!

Blijdschap die haar oorsprong had in het evangelie, maakte deel uit van de levenshouding van de profeet Joseph Smith. In de herfst van 1842 gonsde het van de geruchten dat gewapende benden op weg waren naar Nauvoo. De gezondheid van zijn geliefde Emma was vaak zorgelijk en mogelijkkerwijs zou zij niet herstellen. Joseph werd in de stad van Joseph achtervolgd. Over Josephs omstandigheden in deze periode vernemen wij dat hij op zekere dag thuiskwam en „Emma ziek (aantrof) . . . bevallen van een zoon, die zijn geboorte niet overleef-

de.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 209.)

Hoewel hij in deze periode omgeven was door zoveel smart en bezoeking, schreef de vervolgte profeet met betrekking tot het tempelwerk: „Nu, wat horen wij in het evangelie, dat wij hebben ontvangen? Een stem van *vreugde!* . . . een stem van *vreugde* voor de levenden en de doden; *blijde tijdingen van grote vreugde.* . . . Laat uw hart *zich verheugen* en uitermate *verblijd* zijn.” En „laten de bergen juichen van *vreugde*; en al gij valleien, roept luide.” (Leer en Verbonden 128:19, 22–23.)

Wat geeft het evangelie van Jezus Christus ons een kostbaar perspectief ten aanzien van de werkelijk belangrijke zaken, een perspectief waartegen wij de teleurstellingen van het moment kunnen afmeten!

In de late twintiger jaren van de negentiende eeuw, was Brigham Young, vooralsnog onaangeraakt door het herstelde evangelie, een enigszins ontmoedigde jongeman. Hij ontdekte dat hij veel van wat hij in de wereld zag afkeurenswaardig vond en hij vroeg zich af of er voor hem een taak in het verschiet lag. Zijn liefhebbende broer, Phineas, gaf Brigham vooruitziend advies: „Geef 't niet op, want ik weet dat de Heer iets voor ons gaat doen.” (Toespraak van Heber C. Kimball uit de notulen, 8 januari 1845, Brigham Young Papers, afdeling kerkgeschiedenis, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.) Wat er toen gebeurde is Mozes-achtige geschiedenis!

Zo zien we, broeders en zusters, hoe ons welgemoed zijn om uiteindelijke redenen gerechtvaardigd is, redenen die echter onderscheiden moeten worden van onmiddellijke omstandigheden. Als,

bijvoorbeeld, onze levenshouding afhangt van de lof van onze medemens, de rentevoet, of de uitslag van een bepaalde verkiezing of wedstrijd, dan zijn we te zeer overgeleverd aan de genade van mensen en omstandigheden. Noch behoort onze dankbaarheid voor de gave van het sterfelijk leven af te hangen van de manier waarop wij sterven, want stellig zal geen van ons gretig op Jezus afstevenden om Hem te vertellen hoe we zijn gestorven!

Nee, wat Jezus doet is ons aansporen om doelbewust te vertrouwen op Gods zich ontvouwende plan, niet alleen voor het gehele mensdom, maar ook voor ons persoonlijk. En bij dat ontvouwen moeten wij goedsmoeds zijn.

Wij moeten echter de moeilijkheden van de laatste dagen niet onderschatten. Joël en Sefanja spreken beiden over de

laatste dagen als „een dag ... van donkerheid”. (Joël 2:2; Sefanja 1:15.) De komende decennia zullen tijden van wanhoop zijn. Waarom? Omdat, zoals Moroni zei, „Wanhoop komt tengevolge van ongerechtigheid”. (Moroni 10:22.) Hoe meer ongerechtigheid, hoe meer wanhoop. En tenzij er wijdverbreide bekering is, zal die wanhoop groter worden en zich verspreiden – behalve onder degenen die de vreugde van het evangelie kennen.

Hoewel wij worden gevraagd vrede-stichters te zijn, leven wij, helaas, in een tijd waarin vrede van de aarde is weggenomen. (Zie Leer en Verbonden 1:35.) Oorlog is de welhaast voortdurende ervaring van de moderne mens geweest. Sinds het eind van de Tweede Wereldoorlog in 1945, zijn er 141 grote en kleine oorlogen geweest. Op het moment dat de Amerikaanse Burgeroorlog op 't punt stond om uit te breken, zei de Heer dat een reeks oorlogen over alle natiën zou worden uitgestort, die zou voeren tot „de dood en ellende van vele zielen”. (Leer en Verbonden 87:1.) Bovendien zullen die constante conflicten tot „een volkomen einde aan alle natiën” voeren. (Leer en Verbonden 87:6.) Laat ondertussen de stervelingen die dat willen een overgroot vertrouwen stellen in aardse wapenrusting. Wij, echter, zullen „de wapenrusting Gods” (Efeziërs 6:11) aandoen! En mochten wij te midden van deze rampen sterven, en we zijn rechtvaardig, dan sterven we in Hem; en als we leven, leven we in Hem. (Leer en Verbonden 42:44.)

Helaas, broeders en zusters, leven we ook in een tijd waarin de liefde van velen zal verkoelen. (Zie Leer en Verbonden 45:27; Matteüs 24:12.) Dientengevolge zal de vrees toenemen. Waarom? Om-

dat, waar mensen vrezen, dit te wijten is aan ons onvolmaakt liefhebben. (Zie 1 Johannes 4:18; Moroni 8:16.) Hoe minder liefde, hoe meer vrees – evenals hoe meer oorlog!

Net als Paulus, echter, zijn we misschien wel in de druk, maar niet in het nauw. (Zie 2 Korintiërs 4:8.) Want als wij geestelijk voorbereid zijn, hoeven wij niet te vrezen. (Zie Leer en Verbonden 38:30.)

Toch heeft de Heer er geen doekjes om gewonden dat Hij voornemens is het geduld en het geloof van zijn heiligen te beproeven. (Zie Mosiah 23:21.) Wij stervelingen vergeten de Heer zo vlug: „En aldus zien wij, dat, wanneer de Here Zijn volk niet met vele beproevingen kastijdt . . . zij Hem niet indachtig willen zijn.” (Helaman 12:3.)

De Heer kent, echter, ons draagvermogen, zowel wat betreft het aankunnen als het bevatten. Hij zal ons niet méér te dragen geven dan wij op dat moment verdragen kunnen, hoewel wij dat op die momenten niet altijd onderkennen. (Zie Leer en Verbonden 50:40; 78:18.) Evenals wij niet met verleidingen te maken zullen krijgen waaraan wij niet kunnen ontsnappen, of die wij niet kunnen weerstaan, zullen ons ook niet meer beproevingen worden gegeven dan wij kunnen doorstaan. (Zie 1 Korintiërs 10:13.)

Kunnen wij dan niet, de hiervoor genoemde allesoverkoepelende redenen tot verblijding in aanmerking genomen, „goedsmoeds zijn”, ondanks spanningen en huidige omstandigheden?

President Brigham Young zei over een bepaalde geografische bestemming, „Dit is de plek”. Over Gods plan van zaligheid voor onze eeuwige bestem-

ming, kan worden gezegd „Dit is het proces”!

President Young, die het een en ander wist van beproeving en bezoeking, maar ook van de hoge bestemming van de mens, zei dat de Heer ons deze ervaringen mee laat maken opdat we ware vrienden van God zullen worden. Door het ontwikkelen van onze vermogens, onze vrije wil verstandig te gebruiken en op God te vertrouwen – ook wanneer we ons verlaten en eenzaam voelen – kunnen we, volgens president Young, leren om „in het donker rechtvaardig te zijn”. (*Secretary's Journal*, 28 januari 1857.) De evangelische gloed die we bij sommige mensen waarnemen – ook in de zwaarste tijden – wordt uitgestraald door verlichte wezens die „goedsmoeds” zijn!

Welgemoed zijn wanneer anderen wanhopen, volhouden in het geloof wanneer anderen versagen, dit zijn de uitermate wenselijke resultaten bij de weloverwogen, goddelijke lessen die God ons geeft – omdat Hij ons liefheeft. (Zie Mosiah 3:19.) Deze leerrijke ervaringen moeten niet verkeerd worden uitgelegd als goddelijke onverschilligheid. Integendeel, dergelijke lessen vormen een onderdeel van de goddelijke ontplooiing.

Wanneer we, echter, deel uitmaken van gebeurtenissen die ons inkapselen, kunnen we, ook als gelovigen, nauwelijks alles wat er om ons heen kolkt, proeven. Het is, bijvoorbeeld, niet waarschijnlijk dat Jozef en Maria, in die langvervlogen nacht in Betlehem, de voetjes van het pasgeboren Kindje bekeken in het besef dat die voeten eens heel Palestina zouden betreden. Laat staan dat die voeten later met spijkers zouden worden doorboord.

Wist een liefdevolle Maria, terwijl ze die kleine handjes omvatte, en terwijl die handjes in de maanden daarop naar haar grepen, dat die handen, als ze eenmaal volgroeid waren, de oorspronkelijke Twaalf zouden ordenen, of, nog later, het ruwhouten kruis zouden dragen?

Was er voor haar in het huilen van haar baby al iets te horen van de tranen die Jezus later zou vergieten bij de dood van Lazarus of na het zegenen van de Nephitische kinderen? (Zie Johannes 11:35; 3 Nephi 17:21–22.) Voorzag zij dat die zachte babyknetjes later door het vele bidden, waaronder die prachtige maar verschrikkelijke uren in Getsemane, vereelt zouden worden? (Zie Matteüs 26:36–56.)

„Hij die het pad volmaakt kent, heeft beloofd: „Weest goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden. Het koninkrijk is het uwe, . . . en de rijkdommen der eeuwigheid. . . .” (Leer en Verbonden 78:18.)

Er bestaat zo iets als een welgemoed, gelovig deelnemen – zelfs zonder volledig begrip – wanneer u en ik bepaalde dingen in ons hart bewaren en bij ons overwegen ervan gevoed worden! (Zie Lucas 2:19.)

Te midden van onze bezoeken zullen wij geruststellingen ontvangen

van de Heer en van zijn profeten – zoals dat ook gebeurde met het volk des Heren in een andere tijd, toen zij bang waren voor een oprukkend leger. Maar een profeet vermaande hen en stelde hen gerust en „daardoor onderdrukten zij hun vrees”. (Mosiah 23:28.) Evenals een jonge Eliza Snow, te midden van haar beproevingen en in een ossewagen, kunnen wij ons perspectief handhaven van „dingen, zoals die werkelijk zijn” en, met haar woorden, „dankbaar” zijn „dat we ’t zo goed hebben”. (Jakob 4:13; Kenneth W. Godfrey, *Women's Voices*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1982, blz. 147.) Zulke geruststellingen en zo’n perspectief zullen we stellig nodig hebben, broeders en zusters, want de Heer heeft duidelijk aangegeven dat zijn reinigende en ziftende oordeel *begint* bij het huis Gods en dan pas uit zal gaan naar de wereld. (Zie 1 Petrus 4:17; Leer en Verbonden 112:25.) Waaruit dit ziften precies zal bestaan is ons nu nog niet duidelijk. Met welke bijzondere moeilijkheden – gepaard aan de constante eis om dagelijks zijn kruis op te nemen (zie Lucas 9:23) – wij geconfronteerd zullen worden, weten wij niet. Wij weten, echter, wèl dat de drie werktuigen van de verleider, die door Jezus zijn geïdentificeerd als verleiding, vervolging en tegenspoed, genadeloos zullen worden aangewend. (Zie Matteüs 13:21; Lucas 8:13.)

En als de zonnehitte van dergelijke omstandigheden zelfs een groene boom zal verschroeien, zal deze hitte zeer wezenlijk zijn. (Zie Lucas 23:31; Leer en verbonden 135:6; Alma 32:38.)

Er zal veel ziften plaatsvinden wegens onrechtvaardig gedrag waarvan men zich niet heeft bekeerd. Sommigen zullen ’t opgeven in plaats van tot het einde toe

te volhardden. Sommigen zullen door afvalligen worden misleid. Nog anderen zullen aanstoot nemen, want iedere bedeling biedt voldoende stenen des aanstoets! Er zullen er ook struikelen omdat zij zo in beslag worden genomen door wereldse bekommernissen, dat zij geen olie in hun lampen hebben. En, keer op keer zullen zij die weigeren hun geestelijke krachtvoer te eten het onder-spit delven wanneer zij met de wereld moeten worstelen. En wegens de spot van de wereld, zullen sommigen zich gaan schamen en de ijzeren roede loslaten. (Zie 1 Nephi 8:28.) Sommigen, die geen heilige zijn geweest, maar slechts toeristen op doorreis, zullen het pad verlaten. En sommigen, die niet goedsmoeds zijn, zullen God zelfs ongerijmdheden toeschrijven. (Zie Job 1:22.)

Broeders en zusters, stellig hebben reeds teveel leden van de kerk gebroken harten en gebroken gezinnen ten gevolge van verbroken verbonden en beloften. Het alsmaar verder afglijden van de maatschappij in de richting van het najagen van genot, brengt onze zogenaamde beschaving dichter bij Sodom dan bij Eden.

Laat ons dus, bij ons streven om voorbereid te zijn, ervoor zorgen te vertrouwen op ouders en priesterschap en beginselen – en op Schrifturen en tempels en leiders die werkelijk leiden – om ons op onze bestemming te brengen. Laat ons alle poespas om een zaak heen niet abusievelijk aanzien voor de substantie ervan.

Indien wij goedsmoeds zijn, zullen wij geen nut zien in nostalgie naar een andere tijd, ook al is een weemoedige lamentatie zoals deze begrijpelijk!

„Ach, had ik toch in de dagen van mijn vader Nephi geleefd, toen hij pas

uit het land van Jeruzalem kwam . . . ; toen was zijn volk volgzaam, standvastig in het onderhouden van Gods geboden, en traag om zich tot het bedrijven van kwaad te laten verleiden. . .

Doch ziet, het is voor mij bestemd, dat dit mijn dagen zijn.” (Helaman 7:7, 9.)

Broeders en zusters, dit zijn onze dagen. Dit is *onze tijd* op aarde! Dit zijn *onze taken*, die verricht moeten worden!

En in deze dagen is goedsmoeds zijn een onderdeel van kloekmoedig zijn in het getuigenis van Jezus. (Zie Leer en Verbonden 76:79; 121:29.)

Tot besluit nog dit: op die momenten dat wij de pijn ondergaan die een onmisbaar onderdeel is van het plan van vreugde, kunnen we eraan denken dat er heel vroeger een tijd is geweest dat dat plan voor 't eerst bekend werd gemaakt. En toen hebben de scherpzinnigen onder ons, niet in 't geheim, maar hoorbaar, ervoor gestemd door te juichen en te jubelen! (Zie Job 38:7.) Laten we die gevoelens in deze fase niet verloochenen, want destijds hadden we een betere kijk op hetgeen wij nu doormaken!

Moge God ons helpen om goedsmoeds te zijn, want dat is het gevoel dat voorafgaat aan die heerlijke toestand waarin wij een volheid van vreugde ervaren! (Zie Leer en Verbonden 93:34.)

Ondertussen heeft Hij die een volmaakte kennis heeft van het af te leggen pad, beloofd: „Weest goedsmoeds, want Ik zal u voortleiden. Het koninkrijk is het uwe . . . en de rijkdommen der eeuwigheid.” (Leer en Verbonden 78:18.)

In de naam van Hem die „met open armen gereed” (Mormon 6:17) staat om ons te ontvangen, Jezus Christus. Amen.

□

Wees een vriend, een dienstknecht, een zoon van de Heiland

*Ouderling Robert E. Wells
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Dit is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Wij zijn christenen. Wij zijn in 't bezit van verdere bijzonderheden over de rol die de Heiland speelde in het voorsterfelijk bestaan voordat wij naar de aarde kwamen; wij hebben nieuwe gegevens over zijn aandeel in de schepping van de wereld onder leiding van onze Hemelse Vader; wij kunnen Hem identificeren als de Jehova van het Oude Testament, die communiceerde met de profeten van Israël. Wij bezitten het Boek van Mormon, dat een getuigenis van Jezus Christus is en dat grote, verhelderende leerstellingen bevat, alsmede meer informatie over de Heiland. Onze hedendaagse profeten hebben geopenbaard verklaringen, leerstellingen, licht en kennis gegeven over de Christus als de Verlosser, op wie wij vertrouwen voor de vergeving van onze zonden. Wij zijn in 't bezit van een rijkdom aan kennis die van enorme waarde is voor alle christelijke kerken. Wij breken of vallen andermans geloof

in Christus niet af, maar hebben slechts het verlangen onze bijkomende kennis van het Lam, de Herder, de Heilige Israëls (zie Psalmen 71:22), met hen te delen, tot hun voordeel en behoudenis.

Zoals Nephi vanouds, geloven wij in Christus, zien wij standvastig uit naar Christus, zijn wij in Christus levend gemaakt door ons geloof, spreken wij van Christus, verheugen wij ons in Christus, prediken wij Christus en zien wij uit naar dat leven, dat in Christus is. (Zie 2 Nephi 25:24-27.)

Enige tijd geleden bevond ik mij in een vliegtuig hoog boven het Colombiaanse oerwoud van Zuid-Amerika. Ik had mijn buurman het een en ander over de kerk verteld. Op een zeker punt tijdens mijn geestdriftige betoog over het evangelie, merkte mijn reisgenoot op, „De mormonen hebben wel een groots heiligdom bij het graf van Joseph Smith gebouwd”.

Helemaal perplex vroeg ik: „Welk heiligdom? Welk graf?”

„Nou ja, dat grote gebouw in Salt Lake City met de gouden engel erop,” was zijn antwoord. „Dat is toch een mausoleum of een of ander heiligdom waar u uw profeet vereert?” Hij bedoelde de grote Salt Lake tempel.

Onthutst begreep ik plotseling waar de schoen wrong. Hoe het misverstand was ontstaan was niet na te gaan, maar ik ging ertoe over zo goed mogelijk de zaak recht te zetten.

Ik zei tegen mijn buurman: „Sta mij, alstublieft toe u erop te wijzen dat wij zeer zeker christenen zijn – wij aanbidden God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus. Wij aanbidden geen enkele profeet of heilige – niet uit deze tijd en evenmin uit vroeger tijden. Wij aanbidden de profeet Joseph Smith niet, hoewel wij hem wel liefhebben en eren. We bidden echter nooit tot hem. Volgens onze leer, filosofie en gebruiken, is hij op geen enkele wijze een bemiddelaar, evenmin als welke andere profeet of heilige dan ook. Alleen Christus is onze voorspraak bij de Vader,” – en ik onderstreepte mijn betoog door eraan toe te voegen – „niet Maria, niet Jozef, niet Petrus, Jakobus of Johannes, noch welke dan ook van de profeten van weleer, zoals Adam, Mozes of Abraham. Geen enkele profeet uit deze tijd, zoals Joseph Smith of Brigham Young, wordt ooit aanbeden, noch wordt er ooit tot hen gebeden.”

Voorts legde ik uit dat de tempel in Salt Lake City niet ter ere van de profeet Joseph werd gebouwd en dat hij er zelfs niet begraven ligt. Om het punt dat wij onze profeten niet aanbidden verdere kracht bij te zetten, zei ik: „Geloof me, alstublieft, wanneer ik zeg dat wij nooit op bedevaart gaan naar het graf van de profeet Joseph Smith; eerlijk gezegd

weet ik geeneens waar hij begraven ligt.”

Dat ik onkundig was van de plaats waar Joseph Smith begraven lag, leek wel de meest dramatische opheldering die mijn reisgenoot had kunnen krijgen. Hij was een en al verbazing, maar zag nu duidelijk in dat hij een volledig verkeerd begrip van onze kerk had gehad. Deze omwenteling voerde vervolgens tot een gesprek waarin we gemakkelijk en open konden spreken over hoe wij de Heiland dan wel aanbidden. Het duidelijke feit dat wij praktizerende christenen zijn was vastgesteld.

Volgens mij heeft ieder lid van de kerk de verantwoordelijkheid om zo te leven, te onderwijzen en te spreken, dat niemand van onze vrienden, medewerkers of kennissen ooit zal kunnen twijfelen aan het feit dat wij christenen zijn, met het verlangen door zijn verzoeningswerk te worden verlost; om het soort mens te zijn die een vriend of vriendin van de Heiland, een dienstknecht of dienstmaagd van de Heiland, en een zoon of dochter van de Heiland is. Sta mij toe over ieder van deze drie rollen uit te weiden.

Ten eerste, een vriend of vriendin zijn van de Heiland.

President Kimball kan met recht een vriend van de Heiland worden genoemd. Toen hij enkele jaren geleden voor een hartoperatie in het ziekenhuis lag, werd hij op een zeker moment door een jongeman naar de operatiekamer gereden. Bij de deur aangekomen, raakte de vinger van de jongeman per ongeluk klem tussen de deurpost en het bed, waarop de reeds wegdozelende profeet lag. Door de pijn ontviel de jongeman een uitdrukking waarbij hij de naam van de Heiland ijdel gebruikte. De profeet bewoog zich, deed zijn ogen open en

wees hem vriendelijk terecht: „Jongeman, zeg dat toch niet; Hij is mijn beste vriend!”

Hebben u en ik het soort band met de Heiland waardoor wij zouden protesteren tegen het misbruiken van zijn naam? Weet Jezus dat onze gevoelens voor Hem lijken op die van president Kimball?

Laat ons „zo leven, dat als iemand zou beweren dat wij geen christenen zijn, zijn aantijging niet zou worden geloofd door degenen die ons kennen.”

Nog een voorbeeld van het discipelschap van president Kimball vond enige jaren geleden op een kerstavond plaats. Hij belde me op en vroeg of ik 't erg druk had. Ik antwoordde gelijk met: „Helemaal niet, president Kimball. Wat kan ik voor u doen?” Hij zei dat hij iemand nodig had om met hem mee te gaan naar het kinderziekenhuis om een paar zegens te geven. Het bleek hem ter ore te zijn gekomen dat er een aantal kinderen uit Zuid-Amerika en ook wat Indiaanse kinderen waren opgenomen. Wij gingen van de ene etage naar de andere en gaven zegens aan alle Latijns-Amerikaanse en Lamanitische kinderen, en daarnaast nog aan vele anderen. Ik werd ten zeerste ontroerd door president Kimballs liefde en tedere vriendschap voor ieder kind. Hij was een ware vriend voor de zieken –

een vriend voor degenen die ver van huis waren. Hij was het toonbeeld van de tedere, liefhebbende vriendschap die de Heiland zou schenken. Het was niet moeilijk om te begrijpen hoe hij kon zeggen: „De Heiland is mijn beste vriend.”

Ten tweede, een dienstknecht of dienstmaagd van de Heiland zijn.

Koning Benjamin heeft dit duidelijk gemaakt:

„Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?” (Mosiah 5:13.)

Hoe kunnen we in vredesnaam een dienstknecht zijn van de Heiland als we Hem niet hebben gediend, als we vreemden voor Hem zijn, als we Hem verre houden van de dagelijkse overwegingen en voornemens van ons hart?

President Harold B. Lee was een van die mensen die de Heiland zo goed kende en zo lang een dienstknecht was geweest, dat hij instictief wist wat de Heiland in welke situatie dan ook zou zeggen of doen.

Kort nadat hij president van de kerk was geworden, bijvoorbeeld, hield president Lee zijn eerste persconferentie als nieuwe profeet van de kerk. De journalisten stelden president Lee een vraag die heel netelig had kunnen zijn: „Wat is uw standpunt inzake de oorlog in Vietnam?” U zult zich wel herinneren dat die oorlog op dat moment aan de gang was, en dat onze natie verdeeld was; sommigen waren voor onze bemoeienis, anderen ertegen.

Als president Lee zei: „Ik ben 't eens met het standpunt van onze regering,” konden de journalisten zeggen: „Wat vreemd – een geestelijk leider die oorlog

voorstaat?" En als hij antwoordde: „Ik ben 't niet eens met het standpunt van onze regering,” konden de heren zijn woorden eveneens in twijfel trekken door te zeggen: „Wat wonderlijk – een godsdienstig leider die voorgeeft zijn regering te steunen, maar het niet doet.”

Toen de mensen van de pers de vraag voorlegden, antwoordde president Lee zoals een dienstknecht van de Heer dat zou doen, wetende hoe hij de woorden van de Heer zelf op een geïnspireerde wijze moest gebruiken. Zijn woorden ontwapenden en imponeerden hen. Ik meen me te herinneren dat hij zei: „Evenals de gehele christelijke wereld, verafschuwen wij oorlog. De Heiland heeft gezegd,” ging hij voort, „In de wereld lijdt gij verdrukking.’ Maar Hij heeft eveneens gezegd, ‚Ik heb tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt.’” (Zie Johannes 16:33.) Vervolgens haalde president Lee Johannes 14 aan: „Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u.” (vers 27.) Vervolgens onderwees president Lee een groot beginsel door te zeggen: „De Heiland sprak niet over het soort vrede dat door middel van het optreden van een strijdmacht wordt verkregen; evenmin sprak Hij over het soort vrede waarover in vredesconferenties kan worden onderhandeld. Hij bedoelde het soort vrede dat wij alleen dan in ons hart kunnen hebben wanneer wij zijn geboden zo stipt naleven dat wij weten dat Hij tevreden over ons is.” Sprekende als een ware dienstknecht van de Vredevorst, had president Lee de pers voorzien van een geïnspireerd antwoord.

Ten derde, een zoon of dochter van de Heiland zijn.

Laat er geen verwarring bestaan – onze Hemelse Vader is werkelijk de

Vader van onze geest. Hij is eveneens de Vader van de geest van Jezus Christus. De Drieëenheid is geen vaag iets, maar bestaat uit drie afzonderlijke personen. Onze Hemelse Vader heeft zijn Zoon diegenen van zijn kinderen gegeven die bereid waren de naam van zijn Zoon op zich te nemen, hun geloof in Hem wilden tonen door zich te bekeren van hun zonden en af te dalen in het water van de doop, om vervolgens vastberaden en voor eeuwig in zijn koninkrijk voorwaarts te gaan.

Koning Benjamin vertelt ons:

„En nu zult gij, wegens het verbond, dat gij hebt gesloten, de kinderen van Christus worden genoemd, Zijn zonen en Zijn dochteren; want ziet, heden heeft Hij u geestelijk gewonnen; want gij zegt, dat uw hart door geloof in Zijn naam is veranderd; daarom zijt gij uit Hem geboren en zijt gij Zijn zonen en Zijn dochteren geworden.” (Mosiah 5:7.)

Ik bid dat alle leden van deze kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, zo zullen leven, dat als iemand zou beweren dat wij geen christenen zijn, zijn aantijging niet zou worden geloofd door degenen die ons kennen. Laat ons zo leven, dat iedereen die ooit kennis heeft gemaakt met een lid van deze kerk zal weten dat wij er dagelijks naar streven om betere vrienden van de Heiland te zijn, minder zelfzuchtige dienstknechten en dienstmaagden te zijn, en meer als zonen en dochteren die door de Vader aan onze Heiland zijn gegeven, krachtens het feit dat wij bij de doop zijn naam op ons nemen.

Hiervan getuig ik in alle nederigheid en met liefde, in de naam van Jezus Christus, onze Meester en Verlosser. Amen. □

„Hoe flauw het licht ook brandt”

*Ouderling Vaughn J. Featherstone
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Geliefde broeders en zusters, ik wil u graag het een en ander vertellen over mijn persoonlijke gevoelens aangaande een gelijkenis die grote hoop en deernis uitdrukt. „Iemand had twee zonen,” (Lucas 15:11) vertelde de Heiland. De jongste scheen altijd in de schaduw te staan van zijn oudere, meer volwassen broer. De complimenten zouden de oudste broer gemakkelijk toestromen. Hij had zijn leeftijd en zijn postuur mee; hij kon harder werken. De jongste zoon, die eeuwig met zijn oudere broer werd vergeleken, voldeed nooit helemaal. Hij was eerder moe, kreeg zijn werk niet helemaal af en had waarschijnlijk niet zo'n hoge dunk van zichzelf. Misschien had hij voor zichzelf wel uitgemaakt dat „ze” allemaal tegen hem waren en dat hij niet naar zijn eigen verdiensten werd geoordeeld. Hij besloot het ouderlijk huis te verlaten en in een andere omgeving opnieuw te beginnen.

De gelijkenis gaat als volgt verder: „De jongste van hen zeide tot zijn vader: Vader, geef mij het deel van ons vermoeden, dat mij toekomt.” (Lucas 15:12.)

Kennelijk had de vader zijn zoons

verteld dat zij op zekere dag allebei een erfdeel zouden ontvangen. Dit erfdeel zou een vrijwillig geschenk van de vader zijn. Het is niet erg waarschijnlijk dat de zoons meer waard waren dan hun kost en inwoning. Niettemin „verdeelde” de vader „het bezit onder hen”. (Lucas 15:12.) In wezen hield dit in dat de vader het plan van zijn jongste zoon om met zijn erfdeel zijn eigen weg te gaan, goedkeurde. Misschien had hij wel een vermoeden van wat de zoon met zijn aandeel zou doen. De jongste broer „maakte . . . alles te gelde en ging op reis naar een ver land”. (Lucas 15:13.)

Misschien had hij wel de bedoeling om iets eerzaams te doen. Toen hij, echter in de stad van het verre land was aangekomen, ontdekte hij dat hij niet automatisch in een gezellige kring werd opgenomen en verwelkomd. Hij bevond zich in een moeilijk parket; geen invloed en geen vrienden. Echte vrienden moesten worden verdiend, andere kunnen worden gekocht. De jongste zoon ervoer dat vliegen worden aangetrokken door honing. Hij begon met zijn erfdeel te geuren. De vliegen kwamen er op af.

Niet alleen investeerde of gebruikte hij zijn geld niet verstandig, maar hij verkwistte het notabene in een leven van overdaad. (Lucas 15:13.) Er waren goddeloze en beschonken mannen en walgelijke en overspelige vrouwen, wier verlangens naar zijn gezelschap verdween als sneeuw voor de zon zodra zijn geld op was.

„Toen hij er alles doorgebracht had, kwam er een zware hongersnood over dat land. . .” (Lucas 15:14.) Hij stond er slecht voor, want niet alleen had hij zijn gehele erfdeel erdoor gejaagd, maar zelfs de doorsnee burger schold hem uit. Er was hem thuis geleerd te werken en blijkbaar deed hij ook een poging werk te vinden. Hij klopte misschien wel aan bij degenen die zijn vrienden waren geweest toen hij er warmpjes bijzat.

De jongeman werd noodlijdend en „trok er op uit en drong zich op aan een der burgers van dat land en die zond hem naar het veld om zijn varkens te hoeden”. (Lucas 15:15.) Onderdehand zat hij niet alleen helemaal aan de grond, maar was hij ook gedwongen het meest nederige werk te doen. Zijn armoede was zo groot, dat „hij begeerde zijn buik te vullen met de schillen, die de varkens aten, doch niemand gaf ze hem”. (Lucas 15:16.) De Heiland laat ons ongetwijfeld de tegenstelling zien, alsmede de diepten van de armoede en behoefte waar-toe hij verzonken was. Hij had zich, samen met allen die om hem heen dromden toen hij rijk was, te goed gedaan. En nu wilde geeneen van zijn zogenaamde vrienden hem zelfs maar wat schillen geven, zodat hij tenminste even goed te eten zou hebben als de varkens.

De diepten van de wanhoop hebben een louterende en verootmoedigende

uitwerking. Misplaatste trots wordt verwijderd. Heel in de verte beginnen de lichtjes van huis flauw te glimmen.

Te midden van de wanhoop van deze uitermate verdeemoedigende ervaring, kwam (de jongeman) tot zichzelf en zeide: „Hoeveel dagloners van mijn vader hebben brood in overvloed en ik kom hier om van de honger.

Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten; stel mij gelijk met een uwer dagloners.

En hij stond op en keerde naar zijn vader terug.” (Lucas 15:17–20.)

Mogelijkerwijs repeteerde hij keer op keer wat hij zou zeggen. De vader was zijn leven lang trouw en ijverig geweest, een onkreukbare, zuinige man met karakter. Zou hij zijn zoon wegsturen? De jongen stond op en ging naar zijn vader toe. Het was ongetwijfeld een lange reis.

Welnu, de oudste zoon had misschien wel gemerkt dat zijn vader, sinds het vertrek van zijn broer, steeds in gedachten was en weinig belangstelling toonde voor zijn werk. Als hij maar even had gewerkt, liep hij alweer van de akker af om de weg af te turen, om daarna weer voor een poosje aan de arbeid te gaan. De oudste zoon moest niet alleen zijn eigen werk doen en compenseren voor de afwezigheid voor zijn broer, maar hij kreeg er nog een portie werk bij, die vroeger door zijn vader was verricht. Zijn vader scheen hem ook weinig aandacht te schenken. Toen zijn jongere broer nog thuis was, kon er altijd een woord van lof af voor de manier waarop de oudste zoon zijn werk deed. Nu werd er weinig of geen plezier gemaakt; er werd niet gezongen of gedanst en gesproken werd er ook nauwelijks. Zowel

de moeder als de vader zaten 's avonds in de vlammen van de open haard te staren. Zo gingen er dagen, weken, ja, zelfs maanden voorbij.

„En,” vertelde Meester, „toen hij nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem.

„De Heiland staat met open armen klaar om allen die tot Hem willen komen te ontvangen en te vergeven.”

En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten.

Maar de vader zeide tot zijn slaven: Brengt vlug het beste kleed hier en trekt het hem aan en doet hem een ring aan zijn hand en schoenen aan zijn voeten.” (Lucas 15:20–22.) De lange reis was waarschijnlijk met weinig of geen schoeisel volbracht, dus waren het kleed en de schoenen niet overbodig. Maar de vader liet ook een ring voor zijn zoon brengen. Dit was een onverwacht geschenk, een blijk van hoe dankbaar de vader was voor de terugkeer van zijn zoon.

„En haalt het gemeste kalf en slacht het, en laten wij een feestmaal hebben, want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden. En zij begonnen feest te vieren.

Zijn oudste zoon was op het land, en toen hij dicht bij huis kwam, hoorde hij muziek en dans.

En hij riep een van de knechts tot zich en vroeg, wat er te doen was.

Deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen en uw vader heeft het gemeste kalf laten slachten, omdat hij hem gezond en wel terug heeft.

Maar hij (de oudste broer) werd boos en wilde niet naar binnen gaan.” (Lucas 15:23–28.)

De gedachte aan de weken en maanden dat hij het werk had moeten verzetten dat zijn broer voorheen had gedaan, het moeten compenseren voor zijn vaders gebrek aan aandacht, het feit dat er geen complimentje af had gekund en dat zijn vader in gedachten steeds bezig was met zijn broer – dit alles drong zich aan hem op. Misschien vond hij achteraf dat hij ook zijn erfeel had moeten opeisen. Hij zou het niet verkwest hebben, maar juist vergroot. Ondanks deze overwegingen was hij thuisgebleven en een plichtsgetrouwe zoon geweest. Er was geen muziek en geen dansen geweest voor zijn rechtvaardige gedrag; maar nu zijn broer terug was gekomen, waren al deze dingen er ineens om zijn thuiskomst te vieren.

Toen hij te horen kreeg dat zijn zoon buiten was en niet wilde komen, „kwam zijn vader naar buiten en drong bij hem aan”. (Lucas 15:28.) Hij moet zijn verzuim hebben beseft; misschien heeft hij zelfs zijn excuus gemaakt. De grote zorg om zijn jongste zoon woog niet meer op hem. Nu herinnerde hij zich dat hij zijn oudste jongen niet zo vaak een compliment had gemaakt als vroeger. Hij dacht aan het vele werk dat hij ter compensatie had moeten verrichten, terwijl er geen muziek werd gemaakt, er niet werd gedanst en er geen grote feesten werden gegeven. Daar waren de harten te bezwaard voor geweest.

„Maar hij antwoordde en zeide tot zijn vader: Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar gij hebt mij nooit een geitebokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.

Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opgemaakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten.” (Lucas 15:29–30.)

Vol begrip zei de vader: „Kind, gij zijt altijd bij mij en al het mijne is het uwe.” (Lucas 15:31.) De vader was altijd al van plan geweest om de oudste broer te belonen door hem alles te geven, maar dit was de eerste keer dat er over gesproken was.

De vader zei: „Wij moesten feestvieren en vrolijk zijn, want uw broeder hier was dood en is levend geworden, hij was verloren en is gevonden.” (Lucas 15:32.)

Onlangs hoorde ik een dominee deze gelijkenis over de verloren zoon voor de radio voorlezen. Hij besloot als volgt: „Wegens zijn bekering was de jongste broer gerechtvaardigd voor de Heer, terwijl de oudste broer onder de grotere veroordeling viel.” Toen ik dit hoorde, hilde ik van binnen en dacht: „O, grote dwaas dat je bent, je begrijpt de leringen van de Heer niet.” De oudste zoon was gekwetst en verwaarloosd geworden en had, weliswaar, geen liefde en erbarmen voor zijn eigenzinnige broer getoond; maar geen enkel weldenkend mens zou ooit kunnen aannemen dat zijn overtreding kon worden vergeleken met het spijzieke, overdadige, losbandige leven in gezelschap van slechte vrouwen, dat de jongste broer had geleid.

Ik meen te begrijpen wat de Heer trachtte te onderwijzen door middel van deze prachtige gelijkenis, die hoop biedt aan allen. De Heiland staat met open

armen klaar om allen die tot Hem willen komen te ontvangen en te vergeven. Zijn verzoenend en verlossend lijden in Getsemane en op Golgota zijn de grootste blijken van liefde die ooit gegeven zijn.

In haar gedicht „Getsemane” zegt Ella Wheeler Wilcox:

Alle wegen die zijn geweest of horen te zijn

Lopen ergens door Getsemane heen.

Allen die reizen moeten, vroeg of laat,

De hof door de poort betreden;

Moeten daar in 't donker eenzaam knielen,

En een of andere hevige wanhoop bestrijden.

God heb medelijden met hen die niet kunnen zeggen:

„Niet mijn wil, maar de Uwe”; die slechts bidden:

„Laat deze drinkbeker voorbijgaan,” en geen

Oog hebben voor het doel van Getsemane.

(James Dalton Marrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse*, New York en Londen: Harper and Brothers, 1948, blz. 184.)

Dood, echtscheiding, overtreding, eenzaamheid en wanhoop voeren ons tot de hof van Getsemane. De open armen van de Meester willen iedereen ontvan-

gen. De gelijkenis van de verloren zoon is prachtig en leert ons de betekenis van naastenliefde. Iedere ziel die de aarde bewandelt wordt voor eeuwig door zijn liefde en erbarmen omgeven. Iedere man, vrouw of jongere die naar huis terugkeert na een onverstandige reis, of periode van inactiviteit, zal daar de wachtende Heiland met open armen aantreffen. Zijn verzoeningsdaad zal de gerechtigheid bevredigen en barmhartigheid doen toekomen aan allen die bereid zijn „tot Hem (te) komen”. (Zie Leer en Verbonden 18:11.)

Allen die actief zijn kennen wel iemand die misschien inactief of onverschillig is, of die de bezoedelde kleding van de zonde draagt. Dezen hebben de koesterende, blijvende liefde van een medelevende ouder of van een liefdevolle broeder of zuster nodig. Jezus zal elk lid van de kerk zegenen dat bereid is er op uit te trekken en iemand terug te brengen.

President J. Reuben Clark jr. heeft gezegd:

„Ieder mens wordt geboren met het licht van het geloof dat in zijn hart is ontstoken als ware het op een altaar. En dat licht brandt en de Heer ziet er op toe dat het brandt in de jaren dat wij nog niet verantwoordelijk zijn. Zodra wij zelf de verantwoordelijkheid dragen, bepalen wij ook zelf hoe wij dat licht zullen voeden en verzorgen. Als wij rechtvaardig leven zal dat licht opgloeien totdat het het gehele lichaam vervult en het gezondheid en kracht en geestelijk licht schenkt naast lichamelijke gezondheid. Als wij onrechtvaardig leven, zal dat licht afnemen en ten slotte haast uitgaan. Toch heb ik de vaste hoop en overtuiging, dat de Heer het licht van het geloof nooit helemaal uit laat gaan in welk

mensenhart dan ook, hoe flauw het licht ook brandt. De Heer heeft ervoor gezorgd, dat er altijd nog een vonkje is dat, door middel van onderwijs, de geest van gerechtigheid, liefde, tederheid, voorbeeld, en door middel van het naleven van het evangelie, weer helder zal gaan branden, hoe verduisterd de geest ook geweest moge zijn. En als wij in gebreke blijven om onder ons wier geloof is geslonken, op die manier de helpende hand toe te steken, dan zullen wij falen in een van de belangrijkste dingen die de Heer van ons verwacht.” (Uit *Conference Report* van oktober 1936, blz. 114.)

Wij zijn de hoeders van het licht. Wij nodigen allen die hier aanwezig zijn uit om anderen die niet hier zijn de helpende hand te reiken en hen tot zegen te zijn. Luister naar de stem van een profeet. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Wij nodigen iedereen die naar ons luistert van harte uit om naar de besproeide tuin te komen, naar de schaduw van mooie bomen, naar onveranderbare waarheid.

Komt met ons mee naar zekerheid, geborgenheid, eensluidendheid. Dit is waar het verkoelende water vloeit en waar de bron niet opdroogt.

„Komt, hoort naar eens profeten stem, en luistert naar Gods woord.” (Uit *Conference Report* van april 1971, blz. 11.)

Ook wij nodigen allen die niet hier zijn uit om naar huis te komen. Wij staan de weg af te turen, verlangend naar uw terugkeer. Wij zullen u met open armen en een medelevend hart tegemoetrennen. Er zijn schoenen voor uw voeten, een kleed, een ring voor uw hand en een gemest kalf. Kom naar huis en wij zullen ons samen verblijden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb”

*Ouderling George P. Lee
van het Eerste Quorum der Zeventig*

In onze sceptische, verwarde, goddeloze wereld, is het kennen van de waarheid en het bezitten van een grote, nederige en ernstige overtuiging dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, een zeer kostbaar iets. Ik heb het getuigenis van de goddelijkheid van mijn Heiland verkregen door middel van de zoete invloed en macht van de Heilige Geest. Ik heb dit getuigenis in mijn hart ontvangen en het gaat alle andere bewijzen te boven. Het vertelt mijn ziel dat mijn Verlosser, Jezus Christus, bestaat.

Deze stille, zoete overtuiging heb ik in mijn jonge jaren ontvangen, terwijl ik thuis, in ons eenvoudig huisje, op mijn knieën mijn smeekbeden opzond, en ook wel wanneer ik, onder het hoeden van de schapen in de hete woestijn van het reservaat, in het Boek van Mormon had gelezen. Net zoals ik weet dat mijn leven niet begon bij mijn geboorte, net zoals ik weet dat ik niet zal ophouden te bestaan bij mijn dood, zo weet ik ook heel zeker

dat het leven van Christus niet in Betlehem begon; en dat het evenmin eindigde op Golgota. Sprekende over zichzelf, zei de Heer Jezus Christus:

„Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.

En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.” (Johannes 17:4-5.)

Ik getuig dat Jezus Christus de eerstgeboren Zoon van God in de geest was. Net als de Vader zelf was Hij een persoon van grote macht en intelligentie in het universum. Voordat deze wereld geschapen werd, woonde Hij bij zijn Vader in de hemel en regeerde Hij samen met Hem in het voorbestaan op een geestelijke grondslag. De Heer Jezus Christus had veel te maken met onze groei en opleiding voordat wij op aarde geboren werden. Hij was, onder leiding van de Vader, de Schepper van deze aarde en Hij aanvaardde de aanstelling

om hierheen te komen en haar Verlosser te zijn. Hij was het die in de grote raadsvergadering in de hemel naar voren kwam en zei: „Hier ben Ik, zend Mij.” (Abraham 3:27.)

„Vader, Uw wil geschiedde, en Uw zij de heerlijkheid, in der eeuwigheid.” (Mozes 4:2.)

Over zijn geliefde Zoon, heeft onze Hemelse Vader gezegd: „En ontelbare werelden heb Ik geschapen, en ook deze heb Ik voor Mijn eigen oogmerk geschapen; en Ik schiep ze door de Zoon, Die Mijn Eniggeborene is.” (Mozes 1:33.)

Er was geen ander goed genoeg, de losprijs te voldoen. Hij alleen kon ons de poort des hemels opendoen (zie *Heilige lofzangen*, nr. 215), daar Hij het enige geschikte, ervoor in aanmerking komende, waardige, bekwame, gewillige, volmaakte en bevoegde wezen was en is voor dit grote, opperste offer.

Ik getuig dat de geboorte van onze Verlosser te Betlehem werd aangekondigd door een grote menigte engelen en door één engel met uitzonderlijk gezag en macht, die uit de tegenwoordigheid van God was gekomen en zei: „Ik ben Gabriël, die voor Gods aangezicht sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken en u deze blijmare te verkondigen.” (Lucas 1:19.)

Profeten van weleer, vanaf de dagen van Adam, waren op de hoogte van zijn komst. Lang voor zijn geboorte waren zijn naam, karakter en goede werken bekend. Voor zijn geboorte was Hij een persoon van geest. Bij zijn geboorte werd daar een lichaam van vlees en beenderen aan toegevoegd. Nadat Hij de dood had overwonnen en was opgestaan, werd Hij een persoon met een onverwoestbaar, verheerlijkt lichaam, dat onscheidbaar verbonden was met

zijn onsterfelijke geest. Zijn gehele leven op aarde was gewijd aan het schenken van vrede en zegeningen aan anderen. Hij leidde een volmaakt leven te midden van het boze en het kwade.

De welhaast ondraaglijke foltering die Hij in de hof van Getsemane onderging, was niet alleen een lichamelijke en verstandelijk lijden, maar tevens een geestelijke foltering die alleen een god in staat was te ervaren. In dat uur van onbeschrijflijke smart nam de Heiland de last van de zonden van de wereld, vanaf Adam tot aan het einde van de wereld, op zich. Daarna hingen zij Hem aan een kruis en kruisigden Hem, hetgeen de meest onmenselijke en wrede vorm van executie was. Zoals in die tijd gebruikelijk was, werden er nagels door zijn handen en voeten heen geslagen. Over dit lijden heeft Hij gezegd:

„Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet zouden lijden, indien zij zich wilden bekeren;

Doch indien zij zich niet wilden bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

Welk lijden Mij, God, de Grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en zowel lichamenlijk als geestelijk deed lijden.” (Leer en Verbonden 19:16–18.)

In zijn eindeloze liefde en genade bad Hij juist voor de mensen die Hem hadden gekruisigd. Hij smeekte zijn Hemelse Vader degenen die Hem bespotten en hoonden en beledigden, te zegenen en te vergeven. In zijn pijn en smart riep Hij: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.)

Ik getuig dat deze zelfde gekruisigde Christus op de derde dag opstond uit het graf, nadat Hij gesproken had met anderen in de geestenwereld, en dat zijn

geest werd herenigd met zijn lichaam. Nadat Hij een poos onder de mensen op aarde had vertoefd, voer Hij, als een verrezen en verheerlijkt wezen op naar zijn Hemelse Vader. Een engel, sprekende over Jezus, zei:

„Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.

En gaat terstond op weg en zegt zijn discipelen, dat Hij is opgewekt uit de doden. En zie, Hij gaat u voor naar Galilea; daar zult gij Hem zien.” (Matteüs 28:6-7.)

Duizenden jaren lang, vanaf de dagen van Adam tot aan Christus' kruisiging, waren miljoenen mensen afgedaald in het donkere graf en hadden zij de dood en het einde van het leven ondergaan. Duizenden jaren lang was niemand ooit teruggekeerd. Toen onze Verlosser op-

stond uit het graf met zijn verrezen en onsterfelijke lichaam, deed Hij de prikkel van de dood te niet en behaalde Hij de overwinning over het graf. (Zie 1 Korintiërs 15:55; Mosiah 16:7-8; Mormon 7:5.) De mens was bevrijd uit het donkere gevang van de zonde. De dood was overwonnen; Christus behaalde die overwinning. (Zie Mosiah 15:8; Mormon 7:5; Alma 27:28.)

Onmiddellijk na zijn opstanding werden ook vele anderen opgewekt. In Matteüs lezen we:

„En de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt.

En zij gingen uit de graven na zijn opstanding en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen.” (Matteüs 27:52-53.)

Aldus verwijderde onze verrezen Heer de laatste hindernis op onze weg naar volmaking en eeuwig leven. Net zoals van Hem werd gezegd „Hij is hier niet . . . Hij is opgewekt” (Matteüs 28:6), zo zal het ook ieder van ons vergaan, want het lege graf van de Heer Jezus Christus is niet alleen een symbool, maar tevens de garantie voor onze eigen opstanding en onsterfelijkheid. Het zou tragisch zijn en een ernstige vergissing om aan te nemen dat Jezus alleen maar een geweldige leraar was en niet meer dan een groot filantroop. Dank zij Hem wordt het leven in de eeuwigheid voortgezet. Er is geen andere naam onder de hemel waardoor de mensen behouden en verhoogd zullen worden. (Zie Handelingen 4:2; 2 Nephi 25:20.)

Ik getuig dat onze verrezen Heer, met heerlijkheid bekleed, aan de Nephieten en Lamaniëten in het oude Amerika verscheen, terwijl zij bijeenvergaderd waren rondom hun tempel in het land

Overvloed. God, onze Eeuwige Vader, zei tegen hen:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt – hoort Hem.” (3 Nephi 11:7.)

Zij zagen de Heer Jezus Christus, gekleed in een wit gewaad, uit de hemel nederdalen; en Hij daalde af totdat Hij in hun midden stond, en Hij zei hun:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

En ziet, Ik ben het Licht en het Leven der wereld; en Ik heb uit die bittere beker gedronken, die de Vader Mij heeft gegeven, en Ik heb de Vader verheerlijkt door de zonden der wereld op Mij te nemen. . . .” (3 Nephi 11:10–11.)

De schare viel ter aarde aan zijn voeten en aanbad Hem. Daarna stonden de mensen op en traden op zijn uitnodiging toe om de tekenen van de nagelen in zijn handen en voeten te zien en te voelen. En zij zagen en voelden eveneens de speerwond in zijn zijde, en zij vielen aan zijn voeten neer, zo groot was hun vreugde en ontroering. Hun eigen ogen en handen getuigden tot hen. Er zijn geen woorden waarmee hun onnoemelijke blijdschap en dankbaarheid beschreven kunnen worden. Het was een heerlijke manifestatie en een geestelijk feest voor allemaal.

Ik getuig dat deze, de laatste grote bedeling van de volheid der tijden, werd ingeluid door de stem van God, onze Eeuwige Vader, die zei: „*Deze is Mijn geliefde Zoon – hoor Hem!*” (Joseph Smith – *Geschiedenis* 17.)

In de lente van het jaar 1820, openbaarden God onze Eeuwige Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, zich aan de jonge profeet, Joseph Smith. De lange,

duistere nacht van de afval was ten einde gekomen. Deze heerlijke manifestatie verlichtte de wereld. De profeet Joseph Smith ontving bezoek van nog andere boodschappers en wezens uit de hemel. Hij kreeg vele openbaringen. Deze openbaringen werden hem gegeven door niemand anders dan onze verrezen Heer, Jezus Christus. Het evangelie werd hersteld, met al zijn voormalige zegeningen, sleutels, rechten en voorrechten, en met het heilige priesterschap, dat de bevoegdheid inhield om het evangelie in de

Jezus Christus is „Meester over de oceaan, de aarde en het uitspansel. Hij is de beloofde Messias. Hij is de overwinnaar van de dood en het graf. Hij is de Vredevorst.”

naam van God te bedienen. De kerk, die zijn naam droeg, en gevestigd was op de rots van openbaring, werd hersteld.

De beginselen en wetten van het evangelie die de Heer in onze tijd heeft hersteld, verschillen niet veel van hetgeen Hij in vroeger tijden heeft geopenbaard. Van de heiligen der laatste dagen wordt, net als van de vroegere heiligen, verwacht, dat zij eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid zullen zoeken. 's Heilands goddelijke formule voor succes en volmaking is altijd dezelfde geweest: „Zoekt eerst Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid en dit alles zal u

bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6:33.)

De Heer Jezus Christus wil dat wij in de eerste plaats werken aan het ontwikkelen van ons eigen karakter, van rechtvaardigheid, ijver en godsvrucht. Daarna moeten we hetzelfde doen voor anderen. Dat wil zeggen, Hem helpen bij het onderwijzen, dopen en tot volmaking brengen van mensen en hele gezinnen over de gehele wereld.

Zelfs in onze eigen tijd is het mogelijk om ons op vele terreinen te vervolmaken. Wij kunnen, bijvoorbeeld, volmaakt worden in het ons onthouden van koffie, thee, tabak en alcohol. Wij kunnen volmaakt worden in het betalen van onze tiend. Wij kunnen volmaakt worden in het bijwonen van de avondmaalsvergadering. Wij kunnen volmaakt worden op het gebied van eerlijkheid, kuisheid, naastenliefde, stiptheid, betrouwbaarheid, en vele andere deugden. Als wij er vandaag in slagen een beginsel van het evangelie volmaakt na te leven, kunnen wij er morgen twee volmaakt naleven. Volmaaktheid op het ene terrein voert op haar beurt tot volmaaktheid in iets anders.

Ik getuig dat onze verrezen Heer en Verlosser op aarde terug zal komen in zijn verrezen, onsterfelijke lichaam van vlees en beenderen en in goddelijke heerlijkheid en macht. Bij zijn eerste komst op aarde werd Hij misverstaan, veroordeeld en bespot en was Hij een man vertrouwd met veel ziekte. (Zie Jesaja 53:3.) Bij zijn eerste komst deed Hij verzoening voor de zonden van de wereld. Wanneer Hij, echter, de tweede keer komt, zal Hij komen als een triomferende Koning der koningen en een glorieus Heer der heren. (Zie Openbaring 17:14.) Hij zal oordelen over

zondaars die zich niet hebben bekeerd. Hij zal komen als de Almachtige God om de aarde te zuiveren en om zijn glorieus duizendjarige regering in te luiden. (Zie tiende Artikel des Geloofs.) De Heer Jezus Christus en de verrezen heiligen zullen gedurende de duizend jaar van het millennium op aarde regeren. (Zie Leer en Verbonden 29:11.) Satan zal worden gebonden en geen macht hebben om enig mens te verleiden. (Zie Leer en Verbonden 43:31.) Aan het eind van het duizendjarig rijk zal satan voor een korte periode ontbonden worden, en daarna komt het einde van de wereld. Satan en zijn trawanten zullen voor eeuwig worden verbannen. Ieder mens zal uit het graf worden opgewekt en voor God staan om te worden geoordeeld. Onze Heer, Jezus Christus, zal met de kroon zijner heerlijkheid worden gekroond ten einde voor eeuwig te regeren. (Zie Leer en Verbonden 76:108.) Zij die tot het einde toe hebben volhard en het eeuwige leven hebben verworven, zullen voor eeuwig bij Hem en bij onze Hemelse Vader in het celestiale koninkrijk wonen.

Ik getuig dat Hij de schepper is van „alle dingen, mooi en fijn, alle wezens, groot en klein”. (Cecil Frances Alexander, in *Masterpieces of Religious Verse*, ed. James Dalton Morrison, New York: Harper and Brothers Publishers, 1948, blz. 17.) Hij is meester over de oceaan, de aarde en het uitspannel. Hij is de beloofde Messias. Hij is de overwinnaar van de dood en het graf. Hij is de Vredevorst. (Zie Jesaja 9:6.) Hij is dezelfde gisteren en heden en tot in eeuwigheid. (Zie Hebreëen 13:8.) Eindeloos is zijn naam. Eeuwig is zijn naam. Hij is Jezus de Christus. Daarvan getuig ik in zijn heilige naam. Amen. □

Een liefdevolle en vriendschappelijke hand toesteken

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Eigenlijk hadden we nu moeten horen van ouderling LeGrand Richards. Hij kan echter niet bij ons zijn. Vlak voor deze vergadering hebben we over de telefoon met hem gesproken. Hij had zo gehoopt hier te kunnen zijn om, als het ware, zijn afscheidsgetuigenis te geven van dit grote en heilig werk, dat zo zeer deel heeft uitgemaakt van de zesennegentig jaar van zijn leven. Zoals de meesten van u wel weten, heeft hij onlangs een ernstige operatie ondergaan, die een traumatische uitwerking heeft gehad op zijn gezondheid. Ik weet zeker dat ook ieder van u teleurgesteld is door zijn afwezigheid en dat u zijn geweldige stem, die hij altijd verheft ter verdediging van het herstelde evangelie en om te getuigen van Hem die de Hersteller was, zult missen.

De broeders hebben mij voorgesteld een paar samenvattende woorden te spreken voordat we van president Tanner horen.

We hebben een heerlijke tijd gehad sinds president Romney op de welzijnsvergadering ons gisteren in alle vroegte

toesprak over het rekenen op zichzelf. Het was een toepasselijke boodschap en in onze huidige omstandigheden behoren we te streven naar een grotere persoonlijke onafhankelijkheid, een toenemende houding van vertrouwen op zichzelf, een groter verlangen om voor onszelf en de onzen te willen zorgen. Zijn toespraak, en ook de andere die op die vergadering gehouden werden, behoort herhaaldelijk te worden gelezen, opdat zij ons tot zegen kan zijn en wij er voordeel uit kunnen trekken.

Onmiddellijk na de opening van de conferentie gisterenmorgen, hadden wij het voorrecht een opwekkende en hartroerende boodschap van president Spencer W. Kimball te ontvangen, die door broeder Haycock werd voorgelezen. Wij zijn door deze boodschap gezegend en ik stel voor dat wij die toespraak – die in de *Ensign* zal verschijnen – allemaal zo snel mogelijk lezen. Wij hebben vanmiddag die prachtige lofzang gezongen, die eigen is aan deze kerk: „Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd”.

(*Heilige lofzangen* nr. 176.) Menen we dat ook? Zo ja, dan dienen wij zijn woorden te lezen en ter harte te nemen. Moge God ons helpen gehoorzaam te zijn aan de raadgevingen die ons door deze profeet worden gegeven.

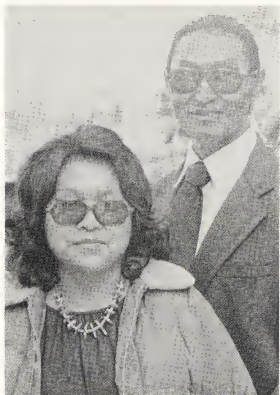
Vervolgens zijn wij in de loop van de daaropvolgende vergaderingen onderwezen, aangemoedigd en in ons geloof en overtuigingen gesterkt. Wij hebben een grotere waardering voor dit werk gekregen, en hebben Hem, die aan 't hoofd daarvan staat, nog beter leren kennen.

Onder de vele geweldige en belangrijke dingen die gezegd zijn door de profeet Joseph Smith, zijn er, naar mijn mening, weinig die van groter belang zijn dan zijn uitspraak ten overstaan van iemand die op doorreis was en die vroeg hoe hij het klaarspeelde een dermate heterogeen volk te besturen. „Ik leer hun de juiste beginselen,” was zijn antwoord, „en zij besturen zichzelf.” (Zie George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1958, blz. 529.) Broeders en zusters, laten wij, nu ons de juiste beginselen zijn geleerd, deze conferentie verlaten met het vaste voornemen onszelf in overeenstemming met deze beginselen te besturen.

Er is zoveel kwaad in de wereld en zo'n grote behoefte aan het goede om dat te overwinnen. Iedereen die de afgelopen paar dagen een krant heeft gelezen, of naar het nieuws heeft geluisterd, moet wel getroffen zijn door het verhaal van wat het werk moet zijn geweest van een ontaard wezen, dat een dodelijk gif heeft toegevoegd aan een heilzaam geneesmiddel. Het is een aanduiding van de gruwelijke dingen waar-toe een mens in staat is en van de grote

behoefte in de wereld om het kwade met het goede te overwinnen. We behoren meer ons best te doen; we behoren als het zuurdesem te worden; we behoren te worden als een licht, waarvanuit goedheid en waarheid en schoonheid en deugd zich over de gehele wereld kunnen verbreiden.

Er zijn er onder ons die vatbaar zijn voor het kwaad en de listige streken van de duivel. Ik zou het een en ander willen zeggen over pornografie. De porno-industrie is een groeiend en afschuwelijk kwaad. Pornografie verschijnt in onze bioscopen, dringt ons huis binnen via de televisie, bevindt zich in de krantenstalletjes en spreidt haar tentakels op andere manieren uit om mensen te verstrikken en te verlokken en allen die verleid worden om zich ermee in te laten, te vernietigen. Ik ben ervan overtuigd, broeders en zusters, dat geen enkele heilige der laatste dagen ongestraft op

welke wijze dan ook deel kan hebben aan dit toenemende kwaad. Moge God ons helpen en ons met zelfdiscipline zegenen, opdat wij dit verderfelijke en steeds verder om zich heen grijpende kwaad zullen weerstaan en het zonodig zullen ontvluchten, want het is gemunt op onze ondergang.

Wij zijn ertoe aangemoedigd om ons gezin te versterken en ervoor te zorgen dat de Geest des Heren er nog sterker aanwezig is, om waardering, respect en de onderlinge genegenheid aan te kweken. Het is verschrikkelijk dat wij wel eens gevallen van kindermishandeling ter ore komen. Ook dit is een toenemend kwaad in de wereld. Toen ik hier onlangs over nadacht, sloeg ik de Leer en Verbonden open en las deze woorden van de Heer, die ons door de profeet Joseph Smith zijn gegeven, die op dat moment de ellende en eenzaamheid van zijn gevangenschap te Liberty onderging. De Heiland uitte zich over hen die de kerk wilden bestrijden, maar in bredere zin, veroordeelde Hij degenen die kinderen zouden mishandelen. Hij zei: „Wee hun; omdat zij Mijn kleinen hebben geërgerd, zullen zij van de verordeningen van Mijn huis worden uitgesloten.

Hun korf zal niet vol zijn, hun huizen en hun schuren zullen vergaan, en zij zelf zullen worden veracht door hen, die hen vleien.” (Leer en Verbonden 121:19–20.) Wat een uitspraak met betrekking tot hen die kleine kinderen kwetsen!

Zo ook betaamt het geen enkele man die het priesterschap van God draagt om op enigerlei wijze zijn echtgenote te mishandelen, om de vrouw, die de moeder is van zijn kinderen, zijn levensgezellin en zijn metgezellin voor de eeuwigheid, als hij die grotere zeginin-

gen heeft ontvangen, te vernederen, te kwetsen of misbruik van haar te maken. Laat ons vriendelijk zijn en onze waardering tonen voor degenen voor wie de Heer ons verantwoordelijk zal houden. Ik zal mij altijd blijven verwonderen over de grote betekenis van de woorden die vaak door president McKay werden aangehaald: „Het belangrijkste wat een vader voor zijn kinderen kan doen, is om hun moeder lief te hebben.” (Aangehaald in *Richard Evans' Quote Book*, Salt Lake City: Publishers Press, 1971, blz. 11.)

„Laat ons voortgaan met de ons opgedragen zending. Wij voelen de dwingende noodzaak om ieder volk het evangelie te onderwijzen . . . en om onze leden te sterken, waar zij zich ook mogen bevinden.”

En nu een paar woorden over politiek. Er worden dit jaar verkiezingen gehouden en de politieke campagnes gaan gepaard met vele krachtige en schelle stemmen. Wij hebben een heilzaam en geweldig systeem, waaronder de mensen vrijelijk kunnen uitdrukken door wie zij zich willen laten vertegenwoordigen in de regering van het land. Ik hoop van harte dat de betreffende personen zich zullen toeleggen op de verschillende programmapunten en niet op personen. De strijdpunten behoren frank en vrij te worden besproken. Ik herhaal, echter,

mijn innige hoop, dat er niet met modder zal worden gegooid. Zoals Shakespeare zei in zijn toneelstuk *Othello*:

*Wie mij mijn beurs ontsteelt, steelt slijk; . . .
Maar hij, die mij mijn goede naam ontnemeet,
Berooft mij van wat hem niet rijker maakt,
En mij doodarm.
(Othello, derde bedrijf, derde toneel.)*

Laat ons toch degenen die ons willen beschimpen – en die zijn er, zoals ouderling Ashton heeft aangeduid – liefdevol en vriendschappelijk de hand toesteken. Ik denk vaak aan het gedichtje van Edwin Markham:

*Hij trok een kring met mij eruit –
Ketter, rebel, en honend gefluit.
Maar de Liefde en ik waren samen slim:
Wij trokken een kring met hem erin!
(Uit *The Best Poems of American People*, ed. Hazel Fellman, Garden City, New York: Garden City Publishing Co., 1936, blz. 67.)*

Laten wij, in de geest van Christus, die ons aanraadde de andere wang toe te keren, ernaar streven het kwade te overwinnen door middel van het goede.

Wij leven in een grootse tijd, die een grote uitdaging voor ons is. Generaal Omar Bradley wordt als volgt aangehaald: „Wij hebben het geheim van het atoom bevat en de bergrede verworpen. . . Wij leven in een wereld van nucleaire reuzen en ethische kleuters. Wij weten meer over oorlog dan over vrede, meer over doodmaken dan over leven.” (Zoals aangehaald in *The Life of Mahatma Gandhi* van Louis Fischer, New York: Harper and Brothers, Publishers, 1950, blz. 349.)

Wij hebben zoveel te doen in deze wereld ten einde de invloed van dit evangelie uit te breiden. Laten wij de ons opgedragen zending uitvoeren. Wij zijn

ons bewust van des Heren dwingende opdracht om het evangelie te onderwijzen aan alle natiën, geslachten, talen en volken. (Zie Leer en Verbonden 133:37.) Wij hopen niet alleen niemand daarbij aanstoot te geven, maar die taak zelfs met alle hoffelijkheid en in die geest van liefde uit te voeren, die het wezen was van Hem van wie wij getuigen.

Wij zullen doorgaan met het grote werk van het versterken van ons volk, waar zij zich ook mogen bevinden onder de natiën op aarde. Wij zullen hen die zwak zijn in het geloof bemoedigen. Wij zullen ernaar streven hen door middel van voorbeeld en voorschrift te onderwijzen. Wij zullen in de geest van mensenmin en liefde samenwerken. Wij zullen ermee doorgaan over de gehele wereld bedehuizen te bouwen, waar onze leden tezamen kunnen komen en onder het eendrachtig aanbidden van de Heer elkander kunnen versterken.

Wij zullen het grootse werk dat in onze tempels voortgang vindt – een niet te evenaren werk van liefde, dat zich zelfs uitstrekt tot degenen die zich aan gene zijde van de sluier van de dood bevinden – voortzetten. Bestaat er wel een groter liefdewerk? Meer dan door welk ander werk ook, hebben we daardoor deel aan de geest van de Heer zelf, die zijn leven gaf als een plaatsvervangend offer voor ons allemaal. Het wordt verricht in de naam van Hem wiens zaligmakende werk voor allen is bestemd.

God zegene ons allemaal, dat wij onze ogen en oren zullen gebruiken om te kijken, te luisteren en te leren, en zodoende de grote, eeuwige waarheden, waarvan wij getuigen, zullen gaan begrijpen en waarderen. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Laten wij de ons gegeven raad opvolgen

*President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, hier mogen zijn en mogen luisteren naar de conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heeft dit tot een heerlijke dag voor mij gemaakt. Ik weet zeker dat het gebed, dat door broeder Russell Ballard werd opgezon- den, tijdens deze conferentie is verhoord.

Over bidden gesproken: het is zo belangrijk te weten tot wie wij bidden, en dat onze gebeden verhoord zullen worden op de manier die voor ons het beste is. Laten we, bij ons bidden tot de Heer, bedenken, dat deze kerk door het gebed op aarde werd gebracht, nadat de jonge Joseph Smith had gelezen:

„Indien echter iemand van u in wijs- heid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan alle geeft, eenvoudig- weg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5.)

Ik vraag me af of we wel goed beseffen wat een grote zegen het is dat onze gebeden verhoord worden en dat wij

kunnen vragen om hetgeen wij nodig hebben.

En dan de prachtige toespraak van president Kimball, die ons in de eerste vergadering door Arthur (Haycock) werd voorgelezen: alleen al daarmee werd ons voldoende stof ter overweging geboden, al strevend de leringen van de Heer en Heiland tijdens ons verblijf hier

op aarde na te volgen. Het is een grote vreugde voor me geweest zo lang met president Kimball te mogen samenwerken, om van hem te leren en de invloed van zijn geest te mogen voelen.

Bij het luisteren naar dit mooie koor, behoren we te beseffen wat een voorrecht het is dat dit over de gehele wereld zo goed bekend staat en dat voor zoveel mensen heeft gezongen.

Het is heerlijk geweest om met velen van u te kunnen spreken, om in uw gezelschap te verkeren en samen met u deel te hebben aan de Geest. Ik hoop en bid dat bij het verlaten van deze vergadering, ieder van ons zal denken aan hetgeen we hebben gehoord en zal beseffen dat het ons kan helpen het er beter af te brengen. Laten we deze

conferentie verlaten met het voornemen voorwaarts te gaan en de dingen te doen die ons in de toespraken, die in deze prachtige ruimte zijn gehouden, zijn voorgehouden.

Ik wil de Heer persoonlijk bedanken voor alle zegeningen die Hij mij en mijn gezin heeft geschonken, alsmede voor de zegeningen die Hij ons als kerk heeft geschonken. Er is geen enkele andere organisatie op de hele wereld die ons de toespraken kan bieden die wij vandaag hebben gehoord. Betere leerredenen zijn er niet en ik kan mij niet voorstellen dat ze nog beter kunnen worden gehouden.

„Ik bid dat ieder van ons zal denken aan hetgeen we hebben gehoord en zal beseffen dat het ons kan helpen het er beter af te brengen.”

Ik dank de Heer dat wij deel kunnen nemen aan dit soort diensten, en naar huis kunnen gaan met het vaste voornemen om ons leven te beteren en een invloed ten goede te zijn in de wereld. Ik getuig dat dit het werk is van de Heer. Ik weet dat het waar is en dat als wij bereid zijn de leringen ervan na te leven, wij grotere vreugde zullen ervaren dan wij zouden kunnen vinden op welke andere wijze dan ook.

Dat de Heer ons daartoe moge zegenen, is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Ons voorbereiden op de dag van morgen

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Er is mij voorgesteld te spreken over het onderwerp: „De moeilijkheden van deze tijd 't hoofd bieden – de beste voorbereiding op de dag van morgen.” Bij het overwegen van dit onderwerp, ben ik tot de slotsom gekomen, dat als we de problemen van vandaag met voldoende voorbereiding onder de ogen zien, er morgen geen noodzaak zal zijn voor paniekerige voorbereidsels.

Dit punt wordt onderstreept in Matteüs door middel van de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden:

„Dan zal het Koninkrijk der hemelen vergeleken worden met tien maagden, die haar lampen namen en uittrokken, die bruidegom tegemoet.

En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs.

Want de dwaze namen haar lampen mede, maar geen olie!

Doch de wijze namen olie in haar kruiken, met haar lampen.

Terwijl de bruidegom uitbleef, werden

zij allen slaperig en sliepen in.

En midden in de nacht klonk een geroep: De bruidegom, zie, gaat uit hem tegemoet!

Toen stonden al die maagden op en brachten haar lampen in orde.

En de dwaze zeiden tot de wijze: Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit.

Maar de wijze antwoordden en zeiden: Neen, er mocht niet genoeg zijn voor ons en voor u; gaat liever naar de verkopers en koopt voor uzelf.

Doch terwijl zij heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.

Later kwamen ook de andere maagden en zeiden: Heer, heer, doe ons open!

Maar hij antwoordde en zeide: Voorwaar, ik zeg u, ik ken u niet.

Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.” (Matteüs 25:1–13.)

Bij het overdenken van de lessen die we uit deze gelijkenis kunnen trekken, beseffen we dat alle tien de maagden olie in hun lampen hadden. Vijf van hen waren wijs en hielden de olie op peil, zodat ze steeds voldoende zouden hebben. De andere vijf waren dwaas en kortzichtig. Bijgevolg kwamen zij tekort toen de bruidegom kwam.

Wij leren eveneens uit deze gelijkenis, dat de noodzakelijke voorbereidsels om hen te helpen de onmiddellijke omstandigheden 't hoofd te bieden, uit hele eenvoudige, gewone taken bestonden. De komst van de bruidegom vergde geen bijzondere of uitgebreide voorbereiding. Onze voorbereiding dient doelbewust te zijn, en aangepast aan de problemen van deze tijd. Wij behoren ons stap voor stap voor te bereiden, naargelang wij door de Heer worden geïnspireerd.

President McKay placht een verhaal te vertellen over een treinmachinist. Ik wil u dat verhaal graag vertellen, zoals het door president Harold B. Lee werd naverteld:

„Toen de machinist zijn trein op een donkere nacht op een station tot stilstand bracht, vroeg een schuchtere passagier of hij niet bang was weer het donker tegemoet te rijden met de verantwoordelijkheden voor het leven van vier- of vijfhonderd mensen. Wijzend op de felle lichtbundel van de koplamp, zei de machinist: ‚Ik zal u iets vertellen: wanneer ik het station uitrijd, zal ik nog geen meter van het traject in het donker rijden. Ziet u het licht dat wel duizend meter vooruit wordt geworpen? Ik rijd de trein naar de rand van het licht, en als ik daar ben, is de weg voor mij nog steeds duizend meter ver verlicht.‘ Toen voegde president McKay eraan toe: ‚Ik wil u iets vertellen. Door deze gehele, donkere

nacht van onzekerheid heen, zal dit welzijnsprogramma nog geen halve meter van de weg in het duister afleggen. Denk daaraan. Wij kunnen slechts de volgende oktobermaand als onze eerste lichtkring zien. Wij hebben u gezegd wat er in de komende zes maanden moet worden gedaan. Tegen de tijd dat wij daar zijn aangeland, zal het licht weer een eind voor ons uit schijnen, en zal iedere stap van ons pad verlicht zijn. Leer uw mensen het licht te volgen, en zij zullen veilig zijn op de berg Zion wanneer de vernietigende krachten op de wereld worden losgelaten.‘” (Welzijnsvergadering, afdeling Landbouw van 5 april 1969.)

Als we maar datgene willen doen wat de presiderende broeders ons hebben aangeraden, en iedere nieuwe dag leven zoals het hoort, vooruitziend en rechtvaardig, dan zal er geen noodzaak zijn voor drastische veranderingen bij onze voorbereidingen om toekomstige moeilijkheden het hoofd te kunnen bieden.

Ik vrees dat velen van mening zijn dat het welzijnsprogramma in hoofdzaak voor rampen werd opgezet. Dat is niet zo. De beginselen van het welzijnsprogramma zijn bedoeld om ons te helpen iedere dag met een vooruitziende blik te leven en om met succes het hoofd te bieden aan ernstige moeilijkheden naargelang wij ermee geconfronteerd worden.

Net zoals de maagden niet wisten dat de bruidegom 's nachts zou komen, op een moment dat zij hun lampen nodig zouden hebben, weten ook wij niet wanneer ernstige problemen, zoals ziekte of werkloosheid, in ons leven zullen komen.

Uit welhaast alles wat wij tegenwoordig in het nieuws lezen en horen, lijkt het

wel alsof de dag des oordeels al gekomen is. In een plaatselijk dagblad, bijvoorbeeld, handelden meer dan tweederde van de koppen en artikelen over zaken zoals moord, oorlog, faillissementen, werkloosheid, enzovoort, waarbij weinig ruimte werd overgelaten voor artikelen met een positieve uitwerking. Men zou ervan overtuigd kunnen raken dat de toestand onmogelijk is geworden.

„Als we maar datgene willen doen wat de presiderende broeders ons hebben aangeraden, . . . zal er geen noodzaak zijn voor drastische veranderingen bij onze voorbereidingen om toekomstige moeilijkheden 't hoofd te kunnen bieden.”

Wij leven weliswaar in een veelbewogen wereld. Er zijn talrijke werklozen. Het aantal failliete mensen, bedrijven en landen is onrustbarend. Wij worden omgeven door oorlogen en geruchten van oorlogen. (Zie Leer en Verbonden 45:26.) 's Mensen onderlinge onmenselijkheid is ontstellend. Het zedelijk peil is ontaard tot dat van Sodom en Gomorra. Het is een lange lijst.

Veel van de huidige problemen zijn te wijten aan het feit dat wij ons in het verleden niet hebben voorbereid. Het zijn problemen die voor degenen die zich wel hebben voorbereid niet onoverkomelijk zijn. Noch worden zij die hun

oren gespitst hebben gehouden erdoor overvallen. Ik wijs u op slechts enkele van de terreinen waarop wij gewezen zijn:

In het jaar 1935 zei president George Albert Smith: „Deze zelfde dag waarop wij vergaderen om de Heer te aanbidden (de sabbat), is de speeldag van dit grote volk geworden – de dag die door duizenden wordt bestemd om het gebod dat ons heel lang geleden door God werd gegeven, te schenden. Ik ben ervan overtuigd dat veel van de smart en ellende waardoor de mensheid wordt getroffen, en haar zal blijven treffen, is terug te brengen tot het feit dat zij zijn vermaning om de sabbat te heiligen, in de wind hebben geslagen.” (Uit *Conference Report* van oktober 1935, blz. 120.)

In 1937 zei president J. Reuben Clark jr.: „Laat ons schulden schuwen als de pest; mochten we nu schulden hebben, laten we die dan aflossen.” (Uit *Conference Report* van april 1937, blz. 26.)

In 1970 zei president Harold B. Lee: „Dertig jaar lang hebben de leiders van deze kerk ons voorgehouden dat we een voedselvoorraad aan moeten leggen en ons moeten voorbereiden op slechte tijden. We hebben dit aangehoord, en velen hebben er gevolg aan gegeven, en nu komt het onheil en rennen degenen onder ons die traag zijn geweest naar de bank om hun spaargeld op te nemen en er . . . levensmiddelen voor te kopen.” (Welzijnsvergadering, afdeling Landbouw van 4 april 1970.)

En, tenslotte, zei president Spencer W. Kimball in 1974: „De aarde kan haar bestaan niet rechtvaardigen, en evenmin voortzetten, zonder het huwelijk en het gezin. Geslachtsverkeer zonder huwelijk – en dat geldt voor alle mensen, jong of

al ouder – is de Heer een gruwel, en het is uitermate betreuenswaardig dat velen hun ogen voor deze grote waarheden gesloten hebben.

Mannen en vrouwen dienen hun gade lief te hebben en te koesteren. Zij moeten hun gezin niet kapotmaken door een echtscheiding, zeker niet wegens ontrouw en echtbreuk.” (Uit *Conference Report* van oktober 1974, blz. 9.)

Hoeveel van de moeilijkheden van deze tijd hadden vermeden kunnen worden of hadden we beter 't hoofd kunnen bieden als we maar de raad hadden opgevolgd die in deze paar voorbeelden werd gegeven?

Laten we ons nu wenden tot een voorbeeld van wat we zoal kunnen doen om ons voor te bereiden op de moeilijkheden waarmee wij in deze tijd en in de toekomst geconfronteerd kunnen worden. Ik wil mij in 't bijzonder tot de ouders onder u richten, ten einde te wijzen op de verantwoordelijkheid die zij hebben om hun kinderen te leren hoe zij zich moeten verzekeren van een adequate opleiding.

De instructies van de Heer zijn heel duidelijk:

„En verder, voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion, die georganiseerd zijn, ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (Leer en Verbonden 68:25, 28.)

Oprecht voor de Heer wandelen houdt ook in een mens met verantwoordelijkheidsgevoel worden in alle aspecten van het leven. In de loop van hun schoolcarrière, en vooral in de jaren na de basisschool, behoren kinderen te worden aangemoedigd tot het kiezen van vakken die misschien wel moeilijker zijn dan andere, maar die hen beter voorbereiden op eventuele verdere opleiding of op een werkkring.

Afgezien van het niveau waarop onze kinderen hun formele opleiding afsluiten, moeten zij hebben geleerd hoe belangrijk het is om uit te munten bij alles wat zij doen. Bij elke onderneming is wel ruimte aan de top, terwijl het onderaan een drukte van belang is. Ongeacht het werkkerrein – loodgieter, arts, onderwijzer, jurist, boer, timmerman, of wat dan ook – als onze kinderen reeds vroeg in hun leven leren dat zij zich tot het uiterste in dienen te spannen, zullen zij heel veel beter voorbereid zijn op de verantwoordelijkheden van het leven.

Wij moeten onze kinderen leren hoe belangrijk onderwijs is, daar het hen helpt ontdekken hoe ze moeten denken en leren. Zij moeten weten, en wij moeten eraan herinnerd worden, dat het gevolgde onderwijs slechts het formele gedeelte van onze ontwikkeling is. Onze ontwikkeling behoort nooit te worden stopgezet, maar juist ons leven lang te worden voortgezet.

De wereldberoemde pedagoog, Mortimer Adler, gaf tijdens een interview eens te kennen, dat zijn ontwikkeling slechts vijftientig jaar daarvoor een aanvang had genomen. Enigszins verbaasd zei de interviewer: „Maar u bent beroemd voor de vele jaren dat u

verbonden was aan de universiteit van Chicago.”

Het antwoord van de heer Adler luidde: „Dat waren de jaren waarin ik een schoolopleiding verwierf. Het was pas nadat ik klaar was met mijn formele onderwijs, dat mijn ontwikkeling een aanvang nam.”

In afdeling 88 van de Leer en Verbonden geeft de Heer ons de volgende opdracht:

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.

Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn, opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen;

Dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; dingen, die zijn geweest, die nu zijn, en dingen, die binnenkort moeten geschieden; dingen, die binnenslands zijn, en dingen, die buitenslands zijn; de oorlogen en verwickelingen der natiën, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken –

Opdat gij in alle dingen moogt zijn voorbereid, wanneer Ik u wederom zal uitzenden ter verheerlijking van de roeping, waartoe Ik u heb geroepen, en van de zending, die Ik u heb opgedragen.

En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:77–80, 118.)

Willen wij en onze kinderen mensen met verantwoordelijkheidsgevoel zijn en

worden, en in staat om behoorlijk voor ons gezin te zorgen, dan moeten we ons daarop voorbereiden. Onderwijs is een van de elementaire en fundamentele werktuigen bij die voorbereiding.

Let wel dat dit voorbeeld van onderwijs dezelfde systematische loop volgt als andere voorbereiding. De tweede klas volgt op de eerste, de derde op de tweede, enzovoort, totdat het eindexamen is gehaald, waarna ook een wetenschappelijke of beroepsopleiding wordt gevolgd. Dit voert ons terug tot onze oorspronkelijke stelling, dat een adequate voorbereiding op de moeilijkheden van vandaag de beste voorbereiding is voor de toekomst.

Ouders behoren hun kinderen ook te leren verstandig met geld om te gaan, geen schulden te maken, zichzelf en hun omgeving goed te verzorgen, betrouwbaar te zijn, eerlijk te werken voor wat zij verdienen, en vele andere welzijnsbeginselen. Geen enkele van deze beginselen zweemt naar het „doemdenken”.

Hoe belangrijk de lichamelijke noden van de mens ook zijn, de geestelijke zijn nog belangrijker. Het spreekt vanzelf dat we voedsel, onderdak, kleding en andere zaken nodig hebben om in leven te blijven. Wij kunnen echter al deze dingen in overvloed hebben en nog die dingen ontberen die nodig zijn voor het eeuwige leven. De Heiland onderwees dit op vele manieren, waaronder de gelijkenis van de rijke dwaas.

„En Hij sprak tot hen een gelijkenis en zeide: Het land van een rijk man had veel opgebracht. En hij overlegde bij zichzelf en zeide: Wat moet ik doen, want ik heb geen ruimte om mijn vruchten te bergen. En hij zeide: Dit zal ik doen; ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin al het koren en al mijn

goederen bergen. En ik zal tot mijn ziel zeggen: Ziel, gij hebt vele goederen liggen, opgetast voor vele jaren, houd rust, eet, drink en wees vrolijk. Maar God zeide tot hem: Gij dwaas, in deze eigen nacht wordt uw ziel van u afgeëist en wat gij gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo vergaat het hem, die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God." (Lucas 12:16-21.)

Veertien jaar geleden zei president David O. McKay op de algemene conferentie: „Met heel mijn ziel smee ik de leden van de kerk, en alle mensen over de gehele wereld, om meer aan het evangelie te denken; meer te denken aan de ontwikkeling van de geest die in ons woont; meer tijd te besteden aan de wezenlijke taken van het leven, en minder tijd aan de zaken die vergankelijk zijn." (Uit *Conference Report* van april 1968, blz. 144.)

Geestelijk voorbereid zijn volgt dezelfde gestage koers waar wij steeds op doelen: wij kunnen de dag van morgen alleen maar bouwen op hetgeen wij vandaag bereiken. Toch hoeven we niet tot morgen te wachten om de vruchten te genieten van de geestelijke ontwikkeling die we al hebben bereikt. Als wij consequent de leringen van de Heiland volgen, hoeven we niet in de duisternis te wandelen, maar zullen we het licht des levens hebben. (Zie Johannes 8:12.)

Als ouders moeten wij stoffelijke en geestelijke paraatheid onderwijzen en er een voorbeeld van zijn. Laten we ons toch elke inspanning getroosten om het berouw te vermijden dat het niet opvolgen van de raadgevingen van de Heer en zijn gezalfden met zich brengt. Laten we de vermaning en het voorbeeld van president Kimball ter harte nemen wanneer hij zegt: „Doe het!"

Zoals de Heer heeft gezegd: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan, maar wie doet de wil Mijns Vaders." (Matteüs 7:21.)

Laten we over twintig of dertig jaar niet op deze dag hoeven terug te kijken om ons af te vragen: „Hoeveel van onze huidige problemen hadden vermeden kunnen worden als we de raadgevingen die ons gegeven werden in de jaren tachtig hadden opgevolgd?" Laten we daarentegen de presiderende broeders volgen en de welzijnsbeginselen toepassen op de problemen van deze tijd en daardoor tevens onze voorbereiding op de dag van morgen tot stand brengen. Aldus kunnen we blijmoedig, opgewekt en met vertrouwen voorwaarts gaan.

Jezus zei: „Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen.

Dit heb Ik tot u gesproken, terwijl Ik nog bij u verblijf;

maar de Trooster, de Heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb.

Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd." (Johannes 14:23, 25-27.)

Dit is de vrede die ieder van ons gemoedsrust kan bezorgen wanneer alles om ons heen een en al verwarring is. Dit is een vrede die alle stoffelijke zaken te boven gaat. Dat wij in staat zullen zijn de moeilijkheden van deze dag het hoofd te bieden en daardoor vol vertrouwen de dag van morgen onder ogen zullen kunnen zien, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Toepassing van welzijnsbeginselen thuis: een sleutel tot veel gezinsproblemen

Barbara B. Smith
Algemeen presidente van de zustershulpvereniging

Geliefde broeders en zusters: „In den beginne was het Woord” (Johannes 1:1) – ofwel, volgens de vertaling van Joseph Smith: „In den beginne werd het evangelie gepredikt door de Zoon. En het evangelie was het woord.” (Vrij vertaald naar de Joseph Smith Translation van Johannes 1:1.) En verder: „in (de Zoon) was het evangelie, en het evangelie was het leven, en het leven was het licht der mensen.” (Vrij vertaald naar de Joseph Smith Translation van Johannes 1:4.)

Helaas genieten niet alle mannen en vrouwen het licht dat voor hen is bedoeld. Niet allen die het evangelie hebben, weten hoe zij de straling ervan in hun leven kunnen brengen.

Een zekere zuster vond dat er maar weinig of geen licht in haar leven was. Haar man was iedere week drie dagen op reis voor zijn zaak, waardoor zij alleen achterbleef, en het maar moest zien te klaren met de huishouding en de twee kleintjes. Ze was met nauwelijks negen-

tien getrouwd en had zo goed als geen ervaring met kinderen. Het ontbrak haar dan ook ten enenmale aan zelfvertrouwen wat het aanpakken van haar eigen kinderen betrof. Ze werd vaak overstelpt door de eisen die zij aan haar stelden en de vele, dringende huishoudelijke plichten. Zij raakte zo gefrustreerd, dat ze alsmaar strenger voor haar kinderen werd, totdat haar grove gedrag haar zelfs bang voor zichzelf maakte. Ze schaamde zich en voelde zich eenzaam en ontoereikend. Ze was dikwijls helemaal wanhopig. Welk licht had 't evangelie haar te bieden?

Zij en haar man beschouwden zich als goede leden van de kerk. Maar wat maakte dat voor verschil wanneer de kinderen aan 't jengelen waren, de stapel wasgoed alsmaar hoger werd, de brief van haar moeder nog steeds niet beantwoord was en de japon die ze deze week had moeten maken voor het personeelsfeest van de zaak, nog steeds onaf op de

naaimachine lag? Al deze frustraties waren zulke sprekende bewijzen van de ontmoedigingen van dit moment, dat de zegeningen van het evangelie daardoor heel ver weg schenen te zijn.

Gelukkig waren er mensen die haar hielpen leren hoe zij de beginselen van het evangelie kon toepassen om veel van haar moeilijkheden op te lossen. Wetende hoe ongerust zij was over haar verhouding tot haar kinderen, brachten haar huisbezoeksters een bijzonder stuk speelgoed voor ieder kind mee. Zij hadden zorgvuldige spelletjes gekozen waar ouders en kinderen samen mee konden spelen, en die konden bijdragen aan het oplossen van problemen. De huisbezoeksters namen de tijd om de moeder te laten zien hoe zij, door middel van gezamenlijke activiteiten, een betere band met haar kinderen kon kweken. Ze was verrast te ontdekken hoe blijmoedig haar kinderen waren en hoe snel zij reageerden. Zij begonnen zich erop te verheugen iedere dag een poosje met hun moeder te kunnen spelen. Zij realiseerde zich dat zij bezig was door middel van spel te voorzien in hun behoeften en dat zij zich allengs prettiger gingen voelen in haar gezelschap.

Wegens de band die door hun gezamenlijke activiteiten werd ontwikkeld, waren de kinderen eerder bereid naar hun moeder te luisteren – om hun kleding op te rapen, hun speelgoed weg te leggen en zoet te gaan slapen. Van de weeromstuit had zij meer tijd om haar andere verantwoordelijkheden te organiseren. Zij leerde rekening te houden met haar kinderen en attent te zijn op de dingen die hen bezighielden. Nog steeds besteedt zij deze bijzondere dagelijkse aandacht aan de kinderen. Tegenwoordig is liefde meer dan een abstract

begrijp in dit gezin; het is de manier waarop zij reageren op elkanders behoeften.

Het woord van het evangelie, zoals het wordt gepredikt en geleerd, is voor ieder van ons het begin. Alleen „weten” is niet altijd genoeg om het beloofde licht te verschaffen. We moeten naar ieder woord leven. In onze wereldomvattende kerk wordt vaak over vertalen gesproken. Er worden computers gebruikt om daarbij te helpen en honderden vertalers zijn steeds met dit belangrijke werk bezig. Maar de vertaling waarvoor wij persoonlijk verantwoordelijk zijn, is het omzetten van de woorden van het evangelie in daden, houdingen en gewoonten.

Het evangeliebeginsel liefde duidt op daden wanneer ons wordt geboden elkander lief te hebben (zie Johannes 13:34). Wanneer deze woorden worden vertaald in een vastbesloten streven om gedrag dat kwetsend, genant of grievend is voor iemand die van je houdt, te veranderen, dan wordt dit een sleutel waarmee een probleem in het gezin kan worden opgelost. De volgende regels, die een vrouw aan haar man heeft geschreven, onderstrepen hoe noodzakelijk het is om een beginsel tot meer dan één woord te maken:

Valentijnsdag 1951

Lieve Bill,

Ik heb 't gevoel vandaag meer van je te houden dan in alle drieëntwintig jaar die we samen hebben doorgebracht. Hoewel je je genegenheid steeds kenbaar hebt gemaakt, heeft niets mij er zo van overtuigd dat je werkelijk om ons geeft, als je recente voorbereidingen om ons gezin mee te nemen naar de tempel.

Hoe fijn we het ook dikwijls hebben gehad, voor mij had het altijd een verdrietige kant omdat we niet echt één waren.

Maar nu ben ik een en al verwachting en vreugde bij de gedachte aan de innige band die wij kunnen hebben bij het samen bestuderen van het evangelie, bij het hebben van dezelfde vrienden, en bovenal bij de gedachte aan de eeuwigheden die nu mogelijk zijn geworden voor ons en onze kinderen, en hun kinderen en de kinderen van die kinderen.

Naarmate ik je heb zien slagen in de moeilijke strijd om verslavende gewoonten de baas te worden die zozeer een deel van je waren geworden, is mijn bewondering voor jou alsmaar toegenomen.

Je zoons, je dochters en ik zijn niet alleen heel trots op je, maar zijn je ook zeer dankbaar.

Veel liefs, Ellen

Niet alle huwelijksmoeilijkheden zijn te wijten aan in het oog springende slechte gewoonten. Sommige problemen ontstaan geruisloos, welhaast onmerkbaar, terwijl we worden opgeëist door zware programma's en veelsoortige plichten. Neem het geval van het echtpaar dat alle jaren dat zij getrouwd waren geweest had besteed aan trouw dienstbetoon aan de kerk en hun kinderen. Nu waren de kinderen volwassen en hadden het ouderlijk huis verlaten; de kerkelijke roepingen waren minder veelzeggend; en geheel onverwachts stonden zij, die jarenlang anderen bij het oplossen van hun moeilijkheden hadden geholpen, voor eigen problemen. Het dienen van hun kinderen had hen dermate in beslag genomen, dat zij vergeten hadden elkander te dienen. Ze waren altijd prompt geweest om met gulle hand hun genegenheid aan allen om hen heen te schenken, maar eenvoudige blijken van liefde en belangstelling voor elkaar waren er bij ingeschoten. En nu, in een periode van hun leven dat zij behoorden

te kunnen genieten van hun geweldige gezamenlijke ervaringen, ontdekten ze dat de onderlinge band gedwongen was. Het gevoel van tekort schieten, waar zij allebei onder leden, voerde maar al te gemakkelijk tot kritiek en beklag. De vele jaren dat zij actief waren geweest in de kerk, hadden hun een betere weg geleerd. Zij hadden het licht van het evangelie gekend en nu verlangden zij ernaar.

Enheid en een geestelijke instelling in het gezin worden tot stand gebracht door „beginselen zoals liefde, werk, dienstbetoon, vertrouwen op zichzelf en toewijding in praktijk te brengen.”

Zij ontdekten dat zij, door de evangeliebeginselen met nieuwe ogen te bekijken, en deze keer als hulpmiddel voor het oplossen van hun eigen problemen, opnieuw konden leren hoe zij elkander moesten dienen. Zij beseften dat het uitdrukking geven aan hun liefde op deze rijpere leeftijd, een zoetheid met zich bracht die wel bijzonder voldoeninggevend was. Zij besloten tot een aantal projecten in hun huis en tuin, waaraan zij samen werkten; zij vonden zinvolle kerkelijke activiteiten, stelden familiegegevens en -geschiedenissen samen en leerden hoe andere waardevolle papieren bewaard moesten worden. In het evangelie hadden zij de noodzakelijke beginselen al, en bij het aanwenden daarvan voor het oplossen van hun

eigen moeilijkheden, ontdekten ze dat deze beginselen ruimschoots aan hun doel beantwoordden.

In een verhandeling getiteld „A Piece of Chalk” over een uitstapje in het zuiden van Engeland, schreef G.K. Chesterton hoe hij erop uit trok om pasteltekeningen van het landschap te maken en helaas tot de ontdekking kwam dat het hem ontbrak aan de kleur wit. Daar er geen enkele winkel in de buurt was, waardoor hij het euvel alsnog kon verhelpen, achtte hij zijn uitstapje mislukt, totdat hij plotseling beseftte dat de rots waarop hij gezeten was uit wit krijt bestond. (Uit *The Joy of Reading*, ed. Robert K. Thomas, Salt Lake City: Bookcraft, 1978, blz. 35–40.)

Daar, midden in een wei in het graafschap Sussex, bleek hij „te zitten op een reusachtige voorraad van wit krijt”. Zijn denken dat hij geen wit krijt had, was te vergelijken met een chemicus die midden op de oceaan naar zout water zocht voor zijn experimenten, of iemand die in de onmetelijke Sahara op zoek was naar zand om z'n zandlopertje te vullen. Heel dikwijls hangt het oplossen van onze problemen af van ons ontdekken dat we al beschikken over de sleutel daartoe. We moeten alleen leren die sleutel op de juiste manier te gebruiken.

Dit is iets wat wij steeds in het leven van de mensen zien gebeuren. Een voorbeeld daarvan was de zuster die heel weinig te besteden had, maar toch met kerst iets extra's wilde doen voor haar burens. Zelfs goedkope kerstverpakking vond zij een niet verantwoordde uitgaaf. Maar ze was iemand die gewend was zelf oplossingen te zoeken. Door zakjes van bruin papier te versieren met een wit papieren „dak”, raampjes en een deur, er de boodschap „Een vrolijk kerstfeest,

beste burens” op te zetten, en ze te vullen met haar zelfgedroogde appeltjes, maakte ze alleraardigste kerstgeschenkjes, die zeer in de smaak vielen.

We zien eenzelfde soort vindingrijkheid bij het oplossen van problemen met hetgeen men reeds voorhanden heeft, in het geval van de moeder die leuke jasjes voor haar kinderen maakte uit oude spijkerbroeken. In beide gevallen werden problemen opgelost en behoeften gelenigd door de sleutels werk, dienstbetoon, liefde en vertrouwen op zichzelf.

Mensen hebben vaak met ernstige en slopende problemen te maken, problemen die angst en schuldgevoelens en verdriet veroorzaken. Wij kunnen er dikwijls toe bijdragen dat zij de oplossing voor hun moeilijkheden vinden, door hun vriendschap en begrip te bieden in onze priesterschaps- en ZHV-vergaderingen of andere kerkelijke omlijstingen. Het is vaak de medelevende arm om een schouder heen en het bemoedigende knikje die de noodlijdenden en de vertrapten de hoop en de moed geeft om het weer te proberen. Wij kunnen hen laten weten dat ook anderen met problemen worstelen, maar dat een sterk gezin en een sterk karakter – beide ontwikkeld door het naleven van de beginselen van het evangelie – hen hebben geholpen om boven de moeilijkheden van het leven uit te stijgen.

Eén zo'n gezin werd door de vader in de steek gelaten toen het jongste kind nog maar vier maanden oud was. Het was een afschuwelijke tijd en de echtscheiding verliep moeilijk, maar de dappere moeder was vol geloof en vastbesloten dat zij alles zou doen wat in haar vermogen lag om als alleenstaande ouder te slagen.

Zij ontdekte, zoals zovelen dat doen, dat het tot daden vertaalde evangelie niet alleen een sleutel tot het oplossen van vele welzijnsproblemen verschaft, maar ze ook kan voorkomen. Moeilijkheden die afhankelijkheid tot gevolg kunnen hebben, kunnen uit de weg worden geruimd en in plaats daarvan tot kracht en blijdschap voeren.

Deze moeder verzamelde haar kinderen om zich heen en legde hun de omstandigheden uit. Er moesten achterstallige termijnbetalingen op het huis worden betaald, er lagen van allerlei rekeningen, en er was geen inkomen. Zij konden zich tot anderen wenden om hulp, maar als zij bereid waren als gezin samen te werken, waren zij er, volgens haar, toe in staat hun huis te houden en er weer een fijne plek van te maken. Zij waren inderdaad bereid. Ieder kind dat er de leeftijd voor had vond de een of andere manier om er wat bij te verdienen. Zij maaiden gazons, bezorgden kranten, letten op kinderen, verzamelde blikjes en knapten huishoudelijke klussen op. Een van de grotere kinderen stelde zichzelf verantwoordelijk voor de gasrekening, een ander kind zorgde voor de elektriciteitsrekening; de moeder gebruikte haar verdiensten voor de afbetalingen op het huis. Alle andere uitgaven werden beperkt tot het uiterst noodzakelijke.

Mettertijd waren ze weer helemaal bij met de hypotheek. Zij waren in staat aan al hun financiële verplichtingen te voldoen en daarnaast zelfs te investeren in wat kleine, goedkope huisjes, die zij konden opknappen en die hun wat inkomen verschaften. Dit stelde de moeder in staat om voortaan thuis te blijven. Nu deze doelen waren bereikt, hoefden de kinderen niet meer al hun verdiensten

bij te dragen om te voorzien in de stoffelijke behoeften van het gezin. Nu er geen financieel zwaard van Damocles meer boven hun hoofd hing, wees de moeder haar kinderen erop, dat als zij bereid waren door te blijven werken, zij konden studeren, op zending gaan, en zelfs samen op stap konden gaan om iets van de wereld te zien. De kinderen bleven inderdaad werken en sparen. Zij leerden de grote waarde van werken en van een hecht gezin, en zij hebben hun moeder vergezeld naar plaatsen waar anderen alleen maar van dromen.

Dit alles is tot stand gebracht onder het vervullen van hun kerkelijke verplichtingen. Het hele gezin staat vlug klaar om te getuigen dat de grootste beloning die zij ten gevolge van de ervaringen van afgelopen jaren hebben ontvangen, hun geestelijke groei is geweest. Het in praktijk brengen van beginselen zoals *liefde, werk, dienstbetoon, het voorzien in eigen behoeften en toewijding*, heeft dit gezin de waardigheid bezorgd van iets groots te hebben gepresteerd, alsmede een eenheid van doel en een innige band met elkaar en met de Heer die onmiddellijk opvalt wanneer men in hun gezelschap verkeert.

Het leven stelt ons inderdaad voor problemen, en hoewel het evangelie een middel verschaft om achter de antwoorden te komen, laten de oplossingen ook weleens op zich wachten. Er zijn, echter, zeer wenselijke karaktertrekken die ontwikkeld worden als gevolg van het worstelen met moeilijkheden. Het is vaak pas wanneer wij ons tot het uiterste van ons vermogen hebben ingespannen, dat wij te weten komen dat onze Hemelse Vader nabij is.

Sariah, de vrouw van Lehi, had de

pijnlijke ervaring om de wildernis in te reizen en hun huis en bezittingen achter te moeten laten. We krijgen niets te horen over de moeilijkheden die zij wellicht moest ondergaan; maar het reizen te voet, het wonen in een tent en maaltijden klaarmaken boven een kampvuur, is misschien wel een verschrikking geweest na het gerieflijke leven dat zij in Jeruzalem hadden geleid. Wij lezen wel over haar smartelijk wachten toen zij vreesde dat haar geliefde zoons omgekomen waren in de wildernis nadat zij erop uit waren gestuurd om de koperen platen te halen. (Zie 1 Nephi 5:2.) Maar ondanks de moeilijkheden, had zij haar gezin lief en diende zij hen. Met de terugkeer van haar zoons ontving zij de stellige overtuiging dat de Heer haar echtgenoot had geboden om de wildernis in te vluchten; en dat haar zoons beschermd waren geweest, gaf haar de verzekering dat de Heer met hen was. (Zie 1 Nephi 5:8.) Hun omstandigheden veranderden niet; zij sliepen nog steeds in tenten. Maar de wetenschap

dat de Heer hen leidde gaf haar vreugde en troost. In het licht van die kennis was zij in staat om verder te gaan en verdere moeilijkheden op te lossen naarmate zij zich voordeden.

Wat ook het niveau van onze kennis van het evangelie is, voor ieder van ons geldt dat wij door kunnen gaan met leren. Maar leren is niet meer dan het begin. De volheid van zegen ontvangen we naargelang we de beginselen volgen en ernaar leven. Wanneer wij ze tot onze weg maken, wanneer we de beginselen naleven, hebben we de belofte dat zij een licht voor ons zullen zijn. Naargelang wij het licht leren kennen, zal het ons door de dikste duisternis heen leiden, en naargelang we dat licht in ons gezin brengen, kan het een lichtbaken worden voor onze kinderen en kindskinderen.

Dat wij voorwaarts mogen gaan met volmaakte hoop, onze moeilijkheden mogen overwinnen en de liefde van God en alle mensen mogen genieten, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Geachte abonnee,

Wilt u ons alstublieft uw nieuwe adres laten weten indien u van plan bent om te verhuizen (of onlangs verhuisd bent en u uw tijdschrift nog op het oude adres ontvangt)? De eenvoudigste manier is: het adresstrookje veranderen en aan uw distributiecentrum terugsturen.

Indien er een fout schuilt in het adresstrookje, is dit eveneens de aangewezen weg.

Hartelijk dank voor uw medewerking.

Ons adres luidt: Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzte Tage
Porthstrasse 5-7
Postfach 50 10 70
D-6000 Frankfurt am Main 50

De zegeningen van werkprojecten in gezinsverband

Dean Jarman
President van de Salt Lake University Second Stake

De zegeningen die volgen op werkprojecten in gezinsverband zijn zowel tijdelijk als geestelijk. De geboden die Adam ontving waren geestelijk, want de Heer zelf zei dat Hij Adam nooit tijdelijke geboden had gegeven. (Zie Leer en Verbonden 29:35.) Werk, zoals het bij de aanvang van deze aarde werd ingevoerd, was dus een geestelijk beginsel.

Er zijn een aantal invloeden in mijn leven, die mij het verlangen hebben gegeven om onze kinderen te leren werken. Allereerst zijn er de ervaringen die ik opdeed als een kind dat opgroeide in een gezin met verstandige en heerlijke ouders. Ons eerste werkproject thuis nam een aanvang toen ik een jaar of negen was. Op een avond kwam mijn vader thuis met een schoenpoetsstel en een verstelbare leest, die aan de muur kon worden bevestigd. Hij spoorde mijn broer en mij aan om vlijtig te zijn en wat geld te verdienen, door vijftien dollarcent te rekenen voor ieder paar gepoetste schoenen. Natuurlijk waren de schoenen van onze ouders voortaan altijd goed

gepoetst, maar een echte goede slag konden we pas slaan als onze ouders gasten ontvingen. Ik begaf mij dan onder de gasten en vroeg hun of zij hun schoenen gepoetst wilden hebben. Menigeen zat bij ons thuis te praten in zijn kousevoeten.

Er ging een paar jaar voorbij voordat vader op een avond met een ander idee thuiskwam: „Jongens, waarom proberen jullie niet om kerstkransen aan de man te brengen?” En zo begon voor ons weer een nieuwe onderneming. We gingen langs de deuren om bestellingen op te nemen en kochten de kransen vervolgens bij een groothandelaar. Een aantal jaren lang hielpen vader en moeder ons heel trouw bij dit project.

In de jaren dat ik studeerde begon ik te beseffen dat de waarde van werken niet uitsluitend bestaat uit het geld dat ermee verdiend wordt. Ik heb in die tijd drie mensen uitspraken horen doen die mij altijd bij zullen blijven. De eerste uitspraak stamt uit mijn tijd aan de University of Utah, toen de directeur van het

instituut voor godsdienstonderwijs, Lowell L. Bennion, mij deelgenoot maakte van een opvatting over het grootbrengen van kinderen. Hij had een grote groentetuin en toen hem werd gevraagd wat hij allemaal kweekte, luidde zijn antwoord niet gewoon tomaten, maïs of worteltjes, maar eenvoudig „jongens”.

De tweede uitspraak was afkomstig van een student aan de Brigham Young University, die een verklaring gaf voor het feit dat alleen hij uit de hele groep die samen op school had gezeten, actief was gebleven in de kerk. Het lag aan een koe, zei hij. En hij legde uit dat, terwijl zijn vrienden na school niets omhanden hadden en dus van allerlei katekwaad begonnen uit te halen, hij iedere dag meteen naar huis moest om de koe te melken. Hoewel zijn wrevel daarover destijds groot was, is hij zijn verstandige ouders en de koe sindsdien heel dankbaar geweest.

De derde uitspraak werd gedaan door een teruggekeerde zendingspresident, die de opmerking maakte dat een groot aantal zendingen bij hun aankomst in het zendingsveld niet weet hoe zij moeten werken. Het ontbreekt hen aan ervaring in het indelen van hun tijd en het ontplooiën van eigen initiatief.

Geleidelijk werd er een werkfilosofie in mijn gedachten uitgekristalliseerd. Toen ik trouwde, had ik drie doelstellingen: werk aanwenden als middel om „kinderen te kweken”; ervoor zorgen dat ze niet over teveel vrije tijd beschikten; en onze kinderen erop voorbereiden de Heer effectief te dienen.

Mijn huwelijk met een heerlijke levensgezellin werd gezegend met kinderen. In een tijdsbestek van slechts enkele jaren kregen wij er tien – op acht na allemaal meisjes. Naarmate de kinderen

opgroeiden, wisten we dat zij zouden moeten helpen met de gezinsfinanciën. Dit werd helemaal duidelijk toen de vier oudsten te kennen gaven dat zij graag wilden leren skiën. Op een keer kochten we met kerst vier paar – gebruikte – houten ski's en skistokken, alsmede vier paar tweede hands skischoenen. Onze kinderen waren op kerstochtend heel blij met hun cadeaus en aanvaardden de verantwoordelijkheid voor het overgrote deel van de kosten die er verder mee gemoeid zouden zijn.

Daar mijn vrouw en ik geen voorstanders zijn van enige vorm van financiële bedeling, vroegen we ons vaak af hoe ons jonge gezin kon beginnen om zichzelf een beetje te bedruipen. Het duurde niet lang voordat ons de kans werd geboden om pakketjes reclamemateriaal samen te stellen en rond te brengen bij vijfduizend huizen. Er werd na school, 's avonds en 's zaterdags aan het project gewerkt. Iedereen was verantwoordelijk voor het samenstellen van een bepaald aantal pakketjes. Moeder of vader hielpen door de kinderen naar verschillende punten toe te rijden en ze te voorzien van bemoediging. Het project werd verscheidene keren herhaald. Onze kinderen begonnen geld te verdienen en we leerden dat we al werkende samen plezier konden hebben.

Na enkele jaren stapten we van reclamepakketjes over op telefoonboeken. Een aantal zomers stopten we onze auto vol met boeken en kinderen. De dagen waren warm, de uren lang, sommige straten moeilijk te vinden, sommige adressen onvindbaar, de boeken zwaar. Een aantal oprijlanen was lang en ging behoorlijk steil omhoog, en een aantal honden was vals; maar plezier hadden we. Soms gingen er twee kinderen naar

één huis; het ene om de hond af te leiden en het andere om de boeken te brengen.

Eén zomer brak een van de jongens bij het werken zijn voet. Hij had maar een paar dagen nodig om te beseffen dat hij er niet buiten wilde staan die zomer; trouwens, hij was dol op skiën. Het duurde niet lang of hij had zich achterin de auto geïnstalleerd om de boeken uit te pakken en aan te geven hoeveel er bij elk huis afgeleverd moesten worden.

Aan het eind van de dagtaak werden er verhalen verteld, werd er om ervaringen gelachen en over prestaties opgeschept – en niemand had moeite met inslapen. Ja, we hadden plezier en genoten van het gevoel iets tot stand te brengen.

Ons volgende project begon toen onze oudste zoon in het jaar voor hij op zending zou gaan gazons ging maaien. We kochten een vrachtwagentje uit 1962, dat het meestal deed, en schaften wat gereedschappen aan voor het onderhouden van gazons. Dat eerste jaar deed hij zo goed als al het werk zelf, en nam slechts af en toe een broer mee. Het jaar daarop besloot pa zich bij het project aan te sluiten, daar geen van de andere

jongen in het bezit was van een rijbewijs. We maakten reclame, verstrekten prijsopgaven, werden bij anderen aanbevolen en vergrootten onze klantenkring. Toen kwam de grote dag dat pa zijn eerste gazon zou maaien. Om te beginnen deed de schaar voor de randjes het niet, dus moest hij terug naar de andere kant van de stad om erachter te komen wat er aan de hand was. Toen hij terugkwam, had een van de maaimachines de geest gegeven, dus reed hij weer naar de andere kant van de stad om daar een oplossing voor te vinden. Na verscheidene uren aan dat ene karwei te hebben besteed, keek de tweede zoon zijn vader aan en vroeg: „Gaat onze hele zomer er zo uitzien?”

We hebben volgehouden en we staan aan het eind van ons vierde jaar. We hebben geleerd ons gevoel voor humor niet te verliezen, ondanks gebroken sproeiers, een ondergelopen kelder, onverwachte stortbuien, een uitgebrande motor van de vrachtwagen, kapot gereedschap. Pa die rustig iemands geliefde Bonsaiboompje uit de grond rukte, en een voorwiel van de wagen dat er in het spitsuur afliep. Maar er zijn ook dagen dat alles 't doet, de wagen als een trein loopt, de zon schijnt, we helemaal op schema zitten, en iemand vergeet de achterklep van de wagen vast te maken. Eén voor één glijden onze gereedschappen uit de wagen terwijl we op weg zijn naar de volgende klant.

Men zou zich af kunnen vragen waarom we al deze dingen doen. De voor de hand liggende antwoorden zijn: (1) al onze tieners hebben een behoorlijk bedrag op de bank staan voor hun zending; (2) al onze kinderen boven de elf weten dat er gewerkt moet worden; (3) er is geen werk op zondag mee gemoeid; (4)

de kinderen hebben zich nuttige vaardigheden eigen gemaakt; (5) zij leren met geld om te gaan en onderscheid te maken tussen verlangens en behoeften; en (6) als hun vader heb ik, onder het werken zij aan zij, vele geweldige leermomenten met hen gehad.

„Ons werken in gezinsverband is een belangrijke factor geweest bij het tot stand brengen van meer liefde, vrede en eenheid in ons gezin.”

Maar dat is nog geeneens alles. Bepaalde waarden zijn moeilijk te verwoorden maar toch heel wezenlijk. Een paar zondagen geleden gingen de jongens, op verzoek van hun moeder, om de tafel heen zitten om op te schrijven wat volgens hen de waarde was van het werken in gezinsverband.

Een jongen van achttien schrijft: „Zolang als ik me kan herinneren is mij de waarde bijgebracht van hard werken, het nakomen van al je verantwoordelijkheden en het hooghouden van je familienaam. Terugkijkend op mijn ervaringen met de gezinsprojecten, kan ik zien hoe mijn karakter en persoonlijkheid erdoor gevormd zijn, daar ik in de gelegenheid werd gesteld om vele belangrijke beslissingen te nemen. Door alsmat met nieuwe mensen geconfronteerd te worden, is mijn zelfvertrouwen toegenomen en heb ik geleerd mij beter uit te drukken. Maar het belangrijkste aspect

van werkprojecten in gezinsverband, is dat de familie door een steeds toenemende liefde en respect, alsmat hechter wordt.”

Een jongen van dertien, die al vier jaar gezons maait, schrijft: „De gezinsprojecten hebben me echt geholpen om te begrijpen hoe je moet werken. Hoe harder je werkt, hoe fijner je je voelt. Ik ben dankbaar voor een nog fijnere band met mijn broers en ouders.”

Een jongen van zestien schrijft: „Het werken aan gezinsprojecten heeft ons geleerd hoe belangrijk het is om eerlijk en betrouwbaar te zijn. Het heeft ons ook geleerd dikwijls een offer te brengen ten einde onze goede naam te handhaven.”

Onze zoon van vijftien schrijft tenslotte: „De gezinsprojecten hebben mij geleerd met geld om te gaan. Wanneer ik kleding of andere dingen koop, zorg ik er goed voor, omdat ik weet hoeveel het allemaal kost en hoe hard er moet worden gewerkt voordat er iets kan worden gekocht. Toen mijn ouders nog alles voor me kochten, was ik er niet voorzichtig mee, want ik dacht heus dat het geld niet op kon. Trouwens, ik vind werken heel voldoeninggevend – en mooi bruin dat ik ben!”

Hun moeder schrijft: „Ik zie hoe andere jonge mensen over teveel vrije tijd beschikken en ben dankbaar dat onze jongens weten dat andere mensen op hen vertrouwen. Soms moeten zij persoonlijke verlangens opzijzetten terwille van hun werk.”

Sta mij toe mijn eigen gevoelens daaraan toe te voegen. Ons werken in gezinsverband is een belangrijke factor geworden bij het tot stand brengen van meer liefde, vrede en eenheid in ons gezin. Het is velen opgevallen hoezeer

onze kinderen van elkanders gezelschap genieten. Het verbaast mij te zien hoe onze kinderen al zo jong leren om op zichzelf te vertrouwen. Ja, werken is inderdaad een geestelijk en onontbeerlijk beginsel. Onze eigen geliefde profeet heeft geleerd dat „Het leven niet uitslui-

tend bestemd is voor pret en plezier.”

Ik getuig dat werken als gezin, gecombineerd met het samen bidden en bestuderen van de Schriften, veel bijdraagt aan het verkrijgen van de zegeningen des hemels voor gezinnen op aarde. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen die wij ontvangen ten gevolge van het onder ogen zien van economische tegenslag

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Enige jaren geleden, deed bisschop James T. Erekson, een wijs en succesvol lid van een hoge raad waar ik mee te maken had, een uitspraak waar ik ten eerste door getroffen werd. Hij zei: „Velen in onze gemeenten hebben de zegeningen van economische tegenspoed niet gekend!” Ik wil vanochtend graag spreken over de zegeningen die wij kunnen ontvangen ten gevolge van het onder ogen zien van economische tegenspoed.

De economen schijnen het moeilijk te vinden om te bepalen wanneer we ons in

een depressie bevinden, en wanneer in een recessie. Iemand heeft 't verschil als volgt aangegeven: „Een recessie: een periode waarin je je buikriem aanhaalt; een depressie: een periode waarin je geen buikriem hebt om aan te halen.” (*Braude Speaker Encyclopedia*, blz. 46.)

Veel landen van de wereld maken een economische teruggang mee. Een aantal mensen raken hun werk en hun zuur verdiende bezit kwijt. Anderen moeten 't hoofd bieden aan gebrek aan eten en kleding. In een normaal mensenleven hebben de meesten wel eens economi-

sche tijden meegemaakt, of zullen die alsnog meemaken. In Prediker lezen we dat „niet de snelsten de wedloop winnen, noch de sterksten de strijd, noch ook de wijzen het brood, noch ook de schranderen de rijkdom, noch ook de verstandigen de gunst, want tijd en toeval treffen hen allen.” (Prediker 9:11.)

Deze gedachte werd door de Heiland bevestigd toen Hij, sprekende over de Vader, zei: „Want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen.” (Matteüs 5:45.)

Er zijn lessen uit de bedelingen van het evangelie die ons helpen begrijpen dat sommige rampen uiteindelijk zegeningen zijn geweest. Hoewel de volgende voorbeelden van veel grotere betekenis zijn geweest voor het mensdom in 't algemeen, bevatten zij tevens lessen voor ons persoonlijk wanneer we in ons leven tegenover beproevingen worden geplaatst.

Het grote lijden van de Heiland in de hof van Getsemane en aan het kruis waren rampen, maar de mens werd door zijn zoenoffer verlost van de dood en de hel. De verstrooiing van Israël over de gehele wereld besprenkelde het gelovige bloed, zodat vele natiën nu deel kunnen hebben aan het evangelieplan. De geschiedenis van de Nephieten is er een van beproeving, rampen en lijden, maar door dit alles heen voerde de opgedane ervaring tot kracht en ontwikkeling.

De Heer weet welke waarden wij kunnen leren door middel van beproeving en tegenslag.

Ieder nieuw jaar is er een die ons nieuwe kansen biedt. In zijn boek *A Tale of Two Cities* (Twee steden) schetst Charles Dickens in de inleiding de achtergrond van zijn verhaal als volgt:

„Het waren de allerbeste tijden, het waren de allerberoerdste tijden, het was het tijdperk van de wijsheid, het was het tijdperk van de dwaasheid, het was de epoëque van het geloof, het was de epoëque van het ongeloof, het was het seizoen van het licht, het was het seizoen van de duisternis, het was de lente van de hoop, het was de winter van de wanhoop, alles lag voor ons, niets lag voor ons.” (Vrij vertaald.)

Op de buitenmuur van een oude kerk in de stad Leicester in Engeland, bevindt zich een inscriptie die een opmerkelijk mooie gedachte naar voren brengt. Zij luidt:

„Deze kerk werd gesticht en gebouwd door Sir Robert Shirley, baronet, in het jaar 1654, toen alle dingen door heel dit land heen of vernield of ontheiligd waren. Hij is het die de bijzondere lof toekomt dat hij de beste dingen deed in de ergste tijden, en erop hoopte in tijden van de grootste rampspoed.”

Afgezien van de economische schommelingen die zich voordoen in het zakenklimaat van een heel land, kunnen wij allemaal op ieder moment overvallen worden door financiële moeilijkheden. Er bestaat geen waarborg tegen persoonlijke geldzorgen. Financiële problemen kunnen door verschillende soorten ongelukken worden veroorzaakt, waaronder alle natuurrampen zoals overstromingen, bosbranden en aardbevingen. Ongevallen en ziekte kunnen onverwachte en schrikbarende dokters-, apothekers- en ziekenhuisrekeningen opleveren. We moeten misschien wel bijspringen wegens de tegenslagen van familieleden. Werkloosheid en inflatie kunnen in een mum van tijd korte metten maken met onze moeizaam opgebouwde spaarrekening.

Economische tegenspoed kan op vele manieren een persoonlijke uitdaging inhouden. Tegenslag gaat dikwijls gepaard met ontmoediging en frustratie. Financiële problemen veroorzaken vaak spanningen in een gezin. Dikwijls moeten wij daardoor zonder bepaalde dingen doen die we zouden willen hebben of die we volgens ons nodig hebben. Toch kan wat

„Er zijn lessen uit de bedelingen van het evangelie die ons helpen begrijpen dat sommige rampen uiteindelijk zegeningen zijn geweest.”

voor de één een ramp is, voor de ander een gunstige gelegenheid zijn. Bij monde van de oude Hertog, zegt Shakespeare:

*„Zacht is de tegenspoed in zijn manieren;
De pad gelijk die schoon venijnig en
leelijk*

*Draagt in haar hoofd toch mee een eêl
kleinood.”*

*(Naar het u lijkt, tweede bedrijf, eerste
toneel, regel 12–14, vertaling Jac. van
Looy.)*

De blijvende effecten van economische moeilijkheden worden vaak bepaald door onze levenshouding. Eén schrijver zei: „Uit één en dezelfde stof zal de ene maag voeding halen en de andere gif; en zo zullen één en dezelfde teleurstellingen in het leven de geest van de één verootmoedigen en louteren, en die van de ander verbitteren.” (William Matthews, *Webster's Encyclopedia of Dictionaries*, New American Edition, Ottenheimer Publishers, Inc., blz. 864.)

Ouderling LeGrand Richards vertelde het volgende verhaal aan een jong iemand die, in een periode van wanhoop, vroeg wat de jeugd heeft om voor te leven:

„Denk eens aan het verhaal van de twee emmers, die in de put werden neergelaten; toen de ene naar boven kwam, zei hij: ‚Tsjonge, wat is dit een kille, akelige wereld. Hoe dikwijls ik ook vol naar boven kom, altijd moet ik weer leeg naar beneden.’ Daarop lachte de andere emmer en zei: ‚Met mij is ’t anders gesteld. Ongeacht hoe vaak ik leeg naar beneden ga, altijd kom ik weer vol naar boven.’” (Uit *Conference Report* van april 1951, blz. 40.)

Broeder Joseph Stucki, een trouw lid van de kerk, stierf op kerstavond van het jaar 1927 na een kort ziekbed. Hij liet een vrouw en zeven kinderen na, waarvan de oudste op zending was. Twee van zijn kinderen, alsmede een neefje dat in het gezin werd grootgebracht, overleden eveneens na enige tijd. Nog een andere zoon werd ook op zending gestuurd. Dit alles werd tot stand gebracht door middel van lang en hard werken – door naaiwerk voor anderen te doen en te leven van een schamele paar dollar die iedere maand door een verzekeringsmaatschappij werd uitgekeerd.

In deze moeilijke tijd werd er meel uitgedeeld aan de behoeftige leden van de wijk. Een aantal van de jongemannen had opdracht ontvangen dit meel rond te brengen en er werd ook een zak bij zuster Stucki gebracht. Daar zij vond dat er andere gezinnen in de wijk waren die er meer behoefte aan hadden, bedankte zij voor het meel en zei tegen de jongeman dat zij probeerde haar gezin te leren om zelfstandig te zijn en zichzelf te bedruipen. Terwijl waardige leden van de kerk

zich niet moeten generen om de via de bisschop geboden hulp van de kerk aan te nemen, probeerde zuster Stucki die jongeman die bij haar aan de deur kwam een les te leren. Ziet u, de jongeman die het meel kwam brengen was haar eigen zoon! Al de kinderen die in leven bleven zijn later gaan studeren en maakten een succes van hun leven. Zij hanteerden het motto, „Stel 't er mee of stel 't zonder”.

Een wijs man heeft eens gezegd: „De Heer haalt zijn beste strijdkrachten uit de hooglanden van de bezoeking,” (C.H. Spurgeon, *Sorrow's Discipline*, nr. 9.) Een aantal van de zegeningen die verkregen kunnen worden door het overwinnen van tegenspoed zijn:

Ten eerste, en misschien wel het allerbelangrijkste, kunnen ons geloof en ons getuigenis worden versterkt. Het trouwe lid van de kerk leert dat in tijden van economische tegenspoed de Heer diegenen helpt die Hem vroeg hebben bezocht. (Leer en Verbonden 54:10.) Diegenen, echter, die niet vroeg in hun geloofsleven zijn begonnen, zullen zich misschien voornemen om de Heer ijveriger te zoeken. Wij leren de hand van de Heer te herkennen in de hulp die wij ontvangen. In moeilijke tijden krijgen we een kans om de prioriteiten in ons leven opnieuw te evalueren en te stellen. Wij leren wat het allerbelangrijkste voor ons is. De weg ligt open voor het versterken van ons geloof en ons getuigenis.

Ten tweede, kunnen we leren hoe onontbeerlijk nederigheid is. Onze afhankelijkheid van de Heer wordt een middel om onze bereidheid om te worden onderwezen te ontwikkelen, hetgeen een belangrijk aspect is van nederigheid.

Ten derde, kunnen de leden van een gezin leren om samen te werken en

elkander lief te hebben door het feit dat zij gedwongen worden elkaar nader te komen om te kunnen overleven.

Ten vierde, kan het overwinnen van tegenspoed voeren tot een groter besef van eigenwaarde en zelfrespect. Iemand heeft eens gezegd: „Wees blij dat het leven ons grote horden biedt, en verheug u er ook over dat ze hoger zijn dan de meesten bereid zijn te overwinnen. Wees gelukkig dat ze talrijk zijn.” (Anoniem.)

Ten vijfde, kunnen we sterker en veerkrachtiger worden. Edmund Burke heeft gezegd: „Tegenspoed is een strenge onderwijzer, die over ons is gesteld door de opperste ordonnantie van een ouderlijke Voogd en Wetgever, die ons beter kent dat wij onszelf kennen, en die ook meer van ons houdt. . . Hij die met ons worstelt, sterkt onze zenuwen en verscherpt onze vaardigheid. Onze tegenstander is onze helper.” („Reflections on the Revolution in France,” uit *Edmund Burke*, Harvard Classics, 50 delen, New York: P.F. Collier & Son Co., 1909, deel 24, blz. 299–300.)

Ten zesde, leren wij geduld. Soms vergt economische tegenspoed meer tijd dan we hadden gedacht. Hij die leert zijn tegenslagen te verdragen terwijl hij eraan werkt ze te overwinnen, wordt geduldiger, met het gevolg dat hij niet door zijn omstandigheden wordt overmand. Bepaalde mensen uit het Boek van Mormon, die moeilijke tijden doormaakten, werden vermaand ze geduldig te dragen, „opdat (zij) niet door de verzoeken des duivels” zouden worden verleid. (Zie Alma 34:39.)

Ten zevende, stijgen we, door het aanwenden van talenten en vaardigheden die anders misschien niet tot ontwikkeling waren gekomen, tot hoogten die daarvoor onbereikbaar waren. Econo-

mische noodzaak opent de weg tot het opdoen van ervaringen waar wij profijt van hebben.

Ten achtste, leren we op de Heer te vertrouwen en daardoor angst te overwinnen. „Wanneer jij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.)

Er zijn vele manieren waarop economische moeilijke tijden 't hoofd kunnen worden geboden. Soms moeten we het met minder doen dan waarop we hadden gehoopt. Een zekere spreker vermeldde eens: „Ik ben langs een kerkje gelopen, dat een groot aanplakbiljet buiten had hangen. Er stond op: ‚Jaarlijks aardbeienfestijn,‘ met in kleine lettertjes eronder: ‚Wegens de moeilijke tijden zullen er pruimedanten worden geserveerd.‘” (*Braude Speaker's Encyclopedia*, blz. 51.)

Karen Nielson werd in 1844 te Aalborg in Denemarken geboren, als dochter van een boerengezin. Al heel jong leerde zij aan haar vaders knie de kneepjes van een winstgevend zuivelbedrijf.

Karen werd in 1861 gedoopt en kon daarna niet meer thuis komen, daar haar vader tegen haar bekering was gekant. In 1862 verliet zij Denemarken en emigreerde naar Utah, samen met een groep Scandinavische heiligen. Zij woonde een paar jaar in Utah County, waar zij trouwde met Benjamin Franklin Barney. Vervolgens werd het echtpaar geroepen om zich te vestigen in het Sevierdal.

Karen kreeg tien kinderen alvorens haar echtgenoot stierf en zij, met nog enkele kinderen thuis, alleen achterbleef. Er was geen naaste familie waar zij heen kon gaan, dus putte zij uit de kennis die zij in haar jeugd in Denemarken had

opgedaan. Met de vaardigheden die haar vader haar had geleerd verbeterde zij de veestapel, die in vrij korte tijd bekendheid verwierf als een van de beste van dat gebied. Zo slaagde Karen erin haar gezin te onderhouden en in hun behoeften te voorzien. Karen molk haar koeien 's ochtends en 's avonds en zorgde voor haar bedrijf – met behulp van haar zoons en kleinzons – tot zij een eind in de tachtig was. Wat zij naliel was het voorbeeld van hard werken en de wetenschap dat ons leven niet beter kan zijn dan wij het maken. Zij ging moeilijkheden nooit uit de weg – zij scheen er alleen maar sterker door te worden.

Ik heb tot nog toe op acht zegeningen gewezen, die ons geschonken kunnen worden bij ons streven om economische tegenslagen te overwinnen. Ik zou u graag zes manieren aan de hand willen doen om ons te helpen niet door economische moeilijkheden te worden overmand:

1. *Zoekt eerst Zijn Koninkrijk.* (Zie Matteüs 6:33.) Dit zoeken omvat het betalen van onze tiend en een royale vastengave, zodat wij zowel geestelijk als stoffelijk wegens onze gehoorzaamheid worden gezegend. Eerst Gods Koninkrijk zoeken zal inhouden dat wij ernaar streven de wet te onderhouden die door de apostel Jakobus „de koninklijke wet” werd genoemd, en die luidt: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Jakobus 2:8.) Eerst het koninkrijk van God zoeken houdt in dat wij gehoorzaam zijn aan de goddelijke geboden. Geestelijke kracht wordt uit vele bronnen ontvangen, waaronder het persoonlijk gebed, het bestuderen van de Schriften, en de bereidheid „zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht . . . op te

leggen." (Mosiah 3:19.) Deze maatregelen in acht nemen zal een zeer zekere en kalme stabiliteit schenken.

2. *Verenig de sterke punten en hulpbronnen van het gezin.* Eén van de belangrijkste hulpbronnen van een gezin, is zijn geestelijke kracht, die verhoogd wordt door samen te bidden. Samen beslissen hoe het geld moet worden besteed zal tot een bijzondere eenheid voeren, alsmede het regelmatig bijeenroepen van de gezinsraad. Wij behoren ook gezamenlijk te werken aan de jaarvoorraad van levensmiddelen, kleding en andere levensbehoeften. Bedenk dat het in moeilijke tijden nog belangrijker is om elkanders diensten te bewijzen en dat ze nog meer gewaardeerd worden. Het is gemakkelijker om kinderen te leren verstandig met geld om te gaan en om te sparen wanneer het gezin financieel krap zit. Het gezin kan eraan herinnerd worden om een eeuwig perspectief voor ogen te houden, eerder dan zich blind te staren op aards bezit en rijkdom. Familieorganisaties kunnen nuttig zijn om daar waar er behoefte aan is individuele hulp te geven. Ook van belang is hulp van de familie op de juiste manier te leren accepteren.

3. *Oefen geloof uit.* De Heiland herinnert ons aan het feit dat „Alle dingen mogelijk zijn voor wie gelooft.” (Marcus 9:23.) En ook, „alle dingen zullen voor uw welzijn samenwerken”. (Leer en Verbonden 90:24.) De innerlijke houding waarmee wij ons aan „alle dingen” onderwerpen, is van groot belang. Een positieve, opgewekte instelling bewaren is een steun. Geloven dat „dit alles u ondervinding zal geven, en voor uw welzijn zal wezen”, is als een geestelijke stabilisator.

4. *Wees flexibel wat uw werk betreft.* Theodore Roosevelt heeft eens gezegd: „Niemand hoeft medeleven te ontvangen voor het feit dat hij moet werken... Verreweg de beste beloning die het leven te bieden heeft, is hard te mogen werken aan arbeid die de moeite waard is.” (*The Reader's Digest Treasury of Modern Quotations*, New York: Reader's Digest Press, 1975, blz. 169.) Wanneer de tijden slecht zijn, kan het nodig zijn voor minder loon te werken. Wij moeten openstaan voor het aanleren van nieuwe vaardigheden waar vraag naar is. Er zijn veel mensen die nieuwe vreugde en voldoening hebben gevonden in een tweede loopbaan, die geen enkel verband hield met het werk waarvoor zij oorspronkelijk waren opgeleid. De leden van het gezin dienen nieuwe wegen te vinden om het gezinsinkomen aan te vullen door geschikte mogelijkheden om te werken aan te grijpen. Flexibel zijn in onze houding ten opzichte van mogelijkheden die zich voordoen, kan weleens betekenen dat we 't financieel net kunnen redden. Een hele dag werken voor een hele dag loon heeft ook vaak iemands baan gered. Het zal ons ook helpen geen uitkeringen te hoeven aannemen, hetgeen ons gevoel van eigenwaarde en zelfrespect aantast.

David Grayson zei eens: „Ik heb ontdekt dat geluk haast altijd volgt op hard werken.” (Uit *The Reader's Digest Treasury of Modern Quotations*, blz. 171.)

5. *Vermijd schuld.* President J. Reuben Clark jr. leerde ons het „schulden maken te vermijden als ware het de pest”. (Uit *Conference Report* van april 1937, blz. 26.) Vooral in tijden met een hoge rentevoet, is dit wel een bijzonder goede raad. Schuld en haar immer aanwezige

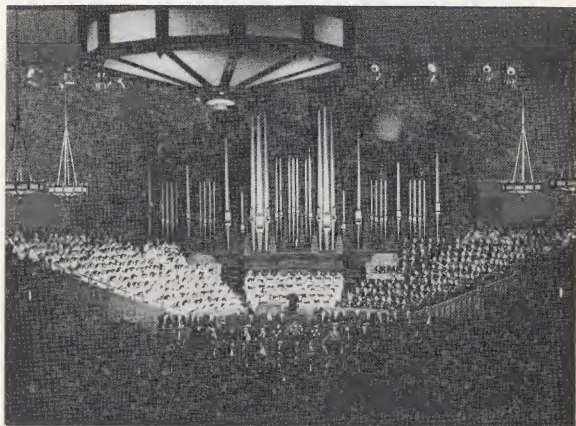
nasleep – rente – zijn meedogenloze tuchtmeesters. Anderhalf jaar geleden hoorden wij de op de band vastgelegde stem van president Clark zeggen: „Wie geld leent moet goed begrijpen wat rente is; zij is dag en nacht zijn metgezel.” (Uit *Conference Report* van april 1938, blz. 103.)

6. *Beperk de uitgaven.* Toen hem werd gevraagd hoe een aantal mensen in een kleine boerengemeenschap in het zuiden van Utah het redden met de zeer weinige contanten die zij in handen kregen, antwoordde George Lyman: „Zij leven van de afwezigheid van onkosten.” Bij een andere gelegenheid merkte iemand op: „Hele generaties van grote denkers hebben gedroomd van een toekomstige maatschappij zonde geld. Wat een aantal van ons betreft, zijn we onze tijd al voor.” (Levenson, „You Don't Have to

Be in Who's Who to Know What's What”, blz. 184.) Een dikke bankrekening schenkt geen eeuwige zegeningen, en eeuwige verbonden worden niet door gebrek aan geld herroepen.

Ouderling Neal A. Maxwell heeft gezegd: „Een malaise zou beroerd zijn, maar het zou niets aan de werkelijkheid van de onsterfelijkheid veranderen. De onvermijdelijkheid van de wederkomst wordt niet beïnvloed door het ongewisse van de effectenmarkt . . . een geval van kanker houdt geen annulering in van beloften verbonden aan het endowment dat in de tempel ontvangen werd. . .

Alles wat van werkelijk belang is, is heerlijk intact. De beloften zijn er. Het is aan ons om ons deel na te komen.” (*Notwithstanding My Weakness*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1981, blz. 57.)

Voordat Hij de gelijkenis onderwees van de rijke dwaas, wiens land overvloedig opbracht, zei Jezus: „Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit.” (Lucas 12:15.)

De Heer heeft gezegd: „Valt Mij . . . hierover niet meer lastig.

Maar weet, dat hij, die de werken der gerechtigheid doet, zijn loon zal ontvangen, namelijk vrede in deze wereld en het

eeuwige leven in de komende wereld.” (Leer en Verbonden 59:22–23.)

Er kunnen uit het louterende vuur van economische moeilijke tijden eeuwige zegeningen voortkomen die kunnen bijdragen aan het behouden van gezinnen en de verhoging van de leden ervan, doordat zij één en versterkt zijn. Daarvan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De celestiale aard van het vertrouwen op zichzelf

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, ik word zo vaak uitgenodigd om op deze welzijnsvergaderingen te spreken, dat ik het gevoel begin te krijgen precies zo te moeten reageren als een reeds op leeftijd gekomen grootvader die ik eens heb gekend, en die volgens sommigen niet meer wist wanneer hij op moest houden met praten. Bij een bepaalde gelegenheid in de wijk vonden ze dat hij maar niet moest worden gevraagd om te spreken, want

hij zou 't alleen maar te lang maken. Uiteindelijk, echter, meende men hem toch niet over 't hoofd te kunnen zien, dus werd hij gevraagd om op te staan en met een enkel woord te vertellen hoe zij net zo oud konden worden als hij en nog steeds nuttig zijn. Hij stond op en zei: „Doorademen.” Zo beknopt zal ik niet zijn, maar ik zal proberen ter zake te zijn.

Ik hou van de eenvoudige waarheden in de welzijnsbeginselen, die door de

heilige profeten vanaf het begin van de wereld onderwezen zijn. Ik word 't dan ook nooit moe erover te spreken. Van-daag wil ik het hebben over het beginsel „vertrouwen op zichzelf”, en de uitwerking daarvan op onze geestelijke ontwikkeling.

Het is de mens vanaf het allereerste begin voorgehouden in zijn eigen onderhoud te voorzien en daardoor zelfstandig te worden. Het is niet moeilijk te begrijpen waarom de Heer zoveel nadruk op dit beginsel legt zodra wij gaan inzien, dat het heel nauw verbonden is met het vrij-zijn.

Ouderling Albert E. Bowen heeft hierover gezegd: „Het is kennelijk het verlangen en de bedoeling van de Heer dat zijn volk vrij zal zijn van iedere vorm van dwang of beperking, of deze nu van buitenaf komt, of uit een gebonden zijn door het geweten bestaat . . . om die reden heeft de kerk 't niet begrepen op systemen die gezonde, normale mensen blijvend afhankelijk maakt. Zij beweert zelfs dat de ware functie en taak van het geven is mensen te helpen weer in een positie te komen waarvanuit zij zichzelf kunnen helpen en bijgevolg vrij kunnen zijn.” (*The Church Welfare Plan*, Gospel Doctrine Manual, 1946, blz. 77.)

Er zijn van allerlei programma's door goedbedoelende mensen opgezet om mensen te helpen die in moeilijkheden zijn geraakt. Grotendeels zijn deze programma's, echter, opgezet met het kortzichtige doel om „mensen te helpen” in tegenstelling tot „mensen te helpen zichzelf te helpen”. Onze inspanningen moeten er altijd op zijn gericht, dat zij die gezond van lijf en leden zijn, weer voor zichzelf kunnen zorgen.

Ik heb eens het volgende artikel uit de *Reader's Digest* gehaald. Ik vertel het

niet voor de eerste keer, maar het is het herhalen waard:

„In de vriendelijke naburige plaats, St. Augustine, komen grote zwermen zeemeeuwen te midden van overvloed om van de honger. Er is meer dan genoeg vis in de zee, maar de meeuwen weten niet hoe ze moeten vissen. Generaties lang hebben zij zich verlaten op de bemanningen van de garnalenboten, die de vogels altijd afval uit hun netten toewierpen. Nu is de garnalenvloot naar elders overgeplaatst. . .

De garnalenvissers hadden voor de meeuwen een welzijnsstaat geschapen. De grote vogels hadden nooit de moeite genomen om voor zichzelf te leren vissen en hadden hun kinderen deze vaardigheid ook niet bijgebracht. Zij wezen de jonge vogels gewoon de weg naar de garnalennetten.

Nu verhongerden dan de zeemeeuwen, die prachtige, vrije vogels, die welhaast een symbool van de vrijheid zijn, omdat zij hebben toegegeven aan de verlokking om 'iets voor niets' te krijgen! Zij hebben hun onafhankelijkheid prijsgegeven voor een aalmoes.

Veel mensen zijn ook zo. Zij zien niets verkeerd in het aannemen van verrukkelijke hapjes uit de belastingnetten van de garnalenvloot van de Amerikaanse overheid. Maar wat gebeurt er wanneer de overheid niets meer heeft om uit te delen? Hoe moet 't dan met onze kinderen en kleinkinderen?

Laten wij toch geen onnozele meeuwen zijn. Wij mogen de talenten om in eigen behoeften te kunnen voorzien niet verliezen, noch ons vermogen om dingen voor onszelf te maken, noch onze drang naar onafhankelijkheid.” (*Fable of the Gullible Gull*, uit *Reader's Digest* van oktober 1950, blz. 32.)

De gewoonte om onverdiende uitkeringen te willen hebben en te ontvangen is nu zo wijdverbreid in onze maatschappij, dat zelfs welgestelde mensen, die in het bezit zijn van de middelen om nog meer rijkdom voort te brengen, van de overheid de garantie van een winst verwachten. Verkiezingen hangen vaak af van hetgeen de kandidaten beloven voor de kiezers te doen uit de overheidspot. Dit is een praktijk die, wanneer zij algemeen wordt aanvaard en toegepast, de burgers van welke maatschappij dan ook tot slaven maakt.

„De sleutel tot de vergeestelijking van ons vermogen om in eigen behoeften te voorzien, is om die vrijheid te gebruiken om ons te voegen naar Gods geboden.”

We kunnen 't ons niet veroorloven om pleegkinderen van de overheid te worden, zelfs al hebben we het wettelijke recht daartoe. Het vergt een te groot offer in de vorm van verlies aan zelfrespect en aan politieke, stoffelijke en geestelijke afhankelijkheid.

In een aantal landen is het uitermate moeilijk om verdiende van onverdiende uitkeringen te scheiden. Het principe geldt echter voor alle landen: Wij behoren ernaar te streven zo te leven dat we voor ons bestaan op onszelf vertrouwen en niet op anderen.

Overheden zijn niet de enige schuldingen. Wij vrezen dat vele ouders in de kerk „onnozele meeuwen” van hun kinderen maken door hun toegeeflijkheid en gulle hand met de middelen van het gezin. Ouders die van hun kinderen steuntrekkers maken, zijn even schuldig als overheden die dat met hun burgers doen. De handelingen van de ouders op dit gebied kunnen zelfs meer verwoestend zijn dan welk regeringsprogramma ook.

Bisschoppen en andere priester-schapsleiders kunnen zich eveneens schuldig maken aan het maken van „onnozele meeuwen” van hun wijkleden. Er zijn leden die financieel of gevoelsmatig afhankelijk worden van hun bisschop. Bedeling is bedeling, ongeacht de bron. Alles wat wij in de kerk en in het gezin doen moet erop worden gericht onze kinderen en leden zover te brengen dat zij op zichzelf kunnen vertrouwen. De overheidsprogramma's hebben we niet altijd in de hand, maar wel die van ons eigen gezin en van onze kerkelijke gemeenten. Als wij deze beginselen onderwijzen en naleven, kunnen wij er veel aan doen om de negatieve uitwerkingen van de overheidsprogramma's in welk land dan ook, tegen te gaan.

Natuurlijk beseffen we dat er mensen zijn die, volkomen buiten hun eigen schuld, niet in staat zijn om helemaal voor zichzelf te zorgen. Deze mensen stonden president Henry D. Moyle voor de geest toen hij zei:

„Dit grote beginsel ontzegt de behoeftigen en de armen niet de hulp die zij behoren te ontvangen. De volslagen hulpelozen, de ouden van dagen en de zieken worden liefdevol verzorgd, maar allen die gezond van lijf en leden zijn wordt op het hart gedrukt hun uiterste

best te doen om afhankelijkheid te vermijden, als hun eigen inspanningen een dergelijke koers mogelijk maken; om tegenslag als iets tijdelijks te beschouwen; om vertrouwen in hun eigen kunnen te combineren met eerlijke arbeid; om zichzelf en hun gezin weer onafhankelijk te maken; om in elk voorkomend geval de behoefte aan hulp tot het uiterste te beperken en om eventuele gegeven hulp aan te vullen met alles wat binnen hun eigen vermogen ligt.

Wij zijn van mening dat er zich maar zelden omstandigheden voordoen waarin mensen met een onwrikbaar geloof, waarachtige moed, een onwankelbare vastbeslotenheid en een brandend verlangen naar onafhankelijkheid in hun hart, en die trots willen zijn op hetgeen zij tot stand brengen, niet in staat zijn om de hindernissen op hun levenspad te overwinnen.

Wij weten dat door nederig, vlijtig en godvrezend te zijn en veel te bidden, er een mate van geloof in ons kan worden ontwikkeld op grond waarvan wij de zegeningen van een liefdevolle en genadige Hemelse Vader kunnen afsmeaken, als gevolg waarvan wij letterlijk zien hoe onze handicaps verdwijnen en onze onafhankelijkheid en vrijheid tot stand worden gebracht en bewaard." (Uit *Conference Report* van april 1948, blz. 5.)

Op zichzelf kunnen vertrouwen is niet het doel maar een middel tot een doel. Het is zeer wel mogelijk dat iemand volmaakt onafhankelijk is, maar elke andere wenselijke eigenschap mist. Iemand kan rijk worden en nooit een ander ergens om hoeven te vragen, maar tenzij deze onafhankelijkheid gepaart gaat met het een of andere geestelijke doel, kan zij zijn ziel verteren.

Het welzijnsprogramma is een geestelijke programma. Toen het in 1936 werd geïntroduceerd, maakte president David O. McKay de volgende scherpzinnige opmerking:

„De ontwikkeling van onze geestelijke of spirituele aard is hetgeen waar wij ons het meeste om behoren te bekommeren. Spiritualiteit is het hoogste wat de ziel kan verwerven, het goddelijke in de mens; ‚de opperste, hoogste gave, die hem koning maakt van alles wat geschapen is.’ Zij is het besef van de overwinning van het eigen ik en van het verbonden zijn met het oneindige. Alleen spiritualiteit kan ons werkelijk het beste in het leven schenken.

Het is niet niks om hen die onvoldoende gekleed zijn van kleding te voorzien, om hen die slechts mondjesmaat te eten hebben een overvloed van levensmiddelen te verschaffen, om hen die vertwijfeld vechten tegen de wanhoop die het gevolg is van gedwongen werkloosheid, te voorzien van arbeid, maar uiteindelijk zijn de grootste zegeningen die uit het welzijnsprogramma van de kerk voortvloeien toch geestelijk. Zo op het oog lijkt iedere handeling te zijn gericht op ’t fysieke; het vermaken van japonnen en kostuums, groente en fruit innemen, levensmiddelen opslaan, het selecteren van vruchtbare akkers voor nieuwe nederzettingen – alles schijnt louter stoffelijk te zijn. Toch worden al deze handelingen doortrokken, geïnspireerd en geheiligd door de component spiritualiteit." (Uit *Conference Report* van oktober 1936, blz. 103.)

In Leer en Verbonden lezen we:

„Voorwaar zeg Ik u daarom, dat Mij alle dingen geestelijk zijn, en nimmer heb Ik u een wet gegeven, die tijdelijk was; niet aan enig mens, noch aan de mensen-

kinderen; evenmin aan Adam, uw vader, die Ik heb geschapen.

Ziet, het werd hem door Mij gegeven naar eigen willen te handelen; en Ik gaf hem geboden, maar Ik gaf hem geen tijdelijke geboden, want Mijn geboden zijn geestelijk." (Leer en Verbonden 29:34–35.)

Deze passage vertelt ons dat tijdelijke geboden geeneens bestaan. Wij krijgen ook te horen dat het de bedoeling is dat de mens naar eigen willen handelt. Dat is alleen maar mogelijk wanneer hij voor al zijn behoeften op zichzelf kan vertrouwen. Zo zien we dat onafhankelijkheid en in staat zijn in eigen behoeften te voorzien onontbeerlijke sleutels zijn tot onze geestelijke groei. Steeds wanneer we in een situatie geraken waarin onze onafhankelijkheid wordt bedreigd, zullen we merken dat ook onze vrijheid op 't spel staat. Met het vergroten van onze afhankelijkheid verminderen we gelijk onze vrijheid van handelen.

Tot dusver behoren we te hebben geleerd dat op zichzelf kunnen vertrouwen een voorvereiste is tot volledige vrijheid van handelen. Wij hebben ech-

ter ook geleerd, dat deze onafhankelijkheid geen spiritualiteit in zich heeft, tenzij wij die vrijheid benutten om juiste keuzen te maken. Hoe behoren we dus met onze verworven onafhankelijkheid om te springen ten einde geestelijk te groeien?

De sleutel tot de vergeestelijking van ons vermogen om in eigen behoeften te voorzien, is om die vrijheid te gebruiken om ons te voegen naar Gods geboden. De Schriften geven duidelijk het gebod weer dat het de plicht is van hen die voldoende *hebben* om te *geven* aan hen die onvoldoende hebben.

Sprekende tot het volk van Nephi, zei Jakob:

„Acht uw broederen als uzelf, en zijt gemeenzaam met allen en vrijgevig met uw middelen, zodat zij rijk mogen zijn, evenals gij.

Maar zoekt het koninkrijk Gods, voordat gij rijkdommen zoekt.

En nadat gij hoop in Christus hebt verkregen, zult gij rijkdommen verkrijgen, indien gij er naar streeft, en er naar streeft met het voornemen om goed te doen – de naakten te kleden en de hongerigen te voeden, de gevangenen te bevrijden en de zieken en lijdenden bij te staan." (Jakob 2:17–19.)

In onze eigen bedeling, toen de kerk nog maar negen maanden bestond, zei de Heer:

„En voor uw heil geef Ik u een gebod, want Ik heb uw gebeden gehoord, en de armen hebben tot Mij geklaagd, en de rijken heb Ik gemaakt; alle vlees in het Mijne, en Ik ben geen aannemer des persoons." (Leer en Verbonden 38:16.)

Deze openbaring werd gegeven op 2 januari 1831. De maand daarop zei de Heer in een andere openbaring:

„Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mij

dienen en al Mijn geboden onderhouden.

En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden...” (Leer en Verbonden 42:29–30.)

Diezelfde maand bracht de Heer dit-zelfde onderwerp wéér te sprake. Kennelijk waren de presiderende broeders wat nalatig geweest en hadden ze zich onvoldoende ingespannen.

„Ziet, Ik zeg u, dat gij de armen en de behoeftigen moet bezoeken en hun hulp verlenen...” (Leer en Verbonden 44:6.)

De Schriften staan vol geboden met betrekking tot onze plicht om voor de armen te zorgen. Ik zal er dus niet verder over uitweiden. Ik heb ’t altijd een wonderlijke zaak gevonden dat wij steeds door de Heer *geboden* moeten worden om die dingen te doen die voor ons eigen bestwil zijn. De Heer heeft gezegd:

„Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest om Mijntwil, zal het vinden.” (Matteüs 10:39.)

Door anderen te dienen en te verheffen verliezen we ons leven. Al doende ervaren we de enige waarachtige en blijvende vorm van geluk. Dienstbetoon is niet iets wat we op deze aarde voor lief moeten nemen ten einde daarmee het recht te verwerven om in het celestiale koninkrijk te wonen. Nee, een leven in de hoogste heerlijkheid van het celestiale koninkrijk bestaat uit dienstbetoon.

Wetende dat dienstbetoon de levensvervulling is van onze Hemelse Vader, en wetende dat wij willen zijn waar Hij is, waarom moeten we dan geboden worden elkander te dienen? O, wat verlang ik toch naar de heerlijke dag dat al deze dingen vanzelfsprekend bij ons zullen

zijn wegens de reinheid van ons hart. Dan zal het gebod overbodig zijn, omdat we zelf ervaren zullen hebben dat we alleen dan echt gelukkig zijn wanneer we bezig zijn onbaatzuchtig te dienen. Laten we de vrijheid die voortvloeit uit ons vermogen onze eigen zaken te beredderen gebruiken om te geven en om te dienen.

Begrijpen we dan hoe onontbeerlijk onafhankelijkheid wordt als voorvereiste tot dienstbetoon, vooral wanneer we ook inzien dat het godschap één en al dienstbetoon is? Als we niet in staat zijn helemaal voor onszelf te zorgen, hoe kunnen we dan deze ingeboren verlangens om te dienen in daden omzetten? Hoe geven als er niets is? Eten voor mensen met lege magen kan niet van lege planken worden gehaald. Geld ter ondersteuning van de behoeftigen kan niet uit een lege portemonnee komen. Steun en begrip kunnen niet van hen komen die gevoelsmatig ondervoed zijn. Onderwijs kan niet komen van hen die niet gestudeerd hebben. En wat het belangrijkste van alles is, er kan geen geestelijke raad en leiding uitgaan van hen die geestelijk zwak zijn.

Er bestaat een onderlinge afhankelijkheid tussen degenen die wel hebben en degenen die niet hebben. Het proces van het geven voert tot de verhoging van de armen en de verootmoediging van de rijken, waardoor beiden geheiligd worden. De armen, bevrijd nu van de knellende banden en beperkingen van de armoede, zijn in staat om als vrije mensen tot volledige ontplooiing te komen, zowel tijdelijk als geestelijk. De rijken voegen zich naar het eeuwige beginsel geven, door mede te delen van hun overvloed. Eens dat iemand héél of zelfstandig is gemaakt, steekt hij ande-

ren de helpende hand toe en herhaalt het proces zich.

Voor ons allemaal geldt dat wij op bepaalde terreinen niet op anderen hoeven te steunen, en op andere terreinen wel. Ieder van ons behoort er daarom naar te streven anderen te helpen op terreinen waarop wij sterk staan. Tegelijkertijd, echter, mag valse trots ons er niet van weerhouden om dankbaar de helpende hand van de ander te aanvaarden zodra wij ergens werkelijk behoefte aan hebben. Dat niet te doen, ontzegt een ander de kans om deel te hebben aan een heiligende ervaring.

Nogmaals, het beginsel zelfstandigheid is geestelijk, evenals alle andere beginselen van het welzijnsprogramma. Het is ook geen programma voor een tijd van rampspoed, maar een programma voor deze tijd. Eén van de drie hoofdterreinen die onlangs werden behandeld in de uiteenzetting over de zending van de kerk, is de vervolmaking van de heiligen, en dat is het doel van het welzijnsprogramma. Dit is voor ons de tijd om ons leven te vervolmaken. Dat wij deze waarheden steeds voor ogen zullen houden, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

L.O.E. CHURCH
TRANSLATION DIVISION
LIBRARY

*Binnenzijde achteromslag: Een indruk van het Tempelplein tussen twee vergaderingen.
Links de Tabernakel en op de achtergrond het noordelijke bezoekerscentrum.*

APR 01 1983

